

รายงานการวิจัย

การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
THE STUDY OF ENGLISH LANGUAGE LEARNING BEHAVIOR OF
STUDENTS OF MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY,
SIRINTHORN RAJAVIDYALAYA CAMPUS.

พระครูปลัด ประสิทธิ์ ปสิทโธ
พระครูสิริธรรมนิเทศ
บานชื่น นักการเรียน
พาฝัน ธนากรเมธา

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก
สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ประจำปีงบประมาณ 2564

ลิขสิทธิ์ของมหามกุฏราชวิทยาลัย

รายงานการวิจัย

การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
THE STUDY OF ENGLISH LANGUAGE LEARNING BEHAVIOR OF
STUDENTS OF MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY,
SIRINTHORN RAJAVIDYALAYA CAMPUS.

พระครูปลัด ประสิทธิ์ ปสิทโธ

พระครูสิริธรรมนิเทศ

บานชื่น นักการเรียน

พาฝัน ธนากรเมธา

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก
สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ประจำปีงบประมาณ 2564

ลิขสิทธิ์ของมหามกุฏราชวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาระดับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย และ 2. ศึกษาเปรียบเทียบ พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล กลุ่มตัวอย่างจำนวน 200 รูป/คน โดยใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการเปิดตารางสำเร็จรูปของเกรจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) **ผลการวิจัยพบว่า** นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราช วิทยาลัย ปีการศึกษา 2564 มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ โดยรวมทั้งฉบับมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ การปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.82$) แยกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านอารมณ์ความรู้สึก ด้านความจำ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ และด้านสังคม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับการปฏิบัติ บ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.97$, $\bar{x}=3.79$, $\bar{x}=3.72$, $\bar{x}=3.87$, และ $\bar{x}=3.29$, ตามลำดับ) สำหรับการวิเคราะห์ เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามสถานภาพ อายุ และคณะที่ศึกษา พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย มีพฤติกรรมการ เรียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา พบว่า มีพฤติกรรมการเรียน ภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : 1. การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ 2. นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราช วิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

ABSTRACT

The purpose of this research study is 1. to survey the English learning behavior of the students of Mahamakut Buddhist University, Sirindhorn Campus (MBU). 2. to study and compare the English learning behavior of the population of the study. The samples size was 200 of the 2021 Academic Year students, which were determined using Krejcie and Morgan (1970) approach. The instrument was a questionnaire which was especially conducted for surveying the different aspects of learning English language behavior; the frequency of English exposure, the attitude towards English, the memorizing techniques of new vocabulary, the attempt to learn English and learning methods in the social content. The gathered data were analyzed using mean ($\bar{x}$), standard deviation (S.D.), and One-Way ANOVA.

The main findings of the study indicated that: overall, the frequent English exposure is $\bar{x}=3.82$. The average of the different English learning aspects as followed; the attitude towards English, the memorizing techniques of new vocabulary, the attempt to learn English and learning methods in the social content is frequent ($\bar{x}=3.97$, $\bar{x}=3.79$, $\bar{x}=3.72$, $\bar{x}=3.87$, and $\bar{x}=3.29$, respectively).

Additionally, the analyses and comparison of the English learning behavior level specified by status, age, and faculty showed no different found. However, the study disclosed that there is a different English learning behavior when categorized by the student year. The statistically significant is 0.05.

Keywords: 1. the study of English learning behaviors 2. the students of Mahamakut Buddhist University, Sirindhorn Campus (MBU).

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย เป็นงานวิจัยที่ส่งเสริมให้บุคลากรได้พัฒนาองค์ความรู้ โดยสถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เป็นผู้ดูแลโครงการและสนับสนุนทุนการวิจัย เพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรได้เป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ พระเมธาวิเชียรส, รศ.ดร. และเจริญพรขอบคุณ ดร.สุวรรณ ม่วงนวล อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญที่สถาบันวิจัยญาณสังวร ได้เมตตาตามอบงานวิจัยฉบับนี้ให้ท่านได้ตรวจสอบความถูกต้องของงานวิจัยฉบับนี้

ขอขอบคุณผู้อำนวยการและเจ้าหน้าที่สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่ให้โอกาสในการส่งเสริมและสนับสนุนบุคลากรให้ได้พัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง

ขอขอบคุณ พระนักศึกษาและนักศึกษาทุกท่าน ที่ตอบแบบสอบถาม และให้ความร่วมมืออำนวยความสะดวกแก่ผู้วิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งให้ข้อมูลตามความเป็นจริง

กราบขอบพระคุณ พระครูอรุณจริยานุวัตร, ดร. เจริญพรขอบคุณ ผศ.ดร.ภาชิต สุวรรณดี และ ดร.กรุณา มธฺลาภรังสรรค์ ที่ปรึกษางานวิจัยและให้คำแนะนำ เพื่อให้งานวิจัยฉบับนี้ มีความถูกต้องสมบูรณ์ต่อไป

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยเรื่องนี้เป็นประโยชน์แก่สถาบันการศึกษา คณาจารย์ เจ้าหน้าที่ พระนักศึกษา และนักศึกษาทุกท่านที่ใฝ่รู้ใฝ่ศึกษาและเป็นการเสริมสร้างศักยภาพในการพัฒนาการศึกษาต่อไป

คุณความดีและประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัยเรื่องนี้ คณะผู้วิจัยขอถวายเป็นพุทธบูชา แต่พระคุณอุปัชฌาย์ อาจารย์ พระคุณบิดา มารดา ตลอดจนบุพการี และผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ได้ให้แสงสว่างแนวทางแห่งปัญญาที่นำไปสู่ความสำเร็จดังที่ปรารถนาทุกประการ

พระครูปลัด ประสิทธิ์ ปสิทฺโธ

หัวหน้าโครงการวิจัยและคณะ

20 มกราคม 2566

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญรูปภาพ	ช
บทที่	
1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	4
1.3 สมมติฐานการวิจัย	4
1.4 ขอบเขตการวิจัย	4
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	6
2 แนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้	7
2.2 แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน	12
2.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ	17
2.4 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	35
2.5 สรุปกรอบแนวความคิด	39
3 วิธีดำเนินการวิจัย	40
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	40
3.2 เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง	41
3.3 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	41
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	42

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า	
3	3.5 การปรับปรุงแบบสอบถาม	43
	3.6 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ	44
	3.7 การเก็บรวบรวมข้อมูล	45
	3.8 การวิเคราะห์ข้อมูล	45
	3.9 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	45
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย	48
	ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	49
	ตอนที่ 2 ข้อมูลระดับพฤติกรรมการณ์เรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย	51
	ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์เรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย เมื่อ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล	58
	ตอนที่ 4 ข้อเสนอแนะ	64
5	สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	68
	5.1 สรุปผลการวิจัย	68
	5.2 อภิปรายผลการวิจัย	70
	5.3 ข้อเสนอแนะ	73
	บรรณานุกรม	75
	ภาคผนวก	82
	ภาคผนวก ก หนังสือเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย (IOC)	83
	ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูล	87
	ภาคผนวก ค แบบสอบถามเพื่อการวิจัย	89
	ภาคผนวก ง เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการทำวิจัย	95
	ภาคผนวก จ ประวัตินักวิจัย	97

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
2.1	เปรียบเทียบการสอนแบบใหม่กับแบบดั้งเดิม	16
3.1	แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	40
4.1	จำนวน ร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล	49
4.2	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย โดยภาพรวม	51
4.3	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ด้านอารมณ์ความรู้สึก	52
4.4	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ด้านความจำ	53
4.5	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ด้านความรู้ความเข้าใจ	54
4.6	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ	56
4.7	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ด้านสังคม	57
4.8	การเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามสถานภาพ	58
4.9	แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามสถานภาพ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way ANOVA)	59
4.10	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามอายุ	60

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.11 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามอายุ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way ANOVA)	60
4.12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมกรรมการเรียน ภาษาอังกฤษ จำแนกตามคณะที่ศึกษา	61
4.13 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคณะที่ศึกษา จำแนกตามคณะที่ศึกษา ต่างกัน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way ANOVA)	61
4.14 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมกรรมการเรียน ภาษาอังกฤษ จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา	62
4.15 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way ANOVA)	62
4.16 เปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ของนักศึกษามหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe')	63
4.17 แสดงข้อเสนอแนะ จำแนกตามความถี่	64

สารบัญรูปภาพ

ภาพที่		หน้า
2.1	แสดงองค์ประกอบพื้นฐานของการเรียนการสอนที่มีความสัมพันธ์กัน	33
2.2	สรุปกรอบแนวความคิด	40

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ เพราะสังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร ความเจริญก้าวหน้า ความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ และวัฒนธรรมมีผลกระทบทั่วถึงอย่างรวดเร็ว บุคคลในสังคมต้องติดต่อพบปะ เพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคมหรือเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ภาษาต่างประเทศ จึงกลายเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่ง (อรอุมา จารเครือ, 2562: 1752) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในศตวรรษที่ 21 เป็นยุคที่โลกพัฒนาไปอย่างรวดเร็วด้วยบทบาทของเทคโนโลยีและการสื่อสารที่รวดเร็วทันสมัย เป็นตัวขับเคลื่อนนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตและสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ประกอบกับ “Thailand 4.0” เป็นโมเดลการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยในขณะนี้ ภาครัฐจึงมีภารกิจสำคัญในการขับเคลื่อนปฏิรูปประเทศในด้านต่าง ๆ เพื่อเตรียมพร้อมที่จะเผชิญกับโอกาสและความท้าทายใหม่ อันนำไปสู่การพัฒนาประเทศตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ การจัดการศึกษาถือเป็นหัวใจสำคัญที่จะเตรียมความพร้อมผู้เรียนให้มีทักษะการดำเนินชีวิตในศตวรรษที่ 21 มีทักษะความเป็นนานาชาติ (Internationalization Skill) และทักษะภาษาต่างประเทศนับเป็นทักษะที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตในฐานะพลเมืองของสังคมโลก นอกจากภาษาแม่ คือ ภาษาไทยแล้ว ทักษะภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะทักษะภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญอย่างมาก เพราะเป็นภาษาสากลที่นิยมใช้สื่อสารในสังคมโลก เป็นเครื่องมือสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและสร้างความร่วมมือในการดำเนินงานต่าง ๆ ทั้งในส่วนบุคคล สังคม และความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ แต่ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร แม้เด็กไทยจะเรียนรู้ภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานก็ตาม ปัญหาสำคัญที่พบคือ เด็กไทยมีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำและไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ ดังนั้น การนำแนวคิดทฤษฎีการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่เหมาะสมมาใช้เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนให้กับผู้เรียน และสอดคล้องกับความจำเป็นของสังคม เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น เป็นหนทางหนึ่งอันนำไปสู่การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษและเตรียมพร้อมเด็กไทยให้สามารถดำเนินชีวิตในศตวรรษที่ 21 และสนับสนุนการพัฒนาประเทศได้ต่อไปในอนาคตต่อไป (สมบัติ คชสิทธิ์ และคณะ, 2560: 177)

การบรรจุวิชาภาษาอังกฤษลงในหลักสูตรหลายวิชาตั้งแต่ในระดับประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษา แต่นักศึกษาจำนวนมากก็ยังคงมีปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในด้านการอ่าน ซึ่งแม้ว่าจะไม่นักศึกษาเอกภาษาอังกฤษ พวกเขาก็ยังต้องใช้ภาษาอังกฤษในการค้นหา

ความรู้หรือข้อมูลบางประเภทซึ่งในระยะแรกอาจไม่มีการแปลเป็นภาษาไทย ปัญหาที่เกิดขึ้นนั้น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมา เน้นไปในเรื่องของโครงสร้างประโยคและไวยากรณ์ซึ่งผู้เรียนจำนวนน้อยนิดสามารถนำความรู้ตรงนี้ไปใช้ในการเรียนต่อหรือใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง ทว่าในด้านการอ่านแล้ว นักศึกษาแทบไม่ได้รับการฝึกฝนอย่างจริงจัง เช่น ในด้านการอ่านเพื่อจับใจความ การอ่านเพื่อหารายละเอียดและจุดประสงค์ของผู้เขียน หรือแม้แต่การอ่านเพื่อความบันเทิง (มนัสวี ดวงลอย, 2558: 155) จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้ทั้งครูผู้สอนและตัวผู้เรียนสามารถเข้าถึงสื่อได้หลายรูปแบบซึ่งล้วนแต่ช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี เช่น สื่อโทรทัศน์มีรายการภาคภาษาอังกฤษที่น่าสนใจ สามารถฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษได้หลายรายการเช่น รายการข่าว Newsline รายการ Morning talk เป็นต้น (เจตน์สฤกษ์ สัจพันธ์ และคณะ, 2558: 270)

เสาวภาคย์ ศรีโยธา (2555: 5) ได้วิจัยปัญหาการเรียนรู้อังกฤษพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ระดับ 4.23 เป็นเพราะนักเรียนมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษน้อย ผู้เรียนไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก ไม่เห็นความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และมีทักษะการพูด ฟัง อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษน้อย จึงทำให้เป็นปัญหาต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และจากการศึกษาของ ศิลาวาตี สาและ (2553) พบว่า ปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.69 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ปัญหาด้านหลักสูตรอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.97 มีจำนวนบทเรียนมากเกินไป ไม่สามารถสอนให้ครบถ้วนตามที่หลักสูตรกำหนด รองลงมาได้แก่ ปัญหาด้านผู้สอน ด้านสื่อการสอน อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 3.63 และ 3.60 ตามลำดับ

การพัฒนาการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศให้โรงเรียนต่าง ๆ ใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ซึ่งเป็นหลักสูตรที่ได้พัฒนาจากหลักสูตรเดิมที่ใช้อยู่ 3 ฉบับ คือ หลักสูตรประถมศึกษา พ.ศ. 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) โดยหลักสูตรเดิมที่ใช้ก่อนหน้านี้ใช้มานานกว่า 10 ปี โดยพบข้อบกพร่องในหลักสูตรเดิมหลายประเด็น คือ หลักสูตรเดิมไม่สามารถสนองความต้องการอันแท้จริงของท้องถิ่นต่าง ๆ ได้เนื่องจากความต้องการในท้องถิ่นต่าง ๆ มีความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง สภาพสังคมและเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ควรต้องปรับเปลี่ยนพื้นฐานในการคิดของคนไทยให้ก้าวทันยุคสมัย ดังนั้น ในปี 2551 กระทรวงศึกษาธิการ โดยสำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2551) ได้ปรับปรุงหลักสูตรให้ทันต่อเหตุการณ์ และสนองต่อท้องถิ่นมากยิ่งขึ้น เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตในสภาพปัจจุบันได้ และกระบวนทัศน์ใหม่ในการเรียนรู้

เกิดขึ้นในยุคสารสนเทศ ซึ่งความรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นในการหาความรู้และการสื่อสาร

ปัญหาประการหนึ่งคือ ปัญหาอันเนื่องมาจากครูผู้สอนซึ่งนับว่าเป็นส่วนที่สำคัญที่ส่งผลกระทบในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนเช่นกัน เช่น ครูมีคาบสอนมากเกินไป ครูผู้สอนต้องรับผิดชอบงานอื่นในโรงเรียน ครูผู้สอนภาษาอังกฤษไม่มีคุณสมบัติทางการสอนภาษาอังกฤษ และขาดความมั่นใจในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ และจากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพบว่า มีปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น สื่อการสอน ครูผู้สอน กิจกรรมการเรียนการสอน และปัญหาส่วนตัวของผู้เรียน (Brown, 2000; Ellis, 1994)

ปัญหาการเรียนรู้อังกฤษ ในประเทศไทยตั้งแต่เริ่มแรกเป็นการสอนที่เน้นความสำคัญของโครงสร้างภาษาหรือไวยากรณ์ เพราะมีความเชื่อว่าถ้าผู้เรียนมีความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ภาษาดีแล้วจะสามารถนำไปใช้ได้ แต่ปรากฏว่าไม่จะเป็นการเรียนแบบไวยากรณ์และการแปล หรือการสอนแบบฟัง-พูด ต่างก็ไม่ได้ผล เพราะผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ที่ได้รับในห้องเรียนไปใช้ในชีวิตจริงได้ ดังที่ สุนทร หลุ่มประพันธ์ (2547: 9-10) ได้เสนอปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย คือ 1) ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู ส่วนใหญ่เป็นประเด็นของการที่ความรู้ของครูยังไม่ได้มาตรฐาน การเตรียมการสอนของครูยังไม่สม่ำเสมอ ครูไม่เข้าใจโครงสร้างของหนังสือแบบเรียน ครูไม่มีเวลาแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ครูแปลประโยคให้นักเรียนเป็นภาษาไทย ครูมีความเข้าใจนักเรียนในชั้นของตนน้อยเกินไป และ 2) ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่นักเรียนให้ความสนใจกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยมาก นักเรียนมีพื้นความรู้อ่อนเกินไป นักเรียนไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง อีกประการของปัญหาการเรียนรู้อังกฤษ พบว่า ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ได้แก่ นักเรียนมีความรู้แตกต่างกัน ทำให้จัดการเรียนการสอนค่อนข้างยาก แนวทางแก้ไขปัญหา คือครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้ร่วมกิจกรรมอย่างทั่วถึง ปัญหาครูผู้สอนภาษาอังกฤษไม่มีวุฒิการศึกษาด้านการสอนภาษาอังกฤษ แนวทางการแก้ปัญหา คือส่งครูเข้าอบรมเพื่อพัฒนาความรู้และทักษะภาษาอังกฤษของตน (นวพร ชลารักษ์, 2559: 130)

จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษพบว่า ยังไม่เป็นที่น่าพอใจนัก ผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะศึกษา “พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย” เพื่อต้องการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และเพื่อนำผลการวิจัยมาใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

1.2.2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

1.3 สมมติฐานการวิจัย

นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ที่มีข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ สถานภาพ อายุ คณะที่ศึกษา และระดับชั้น ต่างกัน มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1.4.1 **ขอบเขตด้านประชากร** ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม ชั้นปีที่ 1 - 4 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 360 รูป/คน (สรุปมติที่ประชุมวิทยาลัยศาสนศาสตร์ ประจำปี 2563: 7)

1.4.2 **ขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่าง** ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม ชั้นปีที่ 1 - 4 ปีการศึกษา 2564 โดยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการเปิดตารางสำเร็จรูปของเกรจซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan) ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 186 รูป/คน แต่การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้จำนวน 200 รูป/คน

1.4.3 **ขอบเขตด้านพื้นที่** ได้แก่ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม

1.4.4 **ตัวแปร** ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

1) **ตัวแปรอิสระ** แบ่งเป็น ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ สถานภาพ อายุ คณะที่ศึกษา และระดับชั้น

2) **ตัวแปรตาม** ได้แก่ พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ด้าน ประกอบด้วย ด้านอารมณ์ความรู้สึก ด้านความจำ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ และ ด้านสังคม

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย หมายถึง นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย คณะศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ และ คณะศาสนาและปรัชญา ระดับชั้นปีที่ 1 - 4

2. สถานภาพ หมายถึง สถานะภาพของความเป็นนักศึกษา ได้แก่ 1. บรรพชิต 2. คฤหัสถ์ชาย และ 3. คฤหัสถ์หญิง

3. อายุ หมายถึง อายุของนักศึกษา โดยแบ่งเป็นกลุ่มได้ดังนี้ 1. ไม่เกิน 20 ปี 2. 21 - 25 ปี 3. 26 - 30 ปี และ 4. ตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไป

4. คณะที่ศึกษา หมายถึง คณะที่ นักศึกษากำลังศึกษาอยู่ ประกอบด้วย 1. คณะศึกษาศาสตร์ 2. คณะสังคมศาสตร์ และ 3. คณะศาสนาและปรัชญา

5. ระดับชั้นปี หมายถึง ระดับชั้นปีของนักศึกษาตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4

6. พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ประกอบด้วยพฤติกรรมการเรียนดังต่อไปนี้

6.1 ด้านอารมณ์ความรู้สึก หมายถึง การที่นักศึกษาไม่กลัวที่จะพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา มีการสร้างความมั่นใจให้ตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ แม้พูดผิดก็ตาม มีการชมเชยหรือให้รางวัลตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ ไม่รู้สึกเครียดหรือประหม่าเมื่อเรียนหรือพูดภาษาอังกฤษ มีการบันทึกความรู้สึกของตนเองด้วยภาษาอังกฤษ และมักแสดงความรู้สึกที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ เสมอ ๆ

6.2 ด้านความจำ หมายถึง การที่นักศึกษาจำคำศัพท์ใหม่โดยใช้การจินตนาการถึงสถานการณ์ต่าง ๆ การใช้บัตรคำ การใช้ท่าทาง การทบทวนบทเรียน การใช้วลีใหม่โดยนึกถึงตำแหน่งของคำนั้นที่ปรากฏในหนังสือ หรือตามป้ายประกาศต่าง ๆ หรือคำศัพท์ที่มีเสียงคล้องจองกันที่เชื่อมโยงกับเสียงของคำศัพท์ใหม่หรือรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับคำนั้น มาใช้แต่งประโยค เพื่อช่วยให้จำคำศัพท์นั้นดียิ่งขึ้น

6.3 ด้านความรู้ความเข้าใจ หมายถึง การที่นักศึกษาพูดหรือเขียนคำศัพท์และรูปประโยคที่เรียนใหม่หลาย ๆ ครั้ง เพื่อให้จำได้ การพูดภาษาอังกฤษได้เหมือนกับเจ้าของภาษา การฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ การใช้คำศัพท์และรูปประโยคที่รู้จักในหลาย ๆ เรื่องที่เกี่ยวข้อง การเริ่มสนทนาเป็นภาษาอังกฤษตั้งแต่เริ่มเรียน การดูรายการโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ที่พูดภาษาอังกฤษ การอ่านบทความเป็นภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การฝึกเขียนบันทึกข้อความหรือรายงานต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ การฝึกอ่านจับใจความคร่าว ๆ ก่อน แล้วจึงกลับไปอ่านซ้ำอีกครั้ง การค้นหาคำภาษาไทยที่มีความหมายตรงกับความหมายภาษาอังกฤษ และการพยายามฝึกพูดภาษาอังกฤษตามโครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต้อง การหาความหมายภาษาอังกฤษโดยแยกคำออกเป็น

ส่วน ๆ ตามที่เข้าใจ การหลีกเลี่ยงการแปลภาษาอังกฤษแบบคำต่อคำ และการฝึกสรุปสาระจากการฟังและอ่านภาษาอังกฤษ

6.4 ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ หมายถึง การที่นักศึกษาพยายามหาโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษบ่อย ๆ เท่าที่ทำได้ แม้เมื่อรู้ว่าใช้ภาษาอังกฤษผิด มักจะนำข้อผิดพลาดนั้นมาปรับปรุงให้ดีขึ้น โดยการตั้งใจฟังเมื่อมีคนพูดภาษาอังกฤษ การพยายามหาวิธีที่จะพัฒนาให้ภาษาอังกฤษของตนดีขึ้น มีการจัดตารางเวลาให้ตนเองในการศึกษาและทบทวนภาษาอังกฤษ การขวนขวายที่พูดภาษาอังกฤษมากเท่าที่จะทำได้ มีเป้าหมายในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างชัดเจน และนึกถึงความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่เสมอ

6.5 ด้านสังคม หมายถึง เมื่อนักศึกษาฟังภาษาอังกฤษไม่ทัน นักศึกษาจะขอให้คนนั้นพูดให้ช้าลงหรือพูดใหม่อีกครั้ง เมื่อมีโอกาสได้พูดกับเจ้าของภาษา มักจะขอให้เขาปรับแก้ภาษาให้ด้วย มีการฝึกถามเป็นภาษาอังกฤษเสมอ ๆ โดยการสนใจเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเมื่อเรียนภาษาอังกฤษ สนใจพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ และขอความช่วยเหลือด้านการพูดภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษาเสมอ ๆ

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.6.1 ได้ทราบพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

1.6.2 ได้ทราบพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษา แนวคิด ทฤษฎี จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
ดังนี้

- 2.1 แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้
- 2.2 แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน
- 2.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
  - 2.4.1 งานวิจัยภายในประเทศ
  - 2.4.2 งานวิจัยในต่างประเทศ
- 2.5 สรุปกรอบแนวความคิด

2.1 แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์การเรียนรู้

พฤติกรรม (Behavior) คือกริยาอาการที่แสดงออกหรือปฏิกิริยาโต้ตอบเมื่อเผชิญกับสิ่งเร้า (Stimulus) หรือสถานการณ์ต่าง ๆ อาการแสดงออกต่าง ๆ เหล่านี้ อาจเป็นการเคลื่อนไหวที่สังเกตได้หรือวัดได้ เช่น การเดิน การพูด การเขียน การคิด การเต้นของหัวใจ เป็นต้น ส่วนสิ่งเร้าที่มากระทบแล้ว ก่อให้เกิดพฤติกรรมก็อาจจะเป็นสิ่งเร้าภายใน (Internal Stimulus) และสิ่งเร้าภายนอก (External Stimulus) สิ่งเร้าภายใน ได้แก่ สิ่งเร้าที่เกิดจากความต้องการทางกายภาพ เช่น ความหิว ความกระหาย สิ่งเร้าภายในนี้จะมีอิทธิพลสูงสุดในการกระตุ้นให้แสดงพฤติกรรม สิ่งเร้าภายนอก ได้แก่ สิ่งกระตุ้นต่าง ๆ สิ่งแวดล้อมทางสังคมที่สามารถสัมผัสได้ด้วยประสาททั้ง 5 คือ หู ตา คอ จมูก การสัมผัสสิ่งเร้าที่มีอิทธิพลที่จะจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรม ได้แก่ สิ่งเร้าที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจที่เรียกว่า การเสริมแรง (Reinforcement) ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ การเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforcement) คือ สิ่งเร้าที่พอใจทำให้บุคคลมีการแสดงพฤติกรรมเพิ่มขึ้น เช่น คำชมเชย การยอมรับของเพื่อน ส่วนการเสริมแรงทางลบ (Negative Reinforcement) คือ สิ่งเร้าที่ไม่พอใจหรือไม่พึงปรารถนานำมาใช้เพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาให้ลดลง เช่น การลงโทษเด็กเมื่อลักขโมย การปรับเงินเมื่อผู้ขับขี่ยานพาหนะไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร เป็นต้น วิธีการเสริมแรงทางบวก กระทำได้ดังนี้ 1) การให้อาหาร น้ำ เครื่องยังชีพ เป็นต้น 2) การให้แรงเสริมทางสังคม เช่น การยอมรับ การยกย่อง การชมเชย ฯลฯ 3) การให้รางวัล คะแนน แต้ม ดาว เป็นต้น 4) การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Information Feedback) เช่น การรับแจ้งว่าพฤติกรรมที่กระทำนั้น ๆ เหมาะสม และ

5) การใช้พฤติกรรมที่ชอบกระทำมากที่สุดมาเสริมแรงพฤติกรรมที่ชอบกระทำน้อยที่สุดเป็นการวางเงื่อนไข เช่น เมื่อทำการบ้านเสร็จแล้วจึงอนุญาตให้ดูทีวี เป็นต้น การศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษมีประเด็นศึกษา คือ 1) ความหมายของพฤติกรรม 2) องค์ประกอบของพฤติกรรม 3) ประเภทของพฤติกรรม 4) พฤติกรรมการเรียนรู้ และ 5) องค์ประกอบทางด้านจิตวิทยามีความสำคัญต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ ดังต่อไปนี้

2.1.1 ความหมายของพฤติกรรม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ให้ความหมายพฤติกรรมว่าหมายถึง “การกระทำหรืออาการที่แสดงออกทางกล้ามเนื้อ ความคิด และความรู้สึกเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้า” เช่น สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ การศึกษาควรมุ่งสร้างจิตสำนึกให้เยาวชนปรับเปลี่ยนพฤติกรรม โดย ลด ละ เลิกพฤติกรรมที่สร้างปัญหาให้สังคม เป็นต้น

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (มปป.) อธิบายว่าพฤติกรรม หมายถึง การแสดงและกิริยาท่าทางของสิ่งมีชีวิตที่เกิดร่วมกันกับสิ่งแวดล้อม เป็นการตอบสนองของระบบหรือสิ่งมีชีวิตต่อสิ่งเร้าหรือการรับเข้าทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นภายในหรือภายนอก มีสติหรือไม่มีสติระลึก ชัดเจนหรือแอบแฝง และโดยตั้งใจหรือไม่ได้ตั้งใจ

พจนานุกรม Cambridge (2019) ให้คำจำกัดความของพฤติกรรมหรือ Behavior ว่าหมายถึง “วิธีการที่บุคคล สัตว์ สสาร ฯลฯ กระทำในสถานการณ์เฉพาะหรือภายใต้เงื่อนไขเฉพาะ” (the way that a person, an animal, a substance, etc. behaves in a particular situation or under particular conditions)

พจนานุกรมธุรกิจ (Business Dictionary, 2019) ให้คำจำกัดความของพฤติกรรมหรือ Behavior ว่าหมายถึง “การตอบสนองของบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีต่อการกระทำต่อสิ่งแวดล้อม ต่อบุคคลหรือสิ่งเร้า” (A response of an individual or group to an action, environment, person, or stimulus.)

โดยสรุปพฤติกรรมจึงหมายถึงสิ่งที่บุคคลกระทำ แสดงออกมา ตอบสนอง หรือโต้ตอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งสภาพการณ์ใด สภาพการณ์หนึ่งโดยผู้อื่นสามารถสังเกตได้

2.1.2 องค์ประกอบของพฤติกรรม

IM2 คลังความรู้ออนไลน์ (2559) อธิบายไว้ว่าพฤติกรรมของมนุษย์มี องค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

1. การรับรู้ เป็นการแปลความหมายจากการสัมผัส โดยเริ่มตั้งแต่การมีสิ่งเร้ามากระทบกับอวัยวะรับสัมผัสทั้งห้าและส่งกระแสประสาทไปยังสมองเพื่อการแปลความ

2. การเรียนรู้ เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลค่อนข้างถาวร อันเป็นผลมาจากประสบการณ์หรือการฝึกฝน มิใช่ผลจากการตอบสนองของสัญชาตญาณ อุบัติเหตุ หรือความบังเอิญ

3. การคิด เป็นกระบวนการของสมองในการสร้างสัญลักษณ์หรือภาพให้ปรากฏในสมอง เพื่อเป็นตัวแทนของวัตถุสิ่งของ เหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมช่วยให้เกิดความเข้าใจตนเอง ได้แนวทางในการปรับตนพัฒนาตน ช่วยให้เข้าใจผู้อื่นและเลือกเส้นทางชีวิตที่เหมาะสมแก่ตนเอง

ปรเมษฐ์ กลิ่นหอม (2552: 33) อธิบายถึงองค์ประกอบสำคัญที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ที่เป็นองค์ประกอบภายในตัวมนุษย์เอง ได้แก่ การรับรู้ สติปัญญา การคิด เจตคติ และอารมณ์ การรับรู้ หมายถึงการแปลความหมายจากการสัมผัส กระบวนการสัมผัสเริ่มตั้งแต่การมีสิ่งเร้ามากระทบกับอวัยวะรับสัมผัสทั้งห้า และส่งประสาทไปยังสมองเพื่อการแปลความ การรับรู้จะมีองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

1. สิ่งเร้า ได้แก่ วัตถุ แสง เสียง กลิ่น รสต่าง ๆ
2. อวัยวะรับสัมผัส ได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น ผิวหนัง ถ้าไม่สมบูรณ์จะทำให้สูญเสียการรับรู้ได้
3. ประสาทในการรับสัมผัส เพื่อเป็นตัวกลางส่งกระแสประสาทจากอวัยวะรับสัมผัสไปยังสมองส่วนกลางเพื่อการแปลความ
4. ประสบการณ์เดิม การรู้จัก การจำได้ ทำให้การรับรู้ได้ดีขึ้น
5. ค่านิยม ทักษะคติ
6. ความใส่ใจ ความตั้งใจ ข้อมูลที่ส่งกระทบกับอวัยวะรับสัมผัสอาจสูญหายได้ ถ้าไม่มีความตั้งใจ สนใจรับรู้
7. สภาพจิตใจอารมณ์ เช่น การคาดหวัง ความดีใจ เสียใจ
8. ความสามารถทางสติปัญญา ทำให้รับรู้ได้เร็ว รวมทั้งความสามารถในการประมวลความรู้เพื่อแปลความได้เร็วขึ้น

มนุษย์เมื่อพบสิ่งเร้าไม่ได้รับรู้ตามที่สิ่งเร้าปรากฏแต่นำมาจัดระบบตามหลักต่าง ๆ คือ 1) หลักแห่งความคล้ายคลึง (Principle of similarity) หมายความว่าสิ่งเร้าใดที่มีความคล้ายกัน จะรับรู้ว่าเป็นพวกเดียวกัน 2) หลักแห่งความใกล้ชิด (Principle of Proximity) หมายถึง สิ่งเร้าที่มีความใกล้กันจะรับรู้ว่าเป็นพวกเดียวกัน และ 3) หลักแห่งความสมบูรณ์ (Principle of closure) เป็นการรับรู้สิ่งที่ไม่สมบูรณ์ให้สมบูรณ์ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของการรับรู้

2.1.3 ประเภทของพฤติกรรม

อาภรณ์ รัชไช (2560: 19) กล่าวถึงประเภทของพฤติกรรมว่าจำแนกออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. พฤติกรรมที่มีมาแต่กำเนิด (Innate behavior) แสดงออกเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้าชนิดเป็นพฤติกรรมที่ได้มาจากกรรมพันธุ์ สัตว์สามารถแสดงออกได้โดยไม่ต้องเรียนรู้มาก่อน มีแบบแผนเดียวกัน ไม่ค่อยมีการปรับเปลี่ยนโดยการเรียนรู้ มีลักษณะเฉพาะของแต่ละสปีชีส์ และ

2. พฤติกรรมการเรียนรู้ (Learning behavior) สามารถปรับเปลี่ยนได้อันเป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์ ไม่ใช่เกิดจากการที่สัตว์มีอายุมากขึ้น (Maturation) พฤติกรรมการเรียนรู้ได้รับอิทธิพลจากทั้งยีนและสิ่งแวดล้อม

หัสติน แก้ววิชิต (2559: 12) อธิบายประเภทของพฤติกรรมว่าจะประกอบไปด้วย การกระทำหรือการแสดงออกที่สามารถสังเกตได้โดยตรง และกระบวนการทางจิตที่ไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง พฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) คือ การกระทำหรือปฏิกิริยาทางร่างกาย ที่ทั้งตนเองและบุคคลอื่นสามารถ

2.1.4 พฤติกรรมการเรียน

พฤติกรรมการเรียนรู้ (อาภรณ์ รัชไช, 2560: 41) จำแนกเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1. พฤติกรรมความเคยชิน (Habituation) เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการที่สัตว์หยุดตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่ซ้ำ ๆ กัน

2. พฤติกรรมการฝังใจ (Imprinting) เป็นพฤติกรรมที่ถูกกำหนดมาแล้วโดยยีน จะเกิดขึ้นเฉพาะในช่วงใดช่วงหนึ่งของชีวิต (Critical period) และมีลักษณะเป็น Irreversible learning สิ่งเร้าที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมการฝังใจเรียกว่า Imprinting stimulus

3. การเรียนรู้แบบมีเงื่อนไข (Classical conditioning) หมายถึงการที่สัตว์เรียนรู้ที่จะนำสิ่งเร้าใหม่เข้าไปทดแทนสิ่งเร้าเดิมในการกระตุ้นให้สัตว์เกิดการตอบสนองตามธรรมชาติ สิ่งเร้าเดิมซึ่งปกติกระตุ้นให้สัตว์เกิดการตอบสนองเรียกว่าสิ่งเร้าที่ไม่เป็นเงื่อนไข (Unconditioned stimulus) ส่วนสิ่งเร้าใหม่ซึ่งปกติไม่กระตุ้นให้สัตว์แสดงการตอบสนองนี้เรียกว่าสิ่งเร้าที่เป็นเงื่อนไข (Conditioned stimulus)

4. การลองผิดลองถูก (Operant conditioning หรือ Trial and error) หมายถึงการที่สัตว์เรียนรู้ที่จะเชื่อมโยงพฤติกรรมหนึ่งกับการได้รางวัลหรือการถูกลงโทษ เมื่อได้รางวัลสัตว์ก็จะแสดงพฤติกรรมนั้นซ้ำ แต่เมื่อถูกลงโทษสัตว์ก็จะหลีกเลี่ยงที่จะแสดงพฤติกรรมนั้นอีก

5. การลอกเลียนแบบ (Observational learning) เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการที่สัตว์ดูพฤติกรรมของสัตว์อื่นและเรียนรู้ข้อมูลสำคัญบางอย่างแล้วทำตาม

6. การรู้จักใช้เหตุผล (Insight learning หรือ reasoning) หมายถึง การที่สัตว์สามารถแสดงพฤติกรรมได้ถูกต้องตั้งแต่ครั้งแรก ถึงแม้ว่าสัตว์นี้จะไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน

7. การใช้ความคิดประมวลข้อมูลเพื่อการตัดสินใจ (Cognition) การคิดประมวลข้อมูลเป็นลักษณะที่ถ่ายทอดทางพันธุกรรม และเป็นส่วนสำคัญในการแสดงออกของพฤติกรรม

2.1.5 องค์ประกอบทางด้านจิตวิทยามีความสำคัญต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

กลัณญู เพชรภรณ์ (2561: 17) ประมวลไว้หลายประการ เช่น อายุ เวลา ความต้องการ แรงจูงใจ และความพร้อมของผู้เรียนตลอดจนสถานการณ์แวดล้อมและครูผู้สอน ระยะเวลาที่ผู้เรียนได้คลุกคลีกับการใช้ภาษา หากผู้เรียนต้องใช้ภาษาจริงอย่างต่อเนื่องกันจึงจะได้ผลดี ความต้องการใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารระหว่างกันจะเป็นแรงกระตุ้นให้ต้องเรียนรู้ภาษาของสังคมที่ตนอยู่ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารกับผู้ที่ตนต้องการจะติดต่อกับด้วยแรงจูงใจหรือความปรารถนาที่จะเรียนเพื่อตนจะได้ประสบความสำเร็จ ความพร้อมที่จะเรียนซึ่งขึ้นอยู่กับระดับวุฒิภาวะทางกายและสติปัญญาที่ผู้เรียนจะเรียนได้ดี สถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมของผู้เรียน ซึ่งครูสามารถจัดขึ้นได้โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะให้ผู้เรียนได้เรียนภาษาในสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาไปใช้ในสถานการณ์เช่นนั้นได้จริง ครูยังเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมากที่สุด ความรู้ ความชำนาญ คุณภาพของครู รวมถึงความกระตือรือร้นในการสอน และการแสวงหาความรู้ของครูล้วนแต่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน นอกจากนี้สื่อและอุปกรณ์การสอนภาษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการสอนที่มีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านการให้ความหมาย การกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน และการฝึกทักษะต่าง ๆ และช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และประทับใจ

Finocchiaro อ้างถึงใน กลัณญู เพชรภรณ์ (2561: 33) ได้กล่าวถึงจิตวิทยาการสอนภาษาที่สองไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อการเรียนรู้สัมพันธ์กับความต้องการและประสบการณ์ของผู้เรียน
2. การจัดลำดับเนื้อหาของภาษาในการสอนมีความสำคัญ ผู้สอนควรเรียงเนื้อหาที่รู้ไปยังเนื้อหาที่ไม่รู้ และจากง่ายไปหายาก
3. การฝึกหลาย ๆ ครั้ง เป็นสิ่งจำเป็น เพราะการเรียนรู้ภาษาเป็นเรื่องของทักษะที่ต้องทำซ้ำ ๆ
4. การฝึกซ้ำ ๆ ควรฝึกถี่ในระยะต้น ๆ แล้วค่อยเว้นช่วงห่างออกไป
5. การแก้ไขข้อผิดพลาดในทันทีที่ผู้เรียนทำผิด เพราะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งนั้นว่าสิ่งที่เขานั้นถูกต้อง

จากพฤติกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวสะท้อนถึงกิจกรรมเพื่อการเรียนภาษาอังกฤษที่จะส่งผลถึงการเรียนรู้ของผู้เรียนได้

2.2 แนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน

การศึกษาเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาคน อันเป็นทรัพยากรที่ทรงคุณค่าของสังคม ให้มีคุณภาพและมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ซึ่งต้องปรับเปลี่ยนให้ทันและสอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของประเทศชาติและสังคมโลก เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางว่าการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง คือวิธีการสำคัญที่สามารถสร้างและพัฒนาผู้เรียนให้เกิดคุณลักษณะต่าง ๆ ที่ต้องการในยุคโลกาภิวัตน์ เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้ด้วยตนเอง เรียนในเรื่องที่สอดคล้องกับความสามารถและความต้องการของตนเอง และได้พัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างเต็มที่ ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดทางการเรียนรู้มีอิทธิพลสำคัญต่อนักการศึกษา และครูผู้สอนในการกำหนดยุทธศาสตร์การเรียนการสอน สำหรับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มีทฤษฎีการเรียนรู้ที่มีแนวคิดสนับสนุน ดังนี้

2.2.1 แนวความคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism or S.R. Associationism)

ดั่งที่ พระมหาประสิทธิ์ ปสิทฺโธ (2562: 35) ได้สรุปไว้ว่า

นักจิตวิทยากลุ่มนี้ มีความเชื่อว่า สิ่งแวดล้อมและประสบการณ์จะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรม การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อมีการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง การแสดงพฤติกรรมจะมีความถี่มากขึ้นหากได้รับการเสริมแรง

นักทฤษฎีคนสำคัญ คือ Burrhus F. Skinner ผู้เป็นเจ้าของความคิดเรื่อง Operant Conditioning และ Teaching Machine โดย Skinner เห็นว่าการจัดการศึกษาในปัจจุบันไม่ค่อยมีประสิทธิภาพเพราะครูมัก สนใจแต่เรื่องผลการเรียนโดยไม่คำนึงถึงวิธีการที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จ บทเรียนสำเร็จรูปจึงน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีในการจัดการเรียนการสอนเพราะสามารถเสริมแรงได้ทันท่วงที นักเรียนสามารถทำงานได้ตามลำพัง รู้สึกเป็นอิสระ รู้จักการพึ่งตนเอง และมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น

2.2.2 แนวความคิดของกลุ่มพุทธินิยม (Cognitivism) ดั่งที่ พระมหาประสิทธิ์ ปสิทฺโธ (2562: 37) ได้สรุปไว้ว่า

นักจิตวิทยาในกลุ่มนี้ มองว่า คนทุกคนมีธรรมชาติภายในที่ใฝ่ใจใคร่รู้ใคร่เรียน เพื่อ ก่อให้เกิดสภาพสมดุล ดังนั้น การที่เด็กได้มีโอกาสเลือกเรียนตามความต้องการและความสนใจของตนเองจะเป็นสิ่งที่มีความหมายสำหรับเด็ก

นักจิตวิทยาคนสำคัญของกลุ่ม คือ Jerome S. Bruner ซึ่งให้ความสนใจอย่างมากกับการจัดการเรียนการสอนแบบ Discovery ในการจัดการเรียนการสอนถ้าครูช่วยให้ผู้เรียนมองเห็น “โครงสร้าง (Structure)” ของสิ่งที่จะเรียนจะช่วยให้จำสิ่งที่เรียนได้ดี สามารถทำความเข้าใจในหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ซึ่งจะนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อีกมากมาย ครูควรตั้งประเด็นให้ผู้เรียนค้นคว้าหาคำตอบ ซึ่งอาจเป็นการค้นคว้าตามลำพังหรือเป็นกลุ่ม ซึ่งการให้เด็กค้นคว้าหาคำตอบนั้นไม่เพียงจะฝึกเขาให้มีทักษะในการแก้ปัญหาเท่านั้น แต่จะเป็นการช่วยให้เกิดความเชื่อมั่นในความสามารถในการเรียนรู้ของตน ซึ่งจะทำให้เขาเป็นนักแก้ปัญหาต่อไปในอนาคต

2.2.3 แนวความคิดของกลุ่มมนุษยนิยม (Humanism) ดังที่ พระมหาประสิทธิ์ ปสิทโธ (2562: 39) ได้สรุปไว้ว่า

นักจิตวิทยาในกลุ่มนี้คำนึงถึงความเป็นคนของคนที่มีอิสระ สามารถที่จะนำตนเองและ พึ่งตนเองได้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ที่จะทำประโยชน์ให้สังคม มีอิสระเสรีภาพในการเลือกทำ สิ่งต่าง ๆ ที่จะไม่ทำให้ผู้อื่นหรือตนเองเดือดร้อน

การจัดการเรียนการสอน กลุ่มนี้เสนอแนะว่าควรให้เด็กมีสมรรถภาพทั้ง 3 ด้าน ไปพร้อม ๆ กัน คือ ด้านความรู้ (Cognitive) ด้านเจตคติ (Affective) และด้านทักษะ (Psychomotor) นั่นคือครูควรฝึกให้ผู้เรียนรู้จักคิด รู้จักใช้เหตุผล มีความชื่นชมหรือมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียน และให้ผู้เรียนได้ลงมือหรือกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง นักจิตวิทยาคนสำคัญต่าง ๆ ในกลุ่มนี้ Abraham H. Maslow ผู้มีความเชื่อว่า หากเราให้อิสระแก่เด็ก เด็กจะเลือกสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับตนเอง พ่อแม่และครูควรไว้วางใจในตัวเด็ก เปิดโอกาสและช่วยให้เด็กได้เจริญเติบโตต่อไป ไม่ควร ควบคุมหรือบงการชีวิตเด็กให้เป็นไปตามที่ต้องการ

Carl R. Rogers ซึ่งได้นำหลักการของ Client – Centred มาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนโดยเสนอแนะการจัดการเรียนการสอนที่ “ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง” และได้กล่าวถึง ลักษณะของครูผู้สอนว่า ครูจะต้องเชื่อและศรัทธาในความเป็นมนุษย์ ความเชื่อและความไว้วางใจจะช่วยให้บุคคลพัฒนาศักยภาพของตน ครูต้องจริงใจ ไม่เสแสร้ง และต้องพยายามสื่อให้ผู้เรียนทราบถึง ความรู้สึกนึกคิดด้านดีที่ครูมีให้เขา รวมทั้งการให้เกียรติผู้เรียนทั้งในแง่ความรู้สึกและความคิดเห็น

Arthur W. Combs ผู้มีความคิดว่าหลักการสำคัญของการจัดการเรียนการสอน คือการช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเองในทางบวก งานของครู คือ การอำนวยความสะดวกให้กับผู้เรียน กระตุ้นให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ เป็นผู้ร่วมคิด และเป็นเพื่อนกับผู้เรียน

2.2.4 แนวความคิดของกลุ่ม Constructivist ดังที่ พระมหาประสิทธิ์ ปสิทฺโธ (2562: 41) ได้สรุปไว้ว่า

ในช่วง 20 ปี ที่ผ่านมา การศึกษาธรรมชาติของการเรียนรู้ ซึ่งเดิมมุ่งศึกษาจากปัจจัยภายนอกของผู้เรียน ได้แก่ ตัวแปรเกี่ยวกับครู บุคลิกภาพของครู การแสดงออก ความกระตือรือร้น และการให้คำชมเชย ได้เปลี่ยนแปลงมาเป็นการมุ่งศึกษาปัจจัยภายในของผู้เรียน ได้แก่ ความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิมของผู้เรียน มโนทัศน์ที่คลาดเคลื่อน ความจำ ความสามารถในการจัดกระทำข้อมูล การเสริมแรง ความตั้งใจ และแบบแผนทางปัญญา จากผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยภายในมีส่วนช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมาย และความรู้เดิมมีส่วนเกี่ยวข้องและเสริมสร้างความเข้าใจของผู้เรียน ข้อความรู้นี้ไปสอดคล้องกับแนวคิดของปรัชญา Constructivism ที่เชื่อว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในผู้เรียน ผู้เรียนเป็นผู้สร้าง (Construct) ความรู้ จากความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่พบเห็นกับความรู้ความเข้าใจที่มีอยู่เดิม พยายามที่จะนำความเข้าใจเกี่ยวกับเหตุการณ์ และปรากฏการณ์ที่ตนพบเห็นมาสร้างเป็นโครงสร้างทางปัญญา (Cognitive structure) หรือที่เรียกว่า Schema โครงสร้างทางปัญญานี้ประกอบด้วยความหมาย หรือความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่แต่ละบุคคลมีประสบการณ์ อาจเป็นความเชื่อความเข้าใจ คำอธิบายความรู้ของบุคคลนั้น

2.2.5 องค์ประกอบของการเรียนรู้ตามแนวคิดของกลุ่ม Constructivist ดังที่ พระมหาประสิทธิ์ ปสิทฺโธ (2562: 43) ได้สรุปไว้ว่า

2.2.5.1 ผู้เรียนสร้างความหมายของสิ่งที่ได้พบเห็น โดยใช้กระบวนการทางปัญญา (Cognitive apparatus) ของตน ความหมายเกี่ยวกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่สามารถถ่ายทอดจากครูไปสู่ผู้เรียนได้ แต่จะถูกสร้างขึ้นในสมองของผู้เรียนจากความสัมพันธ์ระหว่างประสาทสัมผัสของผู้เรียนกับโลกภายนอก โดยผู้เรียนจะใช้ความรู้ ความเข้าใจ ที่มีอยู่เดิมในการคาดคะเน หรือทำนายเหตุการณ์

2.2.5.2 โครงสร้างทางปัญญา เป็นผลของความพยายามทางความคิด (Mental effort) จัดเป็นกระบวนการทางจิตวิทยา หากการใช้ความรู้เดิมของผู้เรียนทำนายเหตุการณ์ได้ถูกต้อง จะทำให้โครงสร้างทางปัญญาของเขาคงเดิม และมั่นคงมากยิ่งขึ้น แต่ถ้าการคาดคะเนไม่ถูกต้องผู้เรียนจะประหลาดใจ สงสัยและคับข้องใจ หรือเป็นสภาวะที่เป็ยเจตต์ (Piaget) เรียกว่าเกิดภาวะไม่สมดุล (disequilibrium) เมื่อเกิดความขัดแย้งระหว่างการคาดคะเนและการสังเกตขึ้น ผู้เรียนมีทางเลือก 3 ทาง คือ

1. ไม่ปรับความคิดในโครงสร้างทางปัญญาของตน โดยปฏิเสธข้อมูลจากประสาทสัมผัสและหาเหตุผลที่จะหักล้างข้อมูลจากประสาทสัมผัสออกไป จัดเป็นความเฉื่อยชาทางปัญญา (Cognitive inertia)

2. ปรับความคิดในโครงสร้างทางปัญญาไปในทางที่การคาดคะเนนั้นเป็นไปตามประสบการณ์หรือการสังเกตมากขึ้น ในลักษณะนี้จะเกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายขึ้น

3. ไม่สนใจที่จะทำความเข้าใจ

2.2.5.3 โครงสร้างทางปัญญา เปลี่ยนแปลงได้ยาก ถึงแม้จะมีหลักฐานจากการสังเกตที่ขัดแย้งกับโครงสร้างนั้น

โดยสรุป ผู้เรียนสร้างเสริมความรู้ผ่านกระบวนการทางจิตวิทยาด้วยตนเอง ครูผู้สอนไม่สามารถปรับเปลี่ยนโครงสร้างทางปัญญาของผู้เรียนได้ แต่สามารถช่วยผู้เรียนปรับขยายโครงสร้างทางปัญญาได้ โดยจัดสภาพการณ์ที่ทำให้เกิดภาวะไม่สมดุลหรือก่อให้เกิดความขัดแย้งทางปัญญาขึ้น ซึ่งก็คือสภาวะที่โครงสร้างทางปัญญาเดิมใช้ไม่ได้ ต้องมีการปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับประสบการณ์มากขึ้นหรือเกิดโครงสร้างทางปัญญาใหม่ขึ้นนั่นเอง ผู้เรียนจะสร้างความคิดหลักอยู่ตลอดเวลา โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยการเรียนการสอนภายในห้องเรียนเท่านั้น แต่จะได้จากสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ นอกจากนี้การเรียนรู้ตามแนวคิดของ Constructivism จะเกิดขึ้นได้ตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

1. การเรียนรู้เป็นกระบวนการปฏิบัติ (Active process) ที่เกิดขึ้นเพราะตัวบุคคล การสอนโดยวิธีบอกเล่าซึ่งจัดเป็นกระบวนการเชิงรับ (Passive process) จะไม่ช่วยให้เกิดการพัฒนาแนวความคิดหลักมากนัก แต่การบอกเล่าก็จัดเป็นวิธีให้ข้อมูลทางหนึ่งได้

2. ความรู้ต่าง ๆ จะถูกสร้างขึ้นด้วยตัวของนักเรียนเอง โดยใช้ข้อมูลที่ได้รับมาใหม่ ร่วมกับข้อมูลหรือความรู้ที่มีอยู่แล้วจากแหล่งต่าง ๆ เช่น สังคม สิ่งแวดล้อม รวมทั้งประสบการณ์เดิมมาเป็นเกณฑ์ช่วยการตัดสินใจ

3. ความรู้และความเชื่อของแต่ละคนจะแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อม ขนบธรรมเนียมประเพณีและสิ่งที่นักเรียนได้พบเห็น ซึ่งจะถูกใช้เป็นพื้นฐานในการตัดสินใจและใช้เป็นข้อมูลในการสร้างแนวคิดใหม่

4. ความเข้าใจจะแตกต่างจากความเชื่อโดยสิ้นเชิง และความเชื่อจะมีผลโดยตรงต่อการสร้างแนวคิดหรือการเรียนรู้ เนื่องจาก Constructivism ไม่มีแนวปฏิบัติหรือวิธีการสอนที่เฉพาะเจาะจง ดังนั้น นักการศึกษาโดยเฉพาะนักวิทยาศาสตร์ศึกษา ซึ่งเป็นกลุ่มแรกที่น่าแนวคิดของ “Constructivism” นี้มาใช้ จึงได้ประยุกต์ใช้วิธีสอนต่าง ๆ ที่มีผู้สอนเสนอไว้แล้ว และพบว่าวิธีการสอนอย่างน้อย 2 วิธีที่เมื่อนำมาใช้ประกอบกันแล้วช่วยให้แนวคิดของ Constructivism ประสบความสำเร็จในการเรียนการสอนได้เป็นอย่างดี วิธีการเรียนการสอนทั้ง 2 วิธีดังกล่าวก็คือ การเรียนรู้ด้วยการสืบค้น (Inquiry) ประกอบกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

2.2.6 หลักการและแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ดังที่พระมหาประสิทธิ์ ปสิทโธ (2562: 74)

2.2.6.1 ความเป็นมาของแนวคิด

Carl R.Rogers คือผู้คิดค้นและใช้คำว่า “เด็กเป็นศูนย์กลาง” (Child – centred) เป็นครั้งแรก และต่อมามีคำซึ่งแสดงถึงแนวคิดการจัดการเรียนรู้ในลักษณะคล้ายกันอีกหลายคำ เช่น active learning, participatory learning หรือ learner independence แต่คำว่า ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางจะเป็นคำที่แสดงภาพการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ชัดเจนกว่าคำอื่น ๆ เพราะเป็นคำที่สามารถบรรยายถึงสิ่งที่เราหวังจะได้ประสบผลสำเร็จ คือระบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีผู้เรียนเป็นหัวใจสำคัญ ครูส่วนมากจะคุ้นเคยกับวิธีการสอนแบบดั้งเดิม ซึ่งเป็นวิธีการที่ครูเคยได้รับการสอนมา หรือฝึกฝนมาโดยเป็นวิธีการที่ครูจะถ่ายทอดความเชี่ยวชาญของตนให้กับลูกศิษย์ผู้ที่มีลักษณะเป็นลูกมือคอยรับความรู้และจะเน้นความรู้ความจำและการฝึกฝนมากกว่าเจตคติหรืออารมณ์ความรู้สึก ครูคือผู้มีอำนาจในห้องเรียน ความสัมพันธ์ของครูและนักเรียนจะเป็นไปในลักษณะการเชื่อฟัง การให้รางวัลและการลงโทษ ความไม่ไว้วางใจ ความขัดแย้งและความหวาดกลัวจึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการเรียนรู้ ครูหลายคนไม่คุ้นเคยกับวิธีการสอนที่หลากหลาย แต่ก็พยายามค้นหาว่าจะมีวิธีการใดที่จะทำให้เขาทำงานกับนักเรียนได้อย่างน่าพึงพอใจและมีสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกัน แนวคิดการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง อาจจะไม่ใช่คำตอบเดียวสำหรับครู หรืออาจไม่ใช่วิธีการที่มีประสิทธิผลที่สุด อาจจะมีวิธีการอื่น ๆ อีกหลากหลายวิธีที่เหมาะสมกับสถานการณ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันไป แต่วิธีการ “ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง” คือวิธีการหนึ่งที่มีคุณค่า เพราะเป็นวิธีการจัดการเรียนรู้ที่จะสนับสนุนให้ความเชื่อว่า “มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะบรรลุศักยภาพสูงสุดของตน 100%” บรรลุผลในวิธีการนี้ ผู้เรียนจะได้รับการส่งเสริมให้มีความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมเต็มที่ต่อการเรียนรู้ของตน ผู้เรียนแต่ละคนมีคุณค่าสมควรได้รับการเชื่อถือไว้วางใจ แนวทางนี้ จึงเป็นแนวทางที่จะผลักดันผู้เรียนไปสู่การบรรลุศักยภาพของตน โดยส่งเสริมความคิดของผู้เรียนและอำนวยความสะดวกให้พัฒนาศักยภาพของตนเองเต็มที่ การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จึงเป็นการสอนแบบใหม่ที่มีลักษณะแตกต่างจากการสอนดั้งเดิมทั่วไปที่เคยชินกัน ดังเช่นที่ Bennett (1979) ได้เปรียบเทียบการสอนแบบใหม่กับแบบดั้งเดิมไว้ ดังนี้

ตารางที่ 2.1 เปรียบเทียบการสอนแบบใหม่กับแบบดั้งเดิม

แบบดั้งเดิม	แบบใหม่
1. สอนแยกเนื้อหาวิชา	1. สอนบูรณาการเนื้อหา
2. ครูมีบทบาทเป็นตัวแทนของเนื้อหาวิชา	2. ครูมีบทบาทในการชี้แนะประสบการณ์การเรียนรู้
3. ครูละเลยเมินเฉยต่อบทบาทของผู้เรียน	3. ครูกระตุ้นหรือรื้อฟื้นบทบาทและความรู้สึกของผู้เรียน

ตารางที่ 2.1 เปรียบเทียบการสอนแบบใหม่กับแบบดั้งเดิม (ต่อ)

แบบดั้งเดิม	แบบใหม่
4. ผู้เรียนไม่มีส่วนร่วมแม้แต่จะให้ความเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร	4. นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนหลักสูตร
5. การเรียนเน้นท่องจำเป็นหลัก	5. กิจกรรมหลักเน้นให้ผู้เรียนค้นพบด้วยตนเอง
6. มุ่งเน้นการให้รางวัลภายนอก เช่น ระดับผล การเรียน	6. ใช้การเสริมแรงหรือให้รางวัลมากกว่าการลงโทษ ใช้แรงจูงใจภายใน
7. เคร่งครัดกับมาตรฐานทางวิชาการมาก	7. ไม่เคร่งครัดกับมาตรฐานทางวิชาการมากเกินไป
8. มีการทดสอบสม่ำเสมอเป็นระยะ ๆ	8. มีการทดสอบบ้าง
9. มุ่งเน้นการแข่งขันในการเรียน	9. มุ่งเน้นการทำงานเป็นกลุ่มแบบร่วมมือ
10. สอนในเฉพาะขอบเขตห้องเรียน	10. ไม่ยึดติดกับการเรียนในห้องเรียน
11. เน้นย้ำประสบการณ์ใหม่เพียงเล็กน้อย	11. มุ่งสร้างสรรค์ประสบการณ์ใหม่ให้ผู้เรียน
12. มุ่งเน้นความรู้ทางวิชาการ แต่ละเลยอารมณ์ความรู้สึก หรือทักษะทางจิตพิสัย	12. มุ่งเน้นความรู้ทางวิชาการ และทักษะด้านจิตพิสัยเท่าเทียมกัน
13. ประเมินกระบวนการเล็กน้อย	13. มุ่งเน้นการประเมินกระบวนการเป็นสำคัญ

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าการสอนแบบใหม่มักเป็นการสอนแบบบูรณาการ มีการเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญกล่าวคือครูผู้สอนคำนึงถึงความรู้สึกของผู้เรียน จึงมีกระบวนการสอนแบบมุ่งเน้นการทำงานเป็นกลุ่มความร่วมมือที่มักให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองและการประเมินผลที่สอดคล้องกับกระบวนการเรียนการสอน

2.3 ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

2.3.1 สภาพการจัดการเรียนการสอน

ความหมายของการจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอน เป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งในการประกันคุณภาพการศึกษา เพราะเป็นกระบวนการที่สามารถนำไปสู่การปฏิรูปการศึกษา ซึ่งครอบคลุมกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อและอุปกรณ์ การฝึกประสบการณ์วิชาชีพ และการประเมินผลของผู้เรียน และการประเมินผลการสอนของผู้สอน การเรียนการสอนที่มีคุณภาพ จะนำไปสู่การพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนให้เป็นที่ไปตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรและยกระดับมาตรฐานการศึกษาได้สูงขึ้น

ทำให้สามารถผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ เพื่อเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ (ชัยวัฒน์ สุภัควรรกุล, 2558: 9)

การจัดการเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มศักยภาพ และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรและโปรแกรมวิชาโดยใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เหมาะสมกับเนื้อหาและสถานการณ์ สร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้นักศึกษาเรียนอย่างมีความสุข รวมทั้งความพยายามที่จะเชื่อมโยงองค์ความรู้สากลกับภูมิปัญญาท้องถิ่น มีความสามารถในการคิดและวิเคราะห์อย่างเป็นระบบตลอดจนการบูรณาการกิจกรรมการเรียนการสอน การวิจัย และกิจกรรมพัฒนานักศึกษาเข้าด้วยกัน (ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ, 2545: 39)

2.3.2 หลักการจัดการเรียนการสอน

แครร์รอล (Carroll, 1947: 116-118 อ้างถึงใน วัฒนาพร ระวังบุกษ์, 2542: 4-5) ได้เสนอหลักการสำคัญจากงานวิจัย เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนที่ประสบผลสำเร็จไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. ความถนัดของผู้เรียน (Learner's Aptitude) ผู้เรียนย่อมมีความแตกต่างกัน ในด้านความถนัดในการเรียนรู้ การใช้เวลาของผู้เรียนแต่ละคนย่อมแตกต่างกัน แต่ทุกคนสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้

2. ความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียน (Learner's Intelligence) ผู้เรียนย่อมมีความสามารถทางสติปัญญาที่แตกต่างกัน เวลาที่ใช้ในการเรียนรู้ก็ย่อมแตกต่างกันด้วย

3. ความอดุสาหะพยายามของผู้เรียน (Learner's Perseverance) ผู้เรียนแต่ละคนย่อมมีความสนใจและความต้องการในการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน และย่อมจะมีผลต่อแรงจูงใจ พร้อมทั้งความใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนรู้แตกต่างกันด้วย

4. คุณภาพในการสอน (Quality of Instruction) กลวิธีการสอนที่แตกต่างกัน ย่อมมีผลในการเรียนรู้ของผู้เรียนแตกต่างกัน การสอนที่ดีย่อมทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

5. โอกาสในการเรียนรู้ (Learning Opportunities) ผู้เรียนที่มีโอกาสในการเรียนรู้มากย่อมมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ได้ดี ผู้สอนจะเป็นผู้ให้โอกาสในการเรียนรู้แก่ผู้เรียนได้โดยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แก่ผู้เรียนอย่างเหมาะสม

จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการของการเรียนการสอนที่ประสบความสำเร็จนั้น ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงผู้เรียน ในด้านความแตกต่างทางสติปัญญา ความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน จะเกี่ยวข้องกับความสามารถในการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน ให้ผู้เรียนมีโอกาสนับถือในการเรียนรู้มากที่สุด กลวิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสม จึงควร

จัดให้เหมาะกับขั้นตอนในการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนให้บรรลุเป้าหมายของการเรียนอย่างรู้แจ้ง (Mastery Learning)

2.3.3 ขั้นตอนการเรียนรู้ที่ประสบความสำเร็จ

นอกจากนี้ แครร์รอล (Carroll, 1947 อ้างถึงใน วัฒนาพร ระงับทุกข์, 2542: 27) ได้นำเสนอขั้นตอนการเรียนรู้ที่ประสบความสำเร็จไว้ 5 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นรับรู้ (Acquisition Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่เรียนโดยการลองผิดลองถูกและยังไม่มีคามชำนาญมากนัก ยกตัวอย่างเช่น เมื่อเริ่มการรับรู้การสอนของผู้สอนใหม่ ๆ
2. ขั้นคล่องตัว (Fluency Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนสิ่งที่เรียนรู้มากขึ้นผู้เรียนจะมีความชำนาญในความรู้อันที่เรียนมา เช่น การฝึกทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ
3. ขั้นคงที่ (Maintenance Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีความชำนาญและความสามารถจดจำสิ่งที่เรียนรู้ได้อย่างคงที่ เนื่องจากประสบความสำเร็จในการฝึกฝนจนคล่องตัวแล้วในขั้นที่ 3 จึงทำให้เกิดความทรงจำระยะยาวได้ในสิ่งที่เรียนรู้ เช่น การจำคำศัพท์ การจัดรูปประโยค
4. ขั้นนำไปใช้ (Application Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะสามารถนำความรู้ที่มีความแม่นยำไปใช้ เช่น การลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยใช้ความรู้ที่เรียนมาในสถานการณ์จริง
5. ขั้นปรับตัว (Adaptation Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะสามารถปรับการนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม เช่น การสร้างโครงการ หรือแผนงาน ด้วยความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน

ขั้นตอนการเรียนรู้ดังกล่าว สามารถนำไปใช้ในการสร้างแผนการสอน รวมทั้งการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ เพื่อให้มั่นใจว่าผู้เรียนสามารถพัฒนาการเรียนรู้ได้อย่างแม่นยำและสามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริง

2.3.4 องค์ประกอบในการจัดแผนการเรียนการสอน

การจัดแผนการเรียนการสอนที่ประสบความสำเร็จ ควรคำนึงถึงองค์ประกอบสำคัญ 6 ประการดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2531: 9)

1. หลักการและแนวทฤษฎีของวิชาที่ทำการสอน (Approaching) ศึกษาหลักการและแนวทฤษฎีของวิชาที่ทำการสอนอย่างละเอียด โดยพิจารณาหลักการและเหตุผลของแนวโน้มในการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมจากตำรา หรือผลงานวิจัยต่าง ๆ จากอดีตจนถึงปัจจุบัน
2. วิธีการสอน (Method of Teaching) ศึกษาแนวโน้มของหลักการและทฤษฎีหรือผลงานวิจัยวิธีการสอนที่ได้ผลของวิชาที่ทำการสอนที่เหมาะสมและจัดลำดับขั้นตอนการสอนให้สอดคล้องตามแนวโน้มของหลักการและทฤษฎีที่ได้ศึกษา

3. เทคนิคการสอน (Techniques of Teaching) ศึกษาวิธีการสอนต่าง ๆ ที่จะช่วยทำให้ขั้นตอนการสอนต่าง ๆ ประสบความสำเร็จได้ เช่น วิธีการสอนโดยใช้การเรียนรู้ด้วยปัญหาเป็นหลัก (Problem-based Learning) เทคนิคหรือกลวิธีการสอนที่สำคัญคือ การใช้คำถามการนำการอภิปราย การเสริมต่อการเรียนรู้ ฯลฯ

4. หลักสูตร (Curriculum) ผู้เรียนต้องเข้าใจรายละเอียดของหลักสูตรตั้งแต่ปรัชญาหลักการ วัตถุประสงค์ รายละเอียดของรายวิชาที่กำหนด รวมทั้งการวัดและประเมินผลเพื่อการวางแผนการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

5. สื่อการเรียนการสอน อุปกรณ์การสอน (Teaching Materials) การเตรียมการเพื่อนำเสนอเนื้อหาแก่ผู้เรียนเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องมีการวางแผนและการเตรียมการว่าจะนำเสนอเนื้อหาหรือแนวคิดอย่างไรจึงจะเหมาะสม สื่อการเรียนการสอนและอุปกรณ์ใดบ้างที่สมควรนำมาใช้ให้เหมาะสมกับวัย ระดับความสามารถและความสนใจสอดคล้องกับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

6. บทบาทของผู้สอนและผู้เรียน (Roles of Teachers and Students) การเตรียมการจัดการเรียนการสอนทั้งระยะสั้นและระยะยาวเพื่อพิจารณาบทบาทของผู้สอนและผู้เรียนจากกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ ในแต่ละขั้นตอนเพื่อการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างราบรื่น

2.3.5 หลักการจัดแผนการเรียนการสอน

การจัดแผนการเรียนการสอนที่ได้ผล ควรพิจารณาแผนการสอนระยะสั้น หรือแผนการสอนในแต่ละคาบเรียนให้สอดคล้องกับแผนการสอนระยะยาว ซึ่งกำหนดไว้ตามหลักสูตร และแบ่งช่วงของการสอนออกเป็น 3 ช่วงดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2531: 15)

1. การให้รูปแบบการสอน (Modeling) พิจารณาการนำเสนอรูปแบบของแนวคิดหรือเนื้อหาให้ผู้เรียนสนใจ ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การใช้รูปภาพ การใช้สื่อโสตทัศนูปกรณ์ต่าง ๆ การเล่าเรื่อง การใช้กรณีศึกษา การใช้คำถาม ฯลฯ การใช้รูปแบบการสอน จะเน้นการนำเสนอที่สามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดแนวคิด หรือการค้นคว้าที่ต่อเนื่อง โดยการนำ หรือเสนอแนะวิธีการจากผู้สอนเป็นตัวอย่าง

2. การให้ฝึกปฏิบัติ (Practicing) ในช่วงนี้ให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกปฏิบัติในกลุ่มย่อยกับเพื่อน ๆ หรือตามลำพัง ภายใต้การดูแลเอาใจใส่และการแนะนำของอาจารย์

3. การปฏิบัติกิจกรรมอย่างอิสระ (Conduction Independent Activities) ในช่วงนี้ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ อย่างอิสระตามแนวคิดของตนเองหรือของกลุ่ม โดยให้ประยุกต์ความรู้และแนวคิดที่ได้เรียนรู้มาใช้ด้วยความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง

2.3.6 หลักการจัดการเรียนรู้

การพิจารณากระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนคือการพิจารณาหลักการการเรียนรู้ซึ่งถือเป็นเสาหลักของการศึกษา (สุพิน บุญชูวงศ์, 2536: 16) ในยุคศตวรรษใหม่ให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ประสบการณ์เรียนรู้ ดังนี้

1. การเรียนรู้เพื่อเข้าใจ (Learning to know) ให้ผู้เรียนได้รับรู้และเรียนรู้เนื้อหาต่าง ๆ อย่างมีวิจยารณญาณด้วยเหตุด้วยผล เพื่อเข้าใจรายละเอียดของเนื้อหาหรือแนวคิดต่าง ๆ ลักษณะของการเรียนรู้จึงควรเน้นกระบวนการทางกรคิด เช่น การอภิปราย การคิดวิเคราะห์ ฯลฯ
2. การเรียนรู้เพื่อปฏิบัติ (Learning to do) ให้ผู้เรียนมีโอกาสลงมือปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเองเพื่อให้เกิดประสบการณ์การเรียนรู้โดยตรงจากการปฏิบัติ
3. การเรียนรู้เพื่ออยู่ร่วมกัน (Learning to get together) ให้ผู้เรียนมีโอกาสทำงานร่วมกับผู้อื่น เพื่อให้รู้จักการแบ่งปัน ความรับผิดชอบร่วมกัน การช่วยเหลือซึ่งกันและกันและการรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น
4. การเรียนรู้เพื่อเป็นตัวของตัวเอง (Learning to be) ให้ผู้เรียนมีโอกาสได้รับประสบการณ์การเรียนรู้จกคิดและตัดสินใจในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเองอย่างมีเหตุผล เพื่อให้เกิดความมั่นใจในตนเอง และมีความเป็นตัวของตัวเองได้อย่างภาคภูมิใจเป็นทั้งคนดี คนเก่ง มีความสุขในการเรียนรู้

2.3.7 ปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยตั้งแต่เริ่มแรกเป็นการสอนที่เน้นความสำคัญของโครงสร้างภาษาหรือไวยากรณ์ เพราะมีความเชื่อว่า ถ้าผู้เรียนมีความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ภาษาดีแล้วจะสามารถนำไปใช้ได้ แต่ปรากฏว่าไม่จะเป็นการเรียนแบบไวยากรณ์และการแปล หรือการสอนแบบฟัง-พูด ต่างก็ไม่ได้ผล เพราะผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ที่ได้รับในห้องเรียนไปใช้ในชีวิตจริงได้ (สุนทร หล่อประพันธ์, 2547: 9-10) ซึ่ง พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ (2521: 72-80) ได้เสนอปัญหาต่างๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู
  - 1.1 ความรู้ของครูยังไม่ได้มาตรฐาน
  - 1.2 การเตรียมการสอนของครูยังไม่สม่ำเสมอ
  - 1.3 ครูไม่เข้าใจโครงสร้างของหนังสือแบบเรียน
  - 1.4 ครูไม่มีเวลาแสวงหาความรู้เพิ่มเติม
  - 1.5 ครูแปลประโยคให้นักเรียนเป็นภาษาไทย
  - 1.6 ครูมีความเข้าใจนักเรียนในชั้นของตนน้อยเกินไป

2. ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน
  - 2.1 นักเรียนให้ความสนใจกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อยมาก
  - 2.2 นักเรียนมีพื้นฐานความรู้อ่อนเกินไป
  - 2.3 นักเรียนไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ปัญหาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอน
  - 3.1 จำนวนนักเรียนมีมากเกินไป
  - 3.2 การเรียนในระดับชั้นหนึ่ง ๆ ดำเนินไปไม่เท่ากัน
  - 3.3 เนื้อหาที่สอนมีมากเกินไป
4. ปัญหาเรื่องวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน
  - 4.1 ครูไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอน
  - 4.2 ครูมีความสับสนเกี่ยวกับหลักสูตร

สังเวียน สฤตดิกุล (2521: 3-4) มีความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังนี้

1. หลักสูตร ไม่ได้ให้ความสำคัญต่อการสอนทักษะทั้ง 4 คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน อย่างแท้จริง โดยทั่วไปแล้วสภาพการเรียนการสอนจริง จะเน้นการอ่านและไวยากรณ์เป็นส่วนใหญ่
2. ครูสอนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่ไม่ได้เชี่ยวชาญในการสอนทักษะทั้ง 4 จะมีความสามารถจริง ๆ เฉพาะในเรื่องการสอนอ่านและการสอนไวยากรณ์
3. นักเรียนส่วนใหญ่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษไม่ดี ทำให้เป็นภาระของโรงเรียนมัธยมที่จะต้องแก้ไขให้ดีขึ้นต่อไป
4. การสอน ครูสอนภาษาอังกฤษบางคนมีความรู้ภาษาอังกฤษดีมาก แต่ไม่มีความสนใจเรื่องวิธีสอน ทำให้การสอนไม่มีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ สุไร พงษ์ทองเจริญ (2522: 62-70) ได้สอบถามความคิดเห็นจากหัวหน้าภาคหรือหัวหน้าแผนกวิชาภาษาต่างประเทศหรือภาษาตะวันตกและผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 28 คน จากสถาบันอุดมศึกษาและวิทยาลัยครูรวม 12 แห่ง และสรุปว่าปัญหาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษามีหลายประการซึ่งส่วนใหญ่มักจะเกิดขึ้นในโปรแกรมภาษาอังกฤษที่เป็นวิชาพื้นฐานสำหรับคณะต่าง ๆ ปัญหาเหล่านี้ได้แก่

1. ปัญหาทางด้านหลักสูตร เช่น หลักสูตรไม่เอื้อต่อการประกอบอาชีพมากนัก หลักสูตรกว้างเกินไป หลักสูตรไม่ต่อเนื่องจากมัธยมศึกษา

2. ปัญหาด้านผู้สอน เช่น มีชั่วโมงสอนมากเกินไป ขาดประสบการณ์ในการสอน ขาดความสนใจในการศึกษาค้นคว้า
3. ปัญหาด้านผู้เรียน เช่น มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียนภาษา ไม่เห็นจุดประสงค์ที่ชัดเจนของการเรียนภาษา ไม่เห็นประโยชน์ของการเรียนภาษา
4. ปัญหาด้านตำรา เช่น ขาดตำราที่เหมาะสม ตำราภาษาอังกฤษประเภท ESP มีน้อย เป็นต้น

ศรัวิชัย สุวรรณกิติ (2522: 74-78) ได้อธิบายเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนดังนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับครู
  - 1.1 ครูมีความรู้ทางด้านเนื้อหาไม่แม่นยำ อาจเป็นเพราะความประมาทของครูเองเห็นว่าเนื้อหาที่จะสอนนั้นง่าย เมื่อนักเรียนเกิดปัญหาซึ่งครูไม่คาดคิดมาก่อน ครูจึงไม่สามารถแก้ปัญหาได้หรือแก้ไปผิด ๆ บางโรงเรียนจัดครูเข้าสอนวิชาที่ไม่ถนัด เพราะเห็นว่าเป็นนักเรียนเล็ก ๆ เช่น โรงเรียนประถมศึกษา ครูได้รับการคาดหวังไว้ว่าจะสอนได้ทุกวิชา ทำให้ครูที่ไม่สนใจหรือไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษเพียงพอมาสอนนักเรียน ครูบางคนไม่ใส่ใจที่จะหาความรู้เพิ่มเติมความรู้จึงแคบ
  - 1.2 ครูขาดความพร้อมที่จะสอน ไม่มีการเตรียมบทเรียนอาจเป็นเพราะครูมีชั่วโมงสอนมากเกินไป หรือเป็นเพราะครูต้องการสะดวกสบายในการสอน เคยสอนมาอย่างไรก็สอนอย่างนั้นตลอด ไม่มีการปรับปรุง ดัดแปลงให้เหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ
  - 1.3 ครูขาดความมั่นใจในตนเอง อาจเป็นเพราะความไม่แม่นยำในเนื้อหาหรือในเรื่องวิธีการสอน มีความอายที่จะออกเสียงภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงไม่มีโอกาสที่จะพูดหรือฟังภาษาอังกฤษด้วย
  - 1.4 ครูขาดความรู้ด้านวิธีการสอนที่ถูกต้อง อาจเป็นเพราะครูไม่เคยศึกษามาก่อนหรือศึกษามาอย่างผิวเผิน ไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง
  - 1.5 ครูบางคนไม่สนใจศึกษาหลักสูตร ว่าวิชาที่ตนเองสอนนั้นมีจุดมุ่งหมายอย่างไรบ้าง ครอบคลุมอะไรบ้าง ทำให้การสอนนั้นไม่มีหลักเกณฑ์ ครูไม่เห็นความสำคัญของวิชาที่สอนไม่ทราบว่าจะหลักสูตรจัดให้นักเรียนเรียนวิชานี้เพื่อจุดมุ่งหมายอะไร
  - 1.6 ครูไม่มีเวลาตรวจงานของนักเรียน เพราะบางโรงเรียนครูสอนมากเกินไป จำนวนนักเรียนในแต่ละห้องก็มาก เมื่อให้งานแก่นักเรียนแล้วครูไม่มีเวลาตรวจ
  - 1.7 ครูไม่กระตุ้นความสนใจของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น เกมหรืออุปกรณ์ที่ไม่ได้เน้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงคิดว่าภาษาอังกฤษไม่มีประโยชน์

1.8 ครูขาดการใช้จิตวิทยาในการสอน วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกเป็นอย่างมาก ทั้งครูและนักเรียน บางครั้งเมื่อครูไม่สามารถทำให้นักเรียนเข้าใจสิ่งที่สอนได้หรือนักเรียนเรียนไม่ดีเท่าที่ครูคาดหวังเอาไว้ ครูก็โกรธและดูว่านักเรียนจนบางครั้งนักเรียนเกิดทัศนคติที่ไม่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ

2. ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน

2.1 นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อครูและวิชาภาษาอังกฤษ อาจเนื่องมาจากการที่ครูไม่รู้จักนำหลักจิตวิทยามาใช้ในการสอน ดังได้กล่าวแล้วในข้อ 1.8 หรืออาจเป็นเพราะนักเรียนไม่เห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ ยิ่งเนื้อหาใดที่ยากและครูไม่มีความเข้าใจในตัวนักเรียนมากพอแล้ว ยิ่งทำให้ทัศนคติของนักเรียนต่อวิชาภาษาอังกฤษนั้นเป็นไปในทางลบมากขึ้นตามลำดับ

2.2 จำนวนนักเรียนในแต่ละห้องมากจนเกินไปทำให้ครูดูแลไม่ทั่วถึง การร่วมกิจกรรมต่าง ๆ เป็นไปด้วยความยากลำบาก การฝึกต่าง ๆ ได้ผลดีไม่เท่าที่ควรหากมีจำนวนนักเรียนที่พอเหมาะแล้ว นักเรียนแต่ละคนจะมีโอกาสฝึกทักษะต่าง ๆ ทางภาษาได้บ่อยครั้งยิ่งขึ้นและประสบผลสำเร็จเร็วกว่าเดิมด้วย

2.3 นักเรียนไม่กล้าแสดงออก โดยเฉพาะในการพูด ทั้งนี้เพราะเราไม่ได้ฝึกหัดนักเรียนของเราในทักษะเหล่านี้มาก่อน เมื่อถึงคราวจำเป็นต้องใช้ทักษะนั้น จึงไม่กล้า มีความขาดความเชื่อมั่นในตนเอง หากครูได้พยายามฝึกทักษะต่าง ๆ ทั้งด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนให้นักเรียนจนเคยชินแล้ว จะทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้นและกล้าแสดงออกด้วย

2.4 นักเรียนขาดการสนับสนุนและช่วยเหลือจากทางบ้านในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับการบ้านภาษาอังกฤษ และนักเรียนไม่สามารถที่จะพึ่งใครในครอบครัวได้ เพราะผู้ปกครองไม่ได้เรียนมาหรือขาดความเข้าใจของในวิชานี้ ทำให้นักเรียนเกิดความท้อ ถ้าเกิดปัญหาเช่นนี้บ่อย ๆ และอาจทำให้นักเรียนเลิกสนใจการบ้าน ซึ่งครูต้องการให้เขาฝึกทักษะในการเขียนที่บ้านนี้ไปได้นอกจากนั้นแล้วผู้ปกครองบางคนไม่เห็นความสำคัญและความจำเป็นที่บุตรหลานของตนจะได้มีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษ จึงไม่ได้ให้กำลังใจหรือสนับสนุนการเรียนวิชานี้ของเด็ก จึงทำให้เด็กเกิดทัศนคติกับภาษาอังกฤษไปในทางลบเช่นเดียวกับผู้ปกครองไปก็ได้

2.5 นักเรียนไม่รู้จักช่วยตนเอง คอยแต่จะให้ครูเป็นฝ่ายให้อยู่ฝ่ายเดียว เมื่อเรียนเสร็จสิ้นไปวันหนึ่ง ๆ ไม่ได้ทบทวนสิ่งที่เรียนไปแล้วอีก ทำให้ลืม เพราะภาษาอังกฤษเป็นวิชาทักษะจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนอยู่บ่อย ๆ จึงจะสามารถใช้ภาษานี้ได้โดยอัตโนมัติ

3. ปัญหาเกี่ยวกับโรงเรียน

3.1 ลักษณะของห้องเรียนในบางโรงเรียนไม่เหมาะกับการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในการฝึกปากเปล่าของนักเรียน เพราะเสียงไปรบกวนห้องใกล้เคียง และขณะเดียวกันใน

ขณะที่นักเรียนต้องการสมาธิในการอ่านในใจ ก็จะมีเสียงจากห้องอื่นรบกวนเช่นกัน ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่ดีเท่าที่ควร

3.2 โรงเรียนบางแห่งขาดห้องสมุด และหนังสือประกอบอื่น ๆ ทางภาษาอังกฤษ ที่จะช่วยให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมได้

3.3 โรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดห้องปฏิบัติการทางภาษา ซึ่งจะช่วยนักเรียนในการเรียนภาษาได้อย่างมาก และยังขาดอุปกรณ์การสอนอื่นที่จะทดแทนห้องปฏิบัติการทางภาษาได้ เช่น เทป แผ่นเสียง เป็นต้น ทำให้นักเรียนขาดโอกาสที่จะได้ฝึกหัดทักษะการฟังและการพูดอันเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนภาษาอังกฤษ

3.4 โรงเรียนบางแห่งไม่มีครูภาษาต่างประเทศสาขาอื่นนอกจากภาษาอังกฤษ จึงกำหนดตายตัวให้นักเรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ แทนที่จะให้โอกาสนักเรียนได้เลือกวิชาตามที่ตนเองถนัดหรือสนใจ เป็นการขัดต่อจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่มุ่งเฉพาะสำหรับผู้ที่มีความถนัดและสนใจในด้านภาษาอังกฤษเท่านั้น

3.5 ผู้บริหารในบางโรงเรียนยังไม่เข้าใจหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษดี มุ่งจะให้ครูสอนเพื่อให้นักเรียนสอบผ่านวิชานี้แต่เพียงอย่างเดียว และในบางโรงเรียน ผู้บริหารไม่ให้ความร่วมมือในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ทางภาษา เห็นว่าเป็นการสิ้นเปลืองและเปล่าประโยชน์อันเป็นสาเหตุให้ครูท้อถอย หมดกำลังใจในการทำงาน

สรุปได้ว่าการเรียนการสอนจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ หลายประการ เช่น ตัวผู้เรียน ผู้บริหาร ครูผู้สอน บรรยากาศ สภาพแวดล้อม เทคนิคการสอน วัสดุอุปกรณ์ การศึกษาและเทคโนโลยีใหม่ ๆ สิ่งเหล่านี้จะช่วยสร้างความสนใจให้ผู้เรียนสนใจที่จะเรียนทั้งยังส่งผลให้ผู้เรียนจดจำได้นานด้วย ดังนั้น สถานศึกษาจึงควรสร้างและสนับสนุนให้มีบรรยากาศทางวิชาการขึ้น เช่น การปรับปรุงสภาพแวดล้อมในห้องเรียน สนับสนุนการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง

นอกจากนี้ สถานศึกษาควรสนับสนุนงบประมาณในการจัดซื้อสื่อภาษาอังกฤษให้หลากหลาย มีการจัดอบรมครูหรือส่งครูเข้ารับการอบรมเพื่อพัฒนาศักยภาพในการเรียนการสอนทุกปี ส่วนครูผู้สอนเองก็ต้องหมั่นหาความรู้เพิ่มเติมและพยายามปรับเปลี่ยนวิธีการสอนให้ผู้เรียนรู้สึกสนใจใคร่รู้ให้มากขึ้น เป็นต้น

2.3.8 เทคนิควิธีการสอน

วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2542: 17) กล่าวว่า เทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนเป็นปัจจัยสำคัญที่ครูทุกคนต้องค้นคว้าฝึกฝน ทดลองใช้จนชำนาญเพื่อเป็นทางเลือกที่หลากหลาย

สอดคล้องและเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ การสอนให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้บังเกิดประสิทธิผล สามารถนำพาผู้เรียนไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด มีเทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนมากมายที่ส่งเสริมและให้ความสำคัญกับผู้เรียนในฐานะศูนย์กลางการเรียนการสอน ซึ่งครูสามารถนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับลักษณะผู้เรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาความรู้ต่าง ๆ เทคนิควิธีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เมื่อพิจารณาจากลักษณะของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียนแล้วสามารถจำแนกได้ 6 วิธีคือ

1. การจัดการเรียนการสอนทางอ้อม
2. การศึกษารายบุคคล
3. การจัดการเรียนการสอนที่สัมพันธ์กับเทคโนโลยี
4. การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นการปฏิสัมพันธ์
5. การจัดการเรียนการสอนแบบเน้นประสบการณ์
6. การเรียนแบบร่วมมือ

ทิตินา แคมมณี (2548: 3) กล่าวว่า การสอนเป็นการบอกกล่าว สั่ง อธิบาย ชี้แจง หรือ แสดงให้ดู การสอนเป็นการถ่ายทอดความรู้ ทักษะ และเจตคติต่าง ๆ โดยผู้สอนและผู้รับหรือครูและศิษย์ มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและกันในกระบวนการเรียนรู้ โดยครูเป็นผู้มีบทบาทสำคัญ เป็นผู้จัดการเรียนรู้ให้เกิดตามความคิดเห็นและความสามารถของตน ผู้เรียนหรือศิษย์เป็นผู้รับการถ่ายทอดตามแต่ครูจะให้ การสอนโดยครูนี้จะเกิดขึ้นได้ทุกแห่ง ไม่จำกัดเวลาและสถานที่ แล้วแต่สถานการณ์และความพอใจของครู

วสิษฐ์ เกษมทรัพย์ (2548 : 84) กล่าวว่า การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น มีแนวทางการสอนสวนทางกับกระบวนการเรียนรู้ทางธรรมชาติ ซึ่งการเปลี่ยนแปลง ปรับปรุง และปฏิรูปหลักสูตรการเรียนการสอนหลายต่อหลายครั้ง กลับสร้างความสับสนให้กับผู้เรียนผู้สอนเสมอมา ซึ่งสาเหตุมาจากหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้อง คือ ปัญหาจากตัวผู้เรียน ปัญหาจากตัวผู้สอน ปัญหาจากหลักสูตร- ตำรา และปัญหาจากสิ่งแวดล้อมโดยที่แต่ละฝ่ายก็มีส่วนเสริมให้ปัญหาในส่วนอื่น ๆ ทวีความรุนแรงขึ้น ในระดับมหาวิทยาลัยผู้เรียนภาษาอังกฤษจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะหนังสือเรียนบางวิชาเป็นหนังสือภาษาอังกฤษแต่อาจารย์มักจะไม้อธิบายและสอนมากนัก แต่จะสั่งให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าเอาเอง การอ่านหนังสือแปลจึงง่ายกว่าและเป็นทางเลือกที่ยังคงใช้ภาษาไทยอยู่เช่นเดิม เมื่อผู้เรียนภาษาอังกฤษยังไม่เห็นว่าการเรียนรู้ภาษามีประโยชน์ที่จะทำให้เขาสามารถสื่อสารกับคนอื่น ๆ ได้แล้วนั้น การเรียนภาษาโดยการถูกบังคับ ผินใจให้ท่องจำ จะไม่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ระยะยาวเลย ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้นส่งผลให้ผู้สอนหมดกำลังใจที่จะสอนตามไปด้วย

สรุปความว่า เทคนิคการสอน วิธีสอน ที่ดีควรคำนึงถึงความพึงพอใจของผู้เรียนมากกว่า ความพึงพอใจของครู นั่นคือต้องเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และไม่ใช้การสอนแบบบังคับให้ผู้เรียนท่องจำ แต่ควรเป็นการสอนแบบบูรณาการการเรียนรู้กับกิจกรรมและควรสอดคล้องกับรายวิชาอื่น ๆ เพื่อให้ผู้เรียนตระหนักกว่าเป็นสิ่งที่มีความหมายกับนักเรียน

2.3.9 บุคลิกลักษณะของอาจารย์

นอกจากปัญหาทางด้านเทคนิคการสอนของอาจารย์ ที่มีผลต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษดังที่กล่าวมาแล้ว บุคลิกลักษณะและบทบาทของครูผู้สอนก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะครูผู้สอนจะเป็นเสมือนสื่อกลางในการถ่ายทอดความรู้สู่ผู้เรียน มิลเลอร์ (Miller, 1987:40-41) ได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะของครูผู้สอนภาษาอังกฤษที่ดีว่า ควรมีลักษณะดังนี้

1. มีความกระตือรือร้นในการสอน ปัจจัยสำคัญที่สุดในการสอนคือตัวครูและวิธีการสอนของครูจะทำให้ผู้เรียนมีปฏิริยาโต้ตอบโดยใช้ภาษาอังกฤษ

2. มีความคิดสร้างสรรค์ เพราะการสอนจะต้องมีมากกว่าการใช้หนังสือทำแบบฝึกหัดและปฏิบัติตามคู่มือครูที่เขียนโดยคนอื่น นักเรียนจะรู้สึกเพื่อที่จะต้องทำแบบฝึกหัดที่เขาไม่สนใจ ครูควรหากิจกรรมมาช่วยให้ผู้เรียนสนใจทำแบบฝึกหัด มีวิธีการมากมายที่ครูจะนำไปใช้ได้ เช่น เกม เพลง กิจกรรมการแก้ปัญหา หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่ทำให้นักเรียนได้ใช้ทักษะที่เขาได้เรียนรู้มาแล้ว

3. มีอารมณ์ขัน จะช่วยให้ผ่อนคลายความตึงเครียดและลดความกังวลใจให้กับนักเรียน ครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์กันเพิ่มขึ้นเพราะได้หัวเราะด้วยกัน นักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน การเรียนการสอนก้าวหน้ายิ่งขึ้นเพราะนักเรียนไม่กลัวที่จะตอบผิดหรือพูดน้อยลง

4. ทักทายนักเรียน การพูดภาษาอังกฤษกับนักเรียนทั้งในและนอกห้องเรียนจะทำให้ นักเรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และทำทนายให้นักเรียนโต้ตอบด้วยภาษาอังกฤษเช่นกัน

สรุปว่าบุคลิกลักษณะของอาจารย์ผู้สอนที่ดีนั้นอาจารย์ควรสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ผู้เรียนตั้งแต่วันแรกที่พบกันในภาพของอาจารย์ผู้สอนที่มีอารมณ์ขัน สอนสนุก เป็นกันเองกับผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนคลายความกังวลตลอดระยะเวลาที่เรียน กล่าวพูด กล่าวซักถาม กล่าวแสดงออก อันจะส่งผลให้เกิดบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี

2.3.10 ด้านสื่อประกอบการสอน

สื่อการเรียนการสอนจัดว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อกระบวนการเรียนการสอน ในด้านของการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการศึกษาและเป็นตัวกลางที่จะนำสารจากผู้ส่งสารไปยังผู้รับสาร

ดังนั้นสื่อการเรียนการสอนจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะทำให้กระบวนการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

เกอร์ลาชและอีลี (Gerlach and Ely.1971: 282) ได้กล่าวว่า สื่อการสอนเป็นกุญแจสำคัญในการวางแผนและการสอนเชิงระบบ สื่อเป็นคำที่มีความหมายกว้างขวางมาก ไม่ว่าจะเป็นบุคคล วัสดุอุปกรณ์หรือเหตุการณ์ที่สร้างเงื่อนไขซึ่งสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ทักษะตลอดจนทัศนคติ โดยนัยนี้ครู ตำราและสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ โรงเรียนต่างเป็นสื่อการเรียนการสอนทั้งสิ้น จากผลการวิจัยเป็นจำนวนมากที่เน้นให้เห็นถึงคุณค่าของสื่อการเรียนการสอนสรุปได้ดังนี้ (ไชยยศ เรืองสุวรรณ, 2548: 140)

1. ห้องเรียนที่ได้เตรียมและวางแผนการใช้ภาพยนตร์ในการสอนจะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้สูงทั้งด้านความเข้าใจ และมโนทัศน์ต่าง ๆ ตามหลักสูตรและจุดมุ่งหมายของการสอนที่ตั้งไว้
2. สื่อประเภทกราฟิก เช่น แผนภูมิ แผนภาพ แผนสถิติ รูปภาพ ฯลฯ จะช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มพูนความเข้าใจและมโนทัศน์ได้มากกว่าการฟังการบรรยายเพียงอย่างเดียว
3. สื่อประเภทการบันทึกเสียง หากมีการเตรียมที่ดีจะช่วยการเรียนการสอนสาขาวิชาสังคมศึกษา และภาษาได้ดี
4. การใช้โทรทัศน์ประกอบการเรียนการสอนอย่างมีระบบจะช่วยให้ผู้เรียน เรียนรู้ได้ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยเฉพาะในแขนงวิชาภาษาต่างประเทศ สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์
5. การใช้ภาพนิ่งที่ต้องฉาย เช่น สไลด์ फिल्मสตริปร่วมกับการบรรยายและคำบรรยายไม่ว่าจะเป็นตัวอักษรหรือคำพูดจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้มากขึ้น โดยเฉพาะในสาขาวิชา สังคมศึกษาวิทยาศาสตร์ ภาษา และอุตสาหกรรมศิลป์
6. การใช้สื่อการเรียนการสอนประเภทของจริง ของตัวอย่างและหุ่นจำลองประกอบคำบรรยายจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้มากขึ้นในการสอนแขนงวิชาคณิตศาสตร์ สังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์
7. การสอนแบบโปรแกรมชนิดต่าง ๆ สามารถใช้สอนแทนครูได้
8. การเรียนเป็นรายบุคคลในรูปแบบที่เหมาะสมให้ผลดีต่อการเรียนแบบกลุ่มใหญ่
9. การใช้สื่อให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการสอนจะมีผลในด้านการเสริมแรง โดยเฉพาะการใช้ระบบสื่อประสม

แอนเดอร์สัน (Anderson, J.A. 2000: 10-16) ได้กำหนดขั้นตอนในการเลือกสื่อการเรียนการสอนออกเป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. การให้ข้อมูลหรือการสอน (Information or Instruction) ในการที่จะต้องตัดสินใจว่าจะกำหนดวิธีการสอนและเนื้อหา นั้น จำเป็นจะต้องคำนึงถึงวิธีการถ่ายทอดความรู้ว่าจะใช้วิธีการให้ข้อมูลหรือวิธีสอน เนื่องจากวิธีการถ่ายทอดดังกล่าวจะมีผลต่อการกำหนดสื่อการเรียนการสอนต่อผู้เรียน โดยวิธีการให้ข้อมูลผู้เรียนจะเป็นผู้ใช้สื่อโดยตรง แต่ถ้าใช้วิธีสอน ผู้สอนจะเป็นผู้ใช้สื่อและผู้เรียนจะเป็นผู้สนองตอบ ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงเนื้อหาวิชาเป็นสำคัญ

2. ชั้นตัดสินใจเลือกวิธีการถ่ายทอด (Transmission Method) การใช้สื่อในลักษณะของการสอน ผู้สอนจะต้องทำหน้าที่ใช้สื่อที่ประกอบการสอนโดยตรง เช่น การบรรยาย การสาธิต การทดลอง เป็นต้น สื่อนั้นจะต้องทำหน้าที่เป็นอุปกรณ์ของการสอน (Instructional Aids) แต่ถ้าใช้สื่อในลักษณะของการใช้ข้อมูลสื่อจะทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน (Instructional Media) โดยผู้สอนจะมีบทบาทเพียงผู้ดูแลและให้คำแนะนำเท่านั้น

3. พิจารณาลักษณะเฉพาะของบทเรียน (Lesson Characteristic) หมายถึงการพิจารณาจุดประสงค์ของบทเรียนว่ามีความต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในด้านใด (พุทธิพิสัย จิตพิสัย หรือทักษะพิสัย)

4. เลือกระดับของสื่อ (Class of Media) หมายถึงการพิจารณาคุณสมบัติเฉพาะหรือศักยภาพของสื่อแต่ละชนิดว่าจำเป็นต่อบทเรียนนั้น ๆ หรือไม่เพียงไร เช่น สื่อที่จำเป็นต้องเคลื่อนไหวหรือไม่จำเป็นต้องเป็นลักษณะ 3 มิติ หรือจำเป็นต้องใช้เสียงหรือไม่ เป็นต้น

5. ตรวจสอบความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการเลือกสื่อ หลังจากที่ได้ตัดสินใจเลือกสื่อตามจุดประสงค์และเนื้อหาวิชาแล้ว จะต้องผ่านการตรวจสอบผลของการใช้สื่อในแง่ของความเหมาะสมต่อการนำเสนอบทเรียนเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของการเรียนการสอน ถ้าสื่อที่ไม่เหมาะสมต่อการนำเสนอจะต้องย้อนกลับมาพิจารณาการเลือกสื่อในขั้นตอนที่ 4 เสียใหม่

6. การพัฒนาและการทดสอบสื่อ เมื่อผ่านการตรวจสอบความเหมาะสมของสื่อในลักษณะต่าง ๆ แล้ว จะต้องมีการพัฒนาและทดสอบเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อความถูกต้องก่อนที่จะนำไปใช้อย่างกว้างขวางต่อไป

นอกจากนี้ (ทิพวัลย์ มาแสง, 2532: 73) ได้กล่าวไว้ว่าอุปกรณ์การสอนเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สื่อการสอนนั้นมีประโยชน์ในหลายๆ ด้าน เช่น

- ช่วยในการนำเข้าสู่บทเรียน
- ใช้ดึงดูดความสนใจ
- ใช้อธิบายความหมายของคำโดยไม่ต้องแปลเป็นภาษาไทย
- ใช้ช่วยสรุปบทเรียน
- ทำให้บทเรียนน่าสนใจ

- ช่วยทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น
- ใช้ประกอบคำอธิบายของครู
- ช่วยเสริมคำอธิบาย เสริมทักษะ และเสริมประสบการณ์ของนักเรียน

อิริคสัน (Erickson, 1978) ได้กล่าวเสริมไว้ดังนี้

1. การที่จำนวนผู้เรียนเพิ่มขึ้น สื่อการสอนจึงมีความสำคัญในการปรับปรุงการสอน เพื่อสอนผู้เรียนจำนวนมาก ๆ ได้พร้อมกัน
2. สื่อการสอนจะช่วยแก้ปัญหาพื้นฐานหรือภูมิหลังที่ยังด้อยของผู้เรียน แต่ก็ต้องมีผู้สอนที่มีวิธีสอนที่ดี สื่อการสอนจึงทำให้การสอนของผู้สอนบรรลุเป้าหมาย
3. ผู้เรียนที่มีประสบการณ์ หรือพื้นฐานภูมิหลังดีแล้ว ย่อมต้องการผู้สอนที่มีวิธีการสอนที่ดี สื่อการสอนจะช่วยทำให้การสอนของตัวผู้สอนบรรลุเป้าหมายได้ดียิ่งขึ้น
4. ผู้เรียนที่อยู่ในสภาพเสียเปรียบ หรือยากจน อาจได้รับประโยชน์มากจากสื่อการสอนที่ผู้สอนเตรียมไว้

สรุปได้ว่าสื่อการเรียนการสอนช่วยให้ผู้เรียนเกิดความตั้งใจในการเรียน ช่วยสร้างความสนใจ สนับสนุนการอธิบาย ทำให้เกิดความเข้าใจทั่วไป และช่วยสร้างบรรยากาศที่ดีในกระบวนการเรียนการสอนภาษา และสื่อการสอนที่ดีควรมีลักษณะที่ใช้ง่าย สะดวก ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้มากขึ้น และประเด็นสำคัญคือสื่อการสอนนั้นต้องมีความเหมาะสมกับเนื้อหาบทเรียน และวัยของผู้เรียนด้วย

2.3.11 ด้านการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้

การวัดและประเมินผลการเรียน หมายถึง กระบวนการหรือวิธีการเพื่อให้ได้จำนวนตัวเลขซึ่งมีความหมายแทนปริมาณหรือขนาดหรือคุณสมบัติของสิ่งที่ต้องการวัดด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูล เช่น จากการทดสอบ การสัมภาษณ์ การสังเกต การสะสมผลงานหรือการทำโครงการ เป็นต้น แล้วจึงสังเคราะห์และตีความข้อมูลโดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์เพื่อตัดสินคุณภาพกิจกรรมในหลักสูตรของผู้เรียนออกมาได้ว่า สูง ปานกลาง หรือต่ำกว่าเกณฑ์ เพื่อช่วยให้ครูติดตามและตรวจสอบความสามารถของผู้เรียนหลังการเรียนการสอน (กาญจนา จันทะดวง. 2542: 118; สุมาลี จันทรชลอ. 2542: 7)

สุมาลี จันทรชลอ (2542: 7) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า

การวัด หมายถึง กระบวนการหรือวิธีการเพื่อให้ได้จำนวนตัวเลขซึ่งมีความหมายแทนปริมาณหรือขนาดหรือคุณสมบัติของสิ่งที่ต้องการวัดการประเมิน (Assessment)

เป็นกระบวนการเก็บรวบรวม สังเคราะห์ และตีความข้อมูลเพื่อการตัดสินใจโดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น การสัมภาษณ์ การสังเกต การสอบถาม หรือการทำโครงการ กิจกรรมดังกล่าวจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่นำมาใช้ประเมิน กระบวนการประเมินมีความเกี่ยวข้องกับผู้เรียนมากกว่าการให้คะแนนและการให้ระดับคะแนนของการทดสอบข้อมูลที่ครูรวบรวมในห้องเรียน เพื่อช่วยให้ครูเข้าใจและติดตามการเรียนการสอน

การประเมินผล (Evaluation) เป็นการตัดสินคุณภาพการปฏิบัติหรือตัดสินคุณภาพกิจกรรมในหลักสูตรของผู้เรียน

2.3.12 ลักษณะที่ดีของการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

1. การวัดและประเมินผลต้องยึดจุดประสงค์เป็นหลัก
2. การวัดผลการเรียนของนักเรียนบางด้าน เช่น ด้านจิตพิสัย ด้านทักษะพิสัย ไม่ควรใช้เครื่องมือเพียงชนิดเดียว ข้อทดสอบ ควรใช้วิธีการวัดวิธีอื่น ๆ ประกอบด้วย เพื่อให้ได้ข้อมูลเพียงพอสำหรับการประเมินผลการเรียนรู้
3. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนควรดำเนินการบ่อยครั้ง อาจจะดำเนินการทั้งก่อนเรียน ระหว่างเรียน และภายหลังการเรียน
4. เครื่องมือที่ใช้วัดผลการเรียนของนักเรียนควรมีการปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
5. นักเรียนคนใดมีข้อบกพร่องหรือจุดอ่อน ซึ่งทำให้ไม่ผ่านเกณฑ์การประเมินครูควรหาวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้น เช่น การสอนซ่อมเสริม
6. ควรต้องนำผลที่ได้จากการวัดและประเมินผลการเรียนรู้มาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงการสอนของครูให้ดีขึ้น
7. ครูควรเตรียมหรือสร้างเครื่องมือวัดผลและตั้งเกณฑ์ไว้ล่วงหน้า และใช้เครื่องมือวัดผลอย่างมีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับจุดประสงค์
8. การวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียนบางวิธีควรใช้ภาษาหรือถ้อยคำและเวลาให้เหมาะสมกับบุคลิกภาพและระดับชั้นของนักเรียน เช่น การสัมภาษณ์ หรือการสอบปากเปล่า การใช้ข้อทดสอบ เป็นต้น

ศิริพงศ์ พยอมแย้ม (2533: 61-62) กล่าวถึงลักษณะการวัดและการประเมินผลที่ดีควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีความเชื่อถือได้สูง (Reliability) หมายถึง ไม่ว่าจะวัดหรือประเมินผลกี่ครั้ง ลำดับความสามารถของผู้เรียนนั้น ๆ ก็จะไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก

2. มีความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง สามารถวัดและประเมินผลได้ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการวัด
3. มีอำนาจจำแนก (Discrimination) หมายถึง สามารถแยกได้ระหว่างผู้เรียนที่เก่งกับผู้เรียนที่อ่อนได้ตรงตามสภาพการเรียนรู้
4. ความเป็นปรนัย (Objectively) หมายถึง คงที่ในการวัดและการประเมิน

2.3.13 องค์ประกอบพื้นฐานของการเรียนการสอน

1. วัตถุประสงค์ทางการศึกษา (Educational objective)
2. ประสบการณ์การเรียนรู้ (Learning experiences)
3. กระบวนการประเมินผล (Evaluation process)

องค์ประกอบทั้ง 3 ประการนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือวัตถุประสงค์ทางการศึกษาจะเป็นตัวกำหนดเนื้อหา กิจกรรมการเรียนการสอน ประสบการณ์ การเรียนรู้ รวมทั้งการวัดผลและการประเมินผล

2.3.14 ประเภทของการประเมินผล

ในการประเมินผลนั้นสามารถจำแนกประเภทของการประเมินออกเป็น 2 เกณฑ์ดังต่อไปนี้

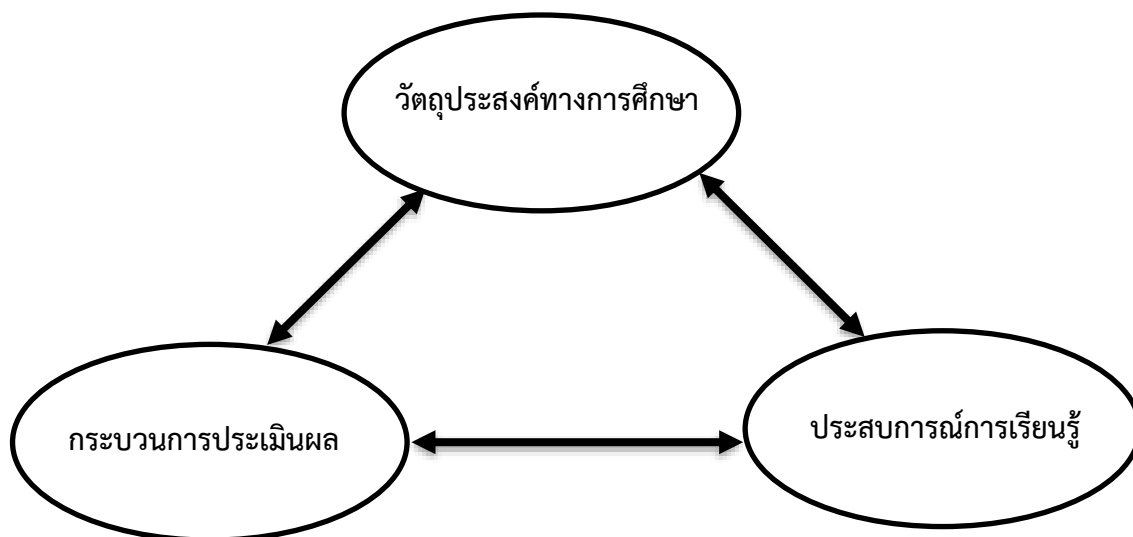
1. จำแนกตามจุดประสงค์ของการประเมินผล แบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ ได้แก่

- 1.1 การประเมินผลย่อย (Formative Evaluation) หมายถึง การประเมินผลในระหว่างการเรียนการสอน
- 1.2 การประเมินผลรวม (Summative Evaluation) หมายถึง การประเมินผลรวบยอดเมื่อศึกษาจบกระบวนการวิชานั้นแล้ว

2. จำแนกตามเกณฑ์ในการประเมินผล แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

- 2.1 การประเมินผลแบบอิงกลุ่ม (Norm-referenced Evaluation) หมายถึง การเปรียบเทียบคะแนนระหว่างผู้เรียนภายในกลุ่มเดียวกันโดยกระจายตามความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- 2.2 การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ (Criterion-referenced Evaluation) หมายถึง การประเมินโดยการกำหนดพฤติกรรมมาตรฐานที่ยอมรับไว้ก่อนเช่น สามารถตอบได้ไม่น้อยกว่า 80% เป็นต้น

องค์ประกอบพื้นฐานของการเรียนการสอนสามารถแสดงความสัมพันธ์กันได้ดังนี้
(กาญจนา จันทะดวง, 254: 28)

ภาพที่ 2.1 แสดงองค์ประกอบพื้นฐานของการเรียนการสอนที่มีความสัมพันธ์กัน

เมื่อพิจารณาถึงการจัดกระบวนการเรียนการสอนแล้ว จะพบว่าในการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่ดีนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาวัตถุประสงค์หรือทิศทางของจุดมุ่งหมายทางการศึกษาให้ถ่องแท้เสียก่อน จึงจะทำให้ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมหรือประสบการณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ ให้สอดคล้องตามวัตถุประสงค์ได้

2.3.15 จุดมุ่งหมายของการวัดผลและการประเมินผล มีดังนี้

1. เพื่อการคัดเลือก (Screen)
2. เพื่อการจำแนกบุคคล (Classification)
3. เพื่อดูความก้าวหน้า (Assessment of change)
4. เพื่อทำการวิจัย (Diagnosis)
5. เพื่อการทำนาย (Prediction)
6. เพื่อการจูงใจ (Motivation)
7. เพื่อประเมินการสอน (Teaching evaluation)
8. เพื่อการประเมินค่า (Evaluation)

การวัดและการประเมินผลทางการเรียนการสอน ไม่ใช่เป็นเพียงเพื่อวัดการสอบตกเท่านั้น แต่ยังให้ประโยชน์แก่การสอนในแง่มุมอื่น ๆ อีกมาก อาทิ

1. ด้านตัวผู้เรียน
2. ด้านตัวผู้สอน
3. ด้านการบริหารโรงเรียน

ในการวัดและประเมินผลทางการศึกษานั้น อาจใช้วัดผลอย่างกว้าง ๆ และหลาย ๆ ด้านตามหน้าที่ดังนี้

1. ใช้ตรวจสอบความเปลี่ยนแปลงของผู้เรียน การประเมินผลได้มาซึ่งข้อมูลเบื้องต้น
2. การประเมินผลเป็นการปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่อง
3. การประเมินผลเป็นการวัดระดับความรู้ความสามารถ
4. การประเมินผลเป็นการวัดการสอบได้หรือสอบตก
5. การประเมินผลช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาตนเอง
6. การประเมินผลช่วยให้เกิดการปรับเปลี่ยนวิธีสอน
7. การประเมินผลเป็นข้อมูลในการแก้ปัญหา
8. การประเมินผลช่วยให้เกิดแนวทางในการวิเคราะห์บทเรียน
9. การประเมินผลช่วยพิจารณาเนื้อหาของหลักสูตร
10. การประเมินผลช่วยกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

2.3.16 ประเภทของการประเมิน

ก. จำแนกตามจุดประสงค์ของการประเมิน

1. ประเมินผลก่อนการเรียน เป็นการประเมินผลความรู้เดิมก่อนสอน
2. การประเมินผลระหว่างเรียน เมื่อมีการเรียนการสอนในระยะหนึ่งแล้ว ผู้สอนจะทดสอบรายย่อย โดยเฉพาะหลังจบบทเรียนแต่ละบทเรียนแล้ว
3. การประเมินผลปลายภาค เป็นการประเมินผลเพื่อดูผลการเรียนที่ได้เรียนมาตลอดภาคเรียน

ข. จำแนกตามระบบการวัดผล แบ่งออกเป็น 2 ประเภทดังนี้

1. การประเมินผลแบบอิงกลุ่ม (Norm-referenced Evaluation) เป็นการจัดลำดับของผู้เรียนโดยนำเอาคะแนนแต่ละคนมาจัดเรียงตามความสามารถ ตั้งแต่สูงสุดจนถึงต่ำสุด
2. การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ (Criterion-referenced Evaluation) เป็นการประเมินโดยอาศัยเกณฑ์มาตรฐาน

ค. จำแนกตามจุดประสงค์ทางการศึกษา แบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ

1. พุทธิพิสัย (Cognitive domain) เป็นความสามารถเกี่ยวกับความรู้ความจำเป็นกระบวนการทางสมองของมนุษย์

2. จิตพิสัย (Affective domain) เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความรู้สึก นึกคิด ได้แก่ เจตคติ ความซาบซึ้ง ความชอบ ความเกลียด การมองเห็นคุณค่า

3. ทักษะพิสัย (Psychomotor domain) เป็นความสามารถในการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ และการเคลื่อนไหวส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ได้อย่างคล่องแคล่ว

สรุปการวัดและประเมินผลการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษนั้นมีวิธีการทำได้หลายวิธีตามความจำเป็นซึ่งทั้งนี้ควรกระทำโดยยึดหลักการตามความจำเป็นซึ่งเป็นเครื่องบ่งชี้ทางการเรียนการสอนทั้งของผู้สอนและผู้เรียนว่าได้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่ได้กำหนดไว้หรือไม่ และนอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงจำนวนและระดับความรู้ความสามารถของผู้เรียนอีกด้วย

2.4 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 ผลงานวิจัยภายในประเทศ

อุบล แคล้วกลาง (2560: 102) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในเขตปฏิบัติการทางการศึกษาที่ 2 สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา ผลการวิจัยพบว่าครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีปัญหา ดังนี้

1. ด้านหลักสูตร สภาพปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่เป็นปัญหามากกว่าข้ออื่น ๆ คือ ความพอเพียงของเอกสารประกอบหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ เช่น คู่มือครูหนังสืออ่านประกอบ

2. ด้านวิธีสอน สภาพปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่เป็นปัญหามากกว่าข้ออื่น ๆ คือ ความรู้ความสามารถในการวิเคราะห์ภารกิจการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

3. ด้านสื่อการสอน สภาพปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่เป็นปัญหามากกว่าข้ออื่น ๆ คือ งบประมาณที่ได้รับในการจัดซื้อและผลิตสื่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

4. ด้านการวัดประเมินผล สภาพปัญหาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่เป็นปัญหามากกว่าข้ออื่น ๆ คือ มาตรฐานของเครื่องมือที่ใช้ในการวัดประเมินผล

วัชรมา หมัดป้องตัว (2555: 3) ได้ศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค พบว่า นักเรียนชายและหญิงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในด้านการฟังการพูด การอ่านและการเขียนโดยรวมและเป็นรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักเรียนหญิงมีปัญหามากกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สุภันทนา เจริญวัลย์ (2560: 3) ได้ศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีทัศนคติต่อการเรียนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อการเรียนมากกว่านักเรียนชาย ส่วนนักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกัน มีทัศนคติโดยรวมแตกต่างกันในด้านเนื้อหาวิชา ด้านครูผู้สอนและด้านกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านอาคารสถานที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนนักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมีทัศนคติต่อการเรียนโดยรวมและเป็นรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เกศินี ชัยศรี (2561: 3) ได้ศึกษาวิจัย เรื่อง สภาพการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสในปัจจุบันและปัญหาในการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสของโรงเรียนมัธยมศึกษาในบริบทจังหวัดภูเก็ต เพื่อหาข้อมูลที่ใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์และปรับปรุงเนื้อหา ปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนในภาษาฝรั่งเศส ผลการวิจัยพบว่านักเรียนเลือกเรียนภาษาฝรั่งเศสเพราะชอบในภาษาต่างประเทศ ชอบประเทศฝรั่งเศส รวมทั้งภาษาและวัฒนธรรม นักเรียนมีปัญหาด้านการออกเสียง การฟังและการเขียนสาเหตุมาจากการรู้คำศัพท์ไม่เพียงพอ ความรู้ทางไวยากรณ์ ไม่ดีพอและการกลัวทำผิด มีการจัดกิจกรรมเกี่ยวกับฝรั่งเศสน้อย เช่น การร้องเพลง การจัดแคมป์ภาษาฝรั่งเศส และการจัดนิทรรศการในส่วนของสื่อแบบของจริงที่หาได้ในจังหวัดภูเก็ตอาจารย์นำมาใช้น้อยและนักเรียนส่วนใหญ่ไม่มีประสบการณ์ในการพูดคุยกับชาวฝรั่งเศสและกับคนชาติอื่น ๆ ที่สามารถพูดภาษาฝรั่งเศสได้

วิจิต สุรัตน์เรืองชัย (2560: 62) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนของคณาจารย์มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอน ปัญหาการจัดการเรียนการสอนและความต้องการในการพัฒนาการเรียนการสอนของคณาจารย์มหาวิทยาลัยบูรพา ผลการวิจัยพบว่า การจัดการเรียนการสอนคณาจารย์มีความคิดเห็นว่ามีการจัดทำประมวลการสอนครบทุกวิชา ใช้วิธีการสอนบรรยายมากที่สุด มีการใช้สื่อการสอนสม่ำเสมอ มีการวัดประเมินผลการเรียนโดยเน้นการวัดเนื้อหาวิชา ปัญหาการเรียนการสอนที่พบมากที่สุด ไม่มีเวลาเตรียมการสอน เนื่องจากภาระงานสอนและงานอื่นมากเกินไป นิสิตไม่มีความพร้อม ขาดความรับผิดชอบ นิสิตมากเกินไป อุปกรณ์การสอนประจำห้องเรียนไม่เพียงพอ ความต้องการพัฒนาการเรียนการสอน รูปแบบและเทคนิคการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

วิภาวรรณ สิงห์พริ้ง และคณะ (2559: 59) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนวิชาพื้นฐานของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี เทคโนโลยีสพระจอมเกล้าธนบุรี เพื่อหาข้อมูลที่ใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์และปรับปรุงเนื้อหา ปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนในรายวิชาพื้นฐานของคณะวิทยาศาสตร์ และได้ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยเกื้อหนุน เช่น อุปกรณ์ประกอบการเรียนการสอน สภาพห้องเรียน และขนาดของกลุ่มเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจในการเตรียมการสอนวิชาบรรยายที่ระดับมาก ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนและคุณลักษณะผู้สอนที่ระดับปานกลาง ความพึงพอใจต่อวิชาปฏิบัติการของวิชาพื้นฐานที่ระดับมาก และนักศึกษาให้ความเห็นเรื่องความซ้ำซ้อนของเนื้อหาวิชาพื้นฐานคณะวิทยาศาสตร์กับเนื้อหาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ระดับปานกลาง

ผ่องใส ถาวรจักร (2554) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความพึงพอใจของนักศึกษาวิทยาลัยราชพฤกษ์ต่อการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนของวิทยาลัยราชพฤกษ์ ในด้านการสอนของอาจารย์ด้านสื่อการสอนและอุปกรณ์การสอน ด้านการวัดและประเมินผล ด้านคุณลักษณะของอาจารย์ในแต่ละคณะ/สาขา และด้านผลสัมฤทธิ์ที่นักศึกษาได้รับการเรียนรายวิชา และเพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของนักศึกษาวิทยาลัยราชพฤกษ์ต่ออาจารย์ในคณะบริหารธุรกิจ คณะบัญชี คณะนิติศาสตร์ และหมวดศึกษาทั่วไป ผลการวิจัยพบว่า การประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่ออาจารย์ผู้สอนทั้ง 5 ด้าน ตามรายคณะ/สาขา นักศึกษาส่วนใหญ่ในคณะ/สาขา มีความพึงพอใจต่ออาจารย์ที่สอนในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน อยู่ในระดับพอใจมาก และนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจสาขาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว มีความพึงพอใจต่ออาจารย์ในด้านการใช้สื่อการสอนและอุปกรณ์การสอน และด้านคุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอนอยู่ในระดับพอใจมากที่สุดแต่สำหรับนักศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่ออาจารย์ผู้สอนในด้านการสอนอยู่ในระดับพอใจปานกลาง

อรพิน ศรีสัมพันธ์ และคณะ (2554: 15) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ 10 ด้าน จำแนกตามตัวแปร คุณลักษณะที่เกี่ยวข้อง 2) เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ จำแนกตามสาขาวิชา เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ พบว่า โดยรวมนักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมค่อนข้างมาก ในด้านพฤติกรรมการเรียนมีค่าคะแนนมากที่สุด รองลงมาเป็นด้านการรวบรวมข้อมูลและการกระตือรือร้นในการหาความรู้ และพฤติกรรมด้านทัศนคติในการเรียนมีค่าคะแนนน้อยที่สุด เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา พบว่ามีความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

2.4.2 ผลงานวิจัยในต่างประเทศ

เบลตโซ (Bledsoe, 1971: 121-122 อ้างถึงใน บุญนำ พัชฌายะกุล, 2549: 59) ได้ศึกษาทัศนคติของนักเรียนโดยวิธีสังเกตครูที่สอนในชั้นเรียน และให้คะแนนการสังเกตกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจำนวน 4,368 คน แยกเป็นกลุ่มตามระดับความสามารถทางการเรียน พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถต่างกัน มีทัศนคติต่อครูต่างกัน กลุ่มที่มีความสามารถทางการเรียนที่สูงมีทัศนคติที่ดีกว่ากลุ่มที่มีความสามารถทางการเรียนต่ำ นักเรียนที่มีอายุต่างกันมีทัศนคติต่อครูต่างกัน นักเรียนที่มีอายุมากจะมีทัศนคติที่ดีต่อครูมากกว่านักเรียนที่มีอายุน้อย และนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อครูที่มีอายุต่ำกว่า 35 ปี มากกว่าครูที่มีอายุสูงกว่า 35 ปี

ไอแมท (Aymat, 1987 อ้างถึงใน ปรัชญา บินหมัดหน และคณะ, 2561: 35) ศึกษาเรื่องศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ พบว่า นักเรียนคิดว่าการที่พวกตนขาดความรู้ทักษะพื้นฐานภาษาอังกฤษหลังจากได้เรียนมา 12 ปี เป็นเพราะครูเตรียมการสอนมาไม่ดี ขาดแคลนหนังสือแบบเรียนและอุปกรณ์การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

คอลลินส์ (Collins, 1994 อ้างถึงใน พัชราภรณ์ จันทพล, 2559: 72) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเป็นผู้นำทางวิชาการของครูใหญ่ในโรงเรียนประถมศึกษา 7 ด้าน คือการประเมินผล กระบวนการเรียนการสอน การติดตามประเมินผลนักเรียน การเน้นเรื่องผลสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน การมีส่วนร่วม และการควบคุมการเรียนการสอน การสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ เอกสารเกี่ยวกับการเรียนการสอน การจัดบรรยากาศในการเรียนรู้และการจัดอบรมพัฒนาบุคลากร ผลการวิจัยพบว่า ทั้งครูผู้สอนและครูใหญ่เห็นว่า หน้าที่ทั้ง 7 ด้าน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับประสิทธิภาพการสอนของครูและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ธอร์นเบอร์ก (Thornburg, 1985: 181-185) ได้ทำการศึกษาเพื่อประเมินผลทัศนคติของนักเรียนที่ออกจากโรงเรียนกลางคืน พบว่า 50 เปอร์เซ็นต์ของนักเรียนจำนวน 509 คน เป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน แต่อีก 20 เปอร์เซ็นต์ แสดงทัศนคติที่ไม่ดีอย่างรุนแรง ซึ่งแสดงออกในลักษณะต่าง ๆ เช่น กล่าวว่าหลักสูตรในการเรียนไม่มีประโยชน์ เบื่อการเรียน ครูที่สอนเน้นเรื่องคะแนนมากเกินไป ครูมีความลำเอียงกฎระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียนเข้มงวดเกินไป

คอยโว (Koivo, 1983: 2624-A) ศึกษาความสัมพันธ์ด้านการรับรู้ของนักเรียนในเรื่องนิสัยและทัศนคติในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผลปรากฏว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีคะแนนนิสัยและทัศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

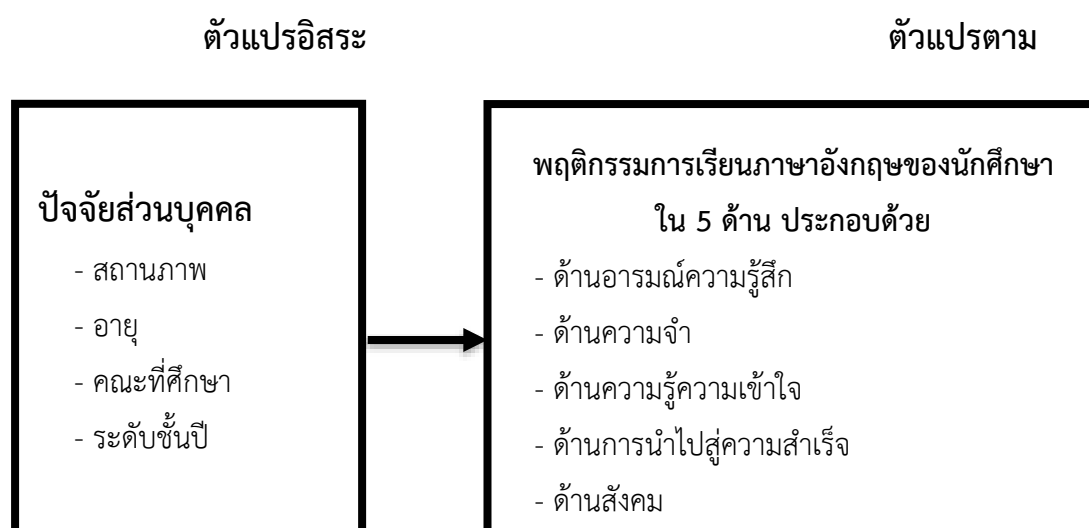
จากการศึกษางานวิจัยในประเทศและวิจัยในต่างประเทศเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน กระบวนการสอน เทคนิคและวิธีการสอน คุณลักษณะบุคลิกภาพของผู้สอนภาษาในด้านต่าง ๆ

รวมถึงปัญหาในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และการวัดและประเมินผล นั้นทำให้เกิดแนวคิดในการนำไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.5 สรุปกรอบแนวความคิด

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิจัย เรื่อง “การศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย” ที่กล่าวมาแล้วนั้น ผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎี มาสรุปเป็นกรอบแนวคิดความคิด ดังนี้

ภาพที่ 2.1 สรุปกรอบแนวความคิด

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ผู้วิจัยได้กำหนดระเบียบวิธีการวิจัย ซึ่งประกอบด้วย ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากรที่ศึกษา ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 360 รูป/คน (สรุปมติที่ประชุมวิทยาลัยศาสนศาสตร์ ประจำปี 2564: 7)

3.1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2564 โดยวิธีเทียบจากตารางสำเร็จรูปของเกรจซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan) ได้จำนวน 186 รูป/คน แต่การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้จำนวน 200 รูป/คน (บุญชม ศรีสะอาด, 2545: 43) โดยจำนวนเป็นสัดส่วนตามตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ที่	คณะ/สาขา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
1	คณะศาสนาและปรัชญา - สาขาวิชาพุทธศาสตร์เพื่อการพัฒนา	15	8
2	คณะสังคมศาสตร์ - สาขาวิชาการปกครอง	320	178
3	คณะศึกษาศาสตร์ - สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ	25	14
	รวม	360	200

ข้อมูล ณ วันที่ 13 กรกฎาคม 2564

3.2 เทคนิควิธีการสุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการเปิดตารางสำเร็จรูปของเกรจซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan) จากบัญชีรายชื่อ นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2564 จำนวน 360 รูป/คน โดยวิธีเทียบจากตารางสำเร็จรูปของเกรจซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan) ได้จำนวน 186 รูป/คน แต่การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้จำนวน 200 รูป/คน

ขั้นตอนที่ 2 ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ตามห้องเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย แล้วนำมาหาอัตราสัดส่วนของประชากร (Proportional to Size) เพื่อหากกลุ่มตัวอย่างแยกแต่ละระดับห้องเรียน ตามสูตรนี้ (กัลยา วาณิชย์บัญชา, 2548: 19)

$$n_1 = \frac{Ni}{N} \times n$$

n_1 = จำนวนกลุ่มตัวอย่างแต่ละคณะ/สาขา

Ni = จำนวนประชากรแต่ละคณะ/สาขา

n = จำนวนกลุ่มตัวอย่างรวมทุกคณะ/สาขา

N = จำนวนประชากรทั้งหมด

ขั้นตอนที่ 3 ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับฉลากจากโรงเรียนแต่ละห้องเรียน ได้กลุ่มตัวอย่าง 186 รูป/คน แต่การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้จำนวน 200 รูป/คน โดยหยิบครั้งละ 1 ใบ และนำใบที่หยิบได้คืนเข้าที่เดิมแล้วจับฉลากอีกจนครบตามจำนวนที่ต้องการในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.3 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีตัวแปรดังต่อไปนี้

1. **ตัวแปรอิสระ** เป็นปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่สถานะภาพ อายุ คณะที่ศึกษา และ ระดับชั้นปี
- 2) **ตัวแปรตาม** พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ด้าน ประกอบด้วย ด้านอารมณ์ความรู้สึก ด้านความจำ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ และ ด้านสังคม

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม จำนวน 1 ชุด ให้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ให้ข้อมูลแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ สถานะภาพ อายุ คณะที่ศึกษา และระดับชั้นปี ลักษณะคำถามเป็นแบบกำหนดตัวเลือก

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา แยกเป็นรายด้านได้ดังนี้

2.1 ด้านอารมณ์ความรู้สึก	จำนวน 6 ข้อ
2.2 ด้านความจำ	จำนวน 9 ข้อ
2.3 ด้านความรู้ความเข้าใจ	จำนวน 14 ข้อ
2.4 ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ	จำนวน 8 ข้อ
2.5 ด้านสังคม	จำนวน 6 ข้อ

ซึ่งเป็นพฤติกรรมทั่ว ๆ ไป เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ โดยปรับมาจากแบบสอบถามของ ดีเด่น เบ็ญฮาวัน (2555) ซึ่งใช้ LASSI (Learning and Study Strategies for Language Learning) มาจากแนวคิดของ Clair E. Weinstein และ David R. Palmer (1987)

คำถามมีลักษณะแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามความถี่ของพฤติกรรมของการปฏิบัติต่อสัปดาห์ ดังนี้

ระดับที่ 4	= การปฏิบัติ 7 ครั้งต่อสัปดาห์ขึ้นไป	หมายถึง ปฏิบัติเป็นประจำ
ระดับที่ 3	= การปฏิบัติ 5 – 6 ครั้งต่อสัปดาห์	หมายถึง ปฏิบัติบ่อยครั้ง
ระดับที่ 2	= การปฏิบัติ 3 – 4 ครั้งต่อสัปดาห์	หมายถึง ปฏิบัติบางครั้ง
ระดับที่ 1	= การปฏิบัติ 1 – 2 ครั้งต่อสัปดาห์	หมายถึง ปฏิบัติน้อยครั้ง
ระดับที่ 0	= การปฏิบัติ 0 ครั้งต่อสัปดาห์	หมายถึง ไม่เคยปฏิบัติ

ผลคะแนนที่ได้จะนำมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งการแปลความหมายตามเครื่องมือ Linkert Scale (อ้างอิงใน กานดา พูนลาภวี, 2530)

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง มีพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ
การปฏิบัติเป็นประจำ

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง มีพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ
การปฏิบัติบ่อยครั้ง

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง มีพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ
การปฏิบัติเป็นบางครั้ง

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง มีพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ
การปฏิบัติน้อยครั้ง

ค่าเฉลี่ย 0.00 – 1.49 หมายถึง มีพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ
ไม่เคยปฏิบัติ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยคำถามเกี่ยวกับ 1) สาเหตุของความชอบหรือไม่ชอบภาษาอังกฤษ 2) ประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ 3) พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน และ 4) ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ

3.5 การปรับปรุงแบบสอบถาม

ได้ส่งแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา (Content validity) ตลอดจนความเหมาะสมของการใช้ภาษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะ

1. นำแบบสอบถามให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ประเมินความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม หรือค่าความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา (IOC: Index of Item Objective Congruence) โดยกำหนดในการตรวจพิจารณาข้อคำถามดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามจุดประสงค์
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามจุดประสงค์
- 1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อคำถามวัดไม่ได้ตรงตามจุดประสงค์

หลังจากนั้น นำผลคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวณหาค่า IOC และประเมินตามเกณฑ์ดังนี้

เกณฑ์การประเมินข้อคำถาม

1. ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 – 1.00 มีความเที่ยงตรง ใช้ได้
2. ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ต่ำกว่า 0.50 ต้องปรับปรุงแก้ไข

จากการวิเคราะห์ค่า IOC พบว่า ข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา แต่ละด้านได้ค่า IOC ดังต่อไปนี้

1. ด้านอารมณ์ความรู้สึก	จำนวน 6 ข้อ มีค่า IOC เท่ากับ 0.89
2. ด้านความจำ	จำนวน 9 ข้อ มีค่า IOC เท่ากับ 0.85
3. ด้านความรู้ความเข้าใจ	จำนวน 14 ข้อ มีค่า IOC เท่ากับ 0.91
4. ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ	จำนวน 8 ข้อ มีค่า IOC เท่ากับ 0.88
5. ด้านสังคม	จำนวน 6 ข้อ มีค่า IOC เท่ากับ 0.84

ดังนั้นข้อคำถามทุกข้อ จัดว่ามีความเที่ยงตรงใช้ได้

2. ทดลองใช้แบบสอบถาม (Try out) กับนักศึกษาที่ไม่ได้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 รูป/คน โดยให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นคำถาม รูปแบบของแบบสอบถามและข้อเสนอแนะอื่น ๆ โดยผู้วิจัยได้ปรับในเบื้องต้นตามข้อเสนอแนะ

3. นำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

3.6 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยทำการสร้างและพัฒนาเครื่องมือโดยดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. กำหนดกรอบแนวคิดเพื่อสร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

3. สร้างแบบสอบถามที่มีเนื้อหาครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย และตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content Validity) จากอาจารย์ที่ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน คือ พระครูอรุณจริยานุวัตร, ดร., ผศ.ดร.ภาชิต สุขวรรณดี, และ ดร.กรุณา มธุลาภรังสรรค์

4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริงในการวิจัย จำนวน 30 คน

5. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2549: 35) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ 0.766 จำแนกเป็นรายด้านคือ

1. ด้านอารมณ์ความรู้สึก มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.754
2. ด้านความจำ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.876

3. ด้านความรู้ความเข้าใจ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.842
4. ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.663
5. ด้านสังคม มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.696
6. เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการทำวิจัย โดยอ้างอิงเลขที่ จว 029/2564 ดังแสดงไว้ในภาคผนวก

3.7 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือถึงรองอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขต สิรินครราชวิทยาลัย เพื่อให้ทำหนังสือขอความร่วมมือขออนุญาตเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ผ่านการพัฒนาและปรับปรุงจนมีคุณภาพในระดับที่ยอมรับได้ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง
3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 200 รูป/คน โดยได้รับการตอบแบบสอบถามกลับคืนมาสมบูรณ์ทุกฉบับ คิดเป็นร้อยละ 100

3.8 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยนี้ได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป ทางสังคมศาสตร์ มีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ สถานภาพ อายุ คณะที่ศึกษา และระดับชั้นปี โดยการแจกแจงค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)
2. การวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษ ใช้สถิติค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. ทดสอบสมมติฐานของการวิจัย การเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษ กับปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานภาพ อายุ คณะที่ศึกษา และระดับชั้นปี ใช้การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว One – Way ANOVA

3.8 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สำหรับการวิจัยเรื่องนี้ มีสถิติที่ใช้ในการทำวิจัย 2 ประเภท ได้แก่

1. สถิติการบรรยาย (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. สถิติอนุมานหรืออ้างอิง (Inferential Statistics) ได้แก่ การทดสอบค่าที่ (t - test) การทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของเชฟเฟ (Scheffé)

สูตรการหาค่าสถิติที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้ (นิภา เมธาวีชัย, 2543: 128)

1) การหาค่าร้อยละ (Percentage)

$$P = \frac{X \times 100}{N}$$

$$P = \text{ค่าร้อยละ}$$

$$X = \text{จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม}$$

$$N = \text{จำนวนประชากร}$$

2) การหาค่าเฉลี่ย (Mean) (สงศรี ชมพูนงค์, 2547: 55)

$$\bar{x} = \frac{\sum fx}{N}$$

$$\bar{X} = \text{ค่าเฉลี่ย}$$

$$\sum fx = \text{ผลรวมของผู้ตอบแบบสอบถาม}$$

$$N = \text{จำนวนประชากร}$$

3) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (ล้วน สายยศ, และ อังคนา สายยศ, 2543: 53)

$$S = \sqrt{\frac{N \sum fx^2 - (\sum fx)^2}{N(N-1)}}$$

$$S = \text{ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)}$$

$$\sum fx = \text{ผลรวมของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละระดับ}$$

$$N = \text{จำนวนประชากร}$$

4) การทดสอบสมมติฐาน (t - test) (นิภา เมธาวีชัย, 2543: 238)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t = ค่าที-เทสต์ (t - test)

$\bar{X}_1$, $\bar{X}_2$ = ค่าเฉลี่ยของคะแนนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

S_1^2 , S_2^2 = ความแปรปรวนของคะแนนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

n_1 , n_2 = จำนวนคะแนนของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ

5) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (ONE WAY ANOVA) หรือ (F - test) (นิภา เมธาวีชัย, 2543: 238)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

F = อัตราส่วนของความแปรปรวน

MS_b = ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม

MS_w = ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอ ดังนี้

1. ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ สถานภาพ อายุ คณะที่ศึกษา และระดับชั้นปี
2. ข้อมูลระดับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
3. ข้อมูลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
4. ข้อมูลข้อเสนอแนะ

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์แทนตัวแปรในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

Y แทน	พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
X_1 แทน	ด้านด้านอารมณ์ความรู้สึก
X_2 แทน	ด้านความจำ
X_3 แทน	ด้านความรู้ความเข้าใจ
X_4 แทน	ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ
X_5 แทน	ด้านสังคม
N แทน	จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$ แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D. แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
F แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F-distribution
t แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
df แทน	องศาอิสระ (Degree of Freedom)
SS แทน	ผลรวมของกำลังสองของค่าเบี่ยงเบน (Sum of Square)
MS แทน	ค่าเฉลี่ยความเบี่ยงเบนกำลังสอง (Mean Square)
R แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple R)

1. ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ สถานภาพ อายุ คณะที่ศึกษา และระดับชั้นปี

4.2 การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม สถานภาพ อายุ คณะที่ศึกษา และระดับชั้นปี รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวน ร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน (รูป/คน)	ร้อยละ
สถานภาพ		
1. บรรพชิต	25	12.50
2. ศฤหันธ์ชาย	78	39.00
3. ศฤหันธ์หญิง	97	48.50
รวม	200	100.00
อายุ		
1. ไม่เกิน 20 ปี	26	13.00
2. 21 – 25 ปี	52	26.00
3. 26 – 30 ปี	67	33.50
4. ตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไป	55	27.50
รวม	200	100.00
คณะที่ศึกษา		
1. ศึกษาศาสตร์	14	7.00
2. สังคมศาสตร์	178	89.00
3. ศาสนาและปรัชญา	8	4.00
รวม	200	100.00

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน (รูป/คน)	ร้อยละ
ชั้นปีที่ศึกษา		
1. ชั้นปีที่ 1	63	31.50
2. ชั้นปีที่ 2	48	24.00
3. ชั้นปีที่ 3	50	25.00
3. ชั้นปีที่ 4	39	19.50
รวม	200	100.00

จากตารางที่ 4.1 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามแสดงจำนวนและร้อยละ ซึ่งสามารถอธิบายได้แต่ละประเด็น ดังต่อไปนี้

สถานภาพ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ส่วนมากมีสถานภาพเป็นคฤหัสถ์หญิง จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 48.50 และมีสถานภาพเป็นบรรพชิต จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50

อายุ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ส่วนมากมีอายุ 26 – 30 ปี จำนวน 67 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 33.50 รองลงมามีอายุตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไป จำนวน 55 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 27.50 และมีอายุไม่เกิน 20 ปี จำนวน 26 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 13.00

คณะที่ศึกษา พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ส่วนมากกำลังศึกษาอยู่คณะสังคมศาสตร์ จำนวน 178 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 89.00 และกำลังศึกษาอยู่คณะศาสนาแลปรัชญา จำนวน 8 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 4.00

ชั้นปีที่ศึกษา พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ส่วนมากกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 จำนวน 63 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 31.50 รองลงมากำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 จำนวน 50 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 และกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 จำนวน 39 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 19.50

2. ข้อมูลระดับพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมกรเรียน
ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราช
วิทยาลัย โดยภาพรวม และจำแนกรายด้าน

พฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา	$\bar{x}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม
1. ด้านอารมณ์ความรู้สึก	3.97	0.51	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
2. ด้านความจำ	3.79	0.41	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
3. ด้านความรู้ความเข้าใจ	3.72	0.61	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
4. ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ	3.87	0.64	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
5. ด้านสังคม	3.29	0.58	ปฏิบัติบางครั้ง
พฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษ	3.82	0.55	ปฏิบัติบ่อยครั้ง

จากตารางที่ 4.2 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขต
สิรินธรราชวิทยาลัย มีพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษ โดยรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับการปฏิบัติ
บ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.82$) และเมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดมีการปฏิบัติบ่อยครั้งคือ
ด้านอารมณ์ความรู้สึก ($\bar{x}=3.97$) รองลงมาคือ ด้านความจำ มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.79$) สำหรับ
ด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุดมีการปฏิบัติบางครั้งคือ ด้านสังคม ($\bar{x}=3.29$)

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ด้านอารมณ์ความรู้สึก และจำแนกรายข้อ

พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านอารมณ์ความรู้สึก	$\bar{x}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม
1. นักศึกษาไม่กลัวที่จะพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา	4.09	0.19	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
2. นักศึกษาสร้างความมั่นใจให้ตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ แม้พูดผิดก็ตาม	4.58	0.74	ปฏิบัติเป็นประจำ
3. นักศึกษาชมเชยหรือให้รางวัลตนเองในการพูดภาษาอังกฤษได้ดี	4.39	0.86	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
4. นักศึกษารู้สึกเครียดหรือประหม่าเมื่อเรียนหรือพูดภาษาอังกฤษ	3.80	0.22	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
5. นักศึกษาจะบันทึกความรู้สึกของตนเองด้วยภาษาอังกฤษ	2.21	0.21	ปฏิบัติน้อยครั้ง
6. นักศึกษาจะแสดงความรู้สึกที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ	4.18	0.30	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
รวม	3.97	0.51	ปฏิบัติบ่อยครั้ง

จากตารางที่ 4.3 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านอารมณ์ความรู้สึก โดยรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.97$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด คือนักศึกษาสร้างความมั่นใจให้ตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ แม้พูดผิดก็ตาม มีการปฏิบัติเป็นประจำ ($\bar{x}=4.58$) รองลงมาคือนักศึกษาชมเชยหรือให้รางวัลตนเองในการพูดภาษาอังกฤษได้ดี มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=4.39$) และข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในด้านต่ำสุดคือนักศึกษาจะบันทึกความรู้สึกของตนเองด้วยภาษาอังกฤษ มีการปฏิบัติน้อยครั้ง ($\bar{x}=2.21$)

ตารางที่ 4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ด้านความจำ และจำแนกรายข้อ

พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านความจำ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม
1. นักศึกษาเชื่อมโยงความรู้เก่าที่เคยเรียนกับสิ่งที่เรียนรู้ใหม่เป็นภาษาอังกฤษ	4.58	0.74	ปฏิบัติเป็นประจำ
2. นักศึกษาหัดใช้คำศัพท์ใหม่มาใช้แต่ประโยคเพื่อช่วยให้จำคำศัพท์นั้นดียิ่งขึ้น	4.39	0.52	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
3. นักศึกษาเชื่อมโยงเสียงของคำศัพท์ใหม่กับรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับคำนั้น เพื่อช่วยให้จำคำศัพท์นั้นดียิ่งขึ้น	3.80	0.24	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
4. นักศึกษาจำคำศัพท์ใหม่โดยการจินตนาการถึงสถานการณ์ที่อาจใช้คำศัพท์นั้น	4.21	0.41	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
5. นักศึกษาใช้คำศัพท์ที่มีเสียงคล้องจองเพื่อช่วยให้จำคำศัพท์นั้นดียิ่งขึ้น	4.18	0.31	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
6. นักศึกษาใช้บัตรคำเพื่อช่วยให้จำคำศัพท์นั้นดียิ่งขึ้น	3.33	0.56	ปฏิบัติบางครั้ง
7. นักศึกษาใช้ท่าทางประกอบเพื่อช่วยให้จำคำศัพท์นั้นดียิ่งขึ้น	3.30	0.42	ปฏิบัติบางครั้ง
8. นักศึกษาทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ	3.21	0.21	ปฏิบัติบางครั้ง
9. นักศึกษาจำคำศัพท์ใหม่หรือวลีใหม่โดยนึกถึงตำแหน่งของคำนั้นที่ปรากฏในหนังสือบนกระดาน หรือตามป้ายประกาศต่าง ๆ	3.18	0.30	ปฏิบัติบางครั้ง
รวม	3.79	0.41	ปฏิบัติบางครั้ง

จากตารางที่ 4.4 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขต สิรินครราชวิทยาลัย มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านความจำ โดยรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับ การปฏิบัติบางครั้ง ($\bar{x}=3.79$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด คือนักศึกษาเชื่อมโยงความรู้เก่าที่เคยเรียนกับสิ่งที่เรียนรู้ใหม่เป็นภาษาอังกฤษ มีการปฏิบัติเป็น ประจำ ($\bar{x}=4.58$) รองลงมาคือนักศึกษาหัดใช้คำศัพท์ใหม่มาใช้แต่ประโยคเพื่อช่วยให้จำคำศัพท์นั้นดี ยิ่งขึ้น มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=4.39$) และข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในด้านต่ำสุดคือนักศึกษาจำ คำศัพท์ใหม่หรือวลีใหม่โดยนึกถึงตำแหน่งของคำนั้นที่ปรากฏในหนังสือ บนกระดาน หรือตามป้าย ประกาศต่าง ๆ มีการปฏิบัติบางครั้ง ($\bar{x}=3.18$)

ตารางที่ 4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมการเรียน ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินครราช วิทยาลัย ด้านความรู้ความเข้าใจ และจำแนกรายข้อ

พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านความรู้ความเข้าใจ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม
1. นักศึกษาพูดหรือเขียนคำศัพท์และรูปประโยค ที่เรียนใหม่หลาย ๆ ครั้งเพื่อให้จำได้	4.18	0.31	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
2. นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษได้เหมือนกับเจ้าของ ภาษา	3.53	0.85	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
3. นักศึกษาฝึกร้องเสียงภาษาอังกฤษ	4.58	0.74	ปฏิบัติเป็นประจำ
4. นักศึกษาใช้คำศัพท์และรูปประโยคที่รู้จักใน หลายๆ เรื่องที่เกี่ยวข้อง	4.39	0.65	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
5. นักศึกษาเริ่มสนทนาเป็นภาษาอังกฤษตั้งแต่ เริ่มเรียน	3.80	0.44	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
6. นักศึกษาดูรายการโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ที่ พูดภาษาอังกฤษ	3.35	0.46	ปฏิบัติบางครั้ง
7. นักศึกษาอ่านบทความเป็นภาษาอังกฤษเพื่อ พัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	2.45	0.54	ปฏิบัติน้อยครั้ง
8. นักศึกษาฝึกเขียนบันทึกข้อความหรือรายงาน ต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ	2.42	0.62	ปฏิบัติน้อยครั้ง

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

พฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษ ด้านความรู้ความเข้าใจ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม
9. นักศึกษาฝึกอ่านจับใจความคร่าว ๆ ก่อน แล้ว จึงกลับไปอ่านซ้ำอีกครั้ง	3.43	0.71	ปฏิบัติบางครั้ง
10. นักศึกษาจะค้นหาคำภาษาไทยที่มี ความหมายตรงกับความหมายภาษาอังกฤษ	4.43	0.72	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
11. นักศึกษาพยายามฝึกพูดภาษาอังกฤษตาม โครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต้อง	4.35	0.63	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
12. นักศึกษาหาความหมายภาษาอังกฤษโดยแยก คำออกเป็นส่วน ๆ ตามที่เข้าใจ	4.37	0.65	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
13. นักศึกษาหลีกเลี่ยงการแปลภาษาอังกฤษ แบบคำต่อคำ	3.30	0.56	ปฏิบัติบางครั้ง
14. นักศึกษาฝึกสรุปสาระจากการฟังและอ่าน ภาษาอังกฤษ	3.63	0.59	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
รวม	3.72	0.61	ปฏิบัติบ่อยครั้ง

จากตารางที่ 4.5 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขต
สิรินธรราชวิทยาลัย มีพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษ ด้านความรู้ความเข้าใจ โดยรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่
ในระดับการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.72$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ใน
ระดับสูงสุด คือนักศึกษาฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ มีการปฏิบัติเป็นประจำ ($\bar{x}=4.58$) รองลงมาคือ
นักศึกษาค้นหาคำภาษาไทยที่มีความหมายตรงกับความหมายภาษาอังกฤษ มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง
($\bar{x}=4.43$) และข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในด้านต่ำสุดคือนักศึกษาฝึกเขียนบันทึกข้อความหรือรายงาน
ต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=2.42$)

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ และจำแนกรายข้อ

พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม
1. นักศึกษาพยายามหาโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษบ่อย ๆ เท่าที่ทำได้	4.08	0.86	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
2. เมื่อรู้ว่าใช้ภาษาอังกฤษผิด นักศึกษาจะนำข้อผิดพลาดนั้นมาปรับปรุงให้ดีขึ้น	3.87	0.97	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
3. นักศึกษาตั้งใจฟังเมื่อมีคนพูดภาษาอังกฤษ	3.86	0.53	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
4. นักศึกษาพยายามหาวิธีที่จะพัฒนาให้ภาษาอังกฤษของตนดีขึ้น	3.79	0.46	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
5. นักศึกษาจัดตารางเวลาให้ตนเองในการศึกษาและทบทวนภาษาอังกฤษ	3.51	0.45	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
6. นักศึกษาขวนขวายที่พูดภาษาอังกฤษมากเท่าที่จะทำได้	3.44	0.47	ปฏิบัติบางครั้ง
7. นักศึกษามีเป้าหมายในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างชัดเจน	4.09	0.78	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
8. นักศึกษานึกถึงความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่เสมอ	4.35	0.62	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
รวม	3.87	0.64	ปฏิบัติบ่อยครั้ง

จากตารางที่ 4.6 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ โดยรวมมีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.87$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด คือนักศึกษามีเป้าหมายในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างชัดเจน มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=4.09$) รองลงมาคือนักศึกษาพยายามหาโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษบ่อย ๆ เท่าที่ทำได้ มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=4.08$) และข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในด้านต่ำสุดคือนักศึกษาขวนขวายที่พูดภาษาอังกฤษมากเท่าที่จะทำได้ มีการปฏิบัติบางครั้ง ($\bar{x}=3.44$)

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมกรเรียน
ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราช
วิทยาลัย ด้านสังคม และจำแนกรายข้อ

พฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษ ด้านสังคม	$\bar{x}$	S.D.	ระดับพฤติกรรม
1. เมื่อนักศึกษาฟังภาษาอังกฤษไม่ทัน นักศึกษาจะ ขอให้คนนั้นพูดให้ช้าลงหรือพูดใหม่อีกครั้ง	4.03	0.56	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
2. เมื่อนักศึกษาพูดกับเจ้าของภาษา นักศึกษาก็ ขอให้เขาปรับแก้ภาษาให้ด้วย	2.37	0.97	ปฏิบัติน้อยครั้ง
3. นักศึกษาฝึกถามเป็นภาษาอังกฤษเสมอ ๆ	3.86	0.53	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
4. นักศึกษาสนใจเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของ ภาษาเมื่อเรียนภาษาอังกฤษ	3.79	0.42	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
5. นักศึกษาสนใจพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ	3.15	0.45	ปฏิบัติบางครั้ง
6. นักศึกษาขอความช่วยเหลือด้านการพูดภาษาอังกฤษ จากเจ้าของภาษา	2.52	0.53	ปฏิบัติบางครั้ง
รวม	3.29	0.58	ปฏิบัติบางครั้ง

จากตารางที่ 4.7 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขต
สิรินธรราชวิทยาลัย มีพฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษ ด้านสังคม โดยรวม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับการ
ปฏิบัติบางครั้ง ($\bar{x}=3.29$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุดคือ
เมื่อนักศึกษาฟังภาษาอังกฤษไม่ทัน นักศึกษาจะขอให้คนนั้นพูดให้ช้าลงหรือพูดใหม่อีกครั้ง
มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=4.03$) รองลงมาคือนักศึกษาฝึกถามเป็นภาษาอังกฤษเสมอ ๆ มีการปฏิบัติ
บ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.86$) และข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในด้านต่ำสุดคือเมื่อนักศึกษาพูดกับเจ้าของภาษา
นักศึกษาก็ขอให้เขาปรับแก้ภาษาให้ด้วย มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=2.37$)

3. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษามหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

3.1 ผลการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ สถานภาพ อายุ คณะที่ศึกษา และระดับชั้น

3.1.1 สมมติฐานข้อที่ 1 ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ที่มีสถานภาพต่างกัน มีพฤติกรรมกรรมการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.8 แสดงการเปรียบเทียบระดับพฤติกรรมกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามสถานภาพ

สถานภาพ	N	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
บรรพชิต	25	3.86	0.48	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
คฤหัสถ์ชาย	78	3.85	0.44	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
คฤหัสถ์หญิง	97	3.98	0.47	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
รวม	200	3.92	0.46	ปฏิบัติบ่อยครั้ง

จากตารางที่ 4.8 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย มีพฤติกรรมกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.92$) สามารถเรียงลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ดังนี้ (1) คฤหัสถ์หญิง มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.98$) (2) บรรพชิต มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.86$) และ (3) คฤหัสถ์ชาย มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.85$)

ตารางที่ 4.9 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ
 จำแนกตามสถานภาพ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว
 (One - Way ANOVA)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	2	892	0.446	2.123	0.122
ภายในกลุ่ม	197	41.414	0.210		
รวม	199	42.307			

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 4.9 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขต
 สิรินครราชวิทยาลัย ที่มีสถานภาพต่างกัน มีพฤติกรรมกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.1.2 สมมติฐานข้อที่ 2 ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขต สิรินครราชวิทยาลัย ที่มีอายุต่างกัน มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามอายุ

อายุ	N	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
ไม่เกิน 20 ปี	26	3.82	0.52	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
21 – 25 ปี	52	3.85	0.43	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
26 – 30 ปี	67	3.98	0.49	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
ตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไป	55	3.97	0.42	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
รวม	200	3.92	0.46	ปฏิบัติบ่อยครั้ง

จากตารางที่ 4.10 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินครราชวิทยาลัย จำแนกตามอายุ มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ โดยรวม มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.92$) เมื่อแยกกลุ่มอายุพบว่า อายุระหว่าง 26 – 30 ปี มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.98$) อายุตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไป มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.97$) และอายุไม่เกิน 20 ปี มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.82$)

ตารางที่ 4.11 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามอายุ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way ANOVA)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	3	0.868	0.289	1.369	0.253
ภายในกลุ่ม	196	41.438	0.211		
รวม	199	42.307			

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 4.11 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขต สิรินครราชวิทยาลัย ที่มีอายุต่างกัน มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.1.4 สมมติฐานข้อที่ 3 ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขต สิรินครราชวิทยาลัย มีคณะที่กำลังศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมการเรียน ภาษาอังกฤษ จำแนกตามคณะที่ศึกษา

คณะที่ศึกษา	n	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ
คณะศึกษาศาสตร์	14	3.92	0.40	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
คณะสังคมศาสตร์	178	3.93	0.46	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
คณะศาสนาและปรัชญา	8	3.86	0.51	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
รวม	200	3.92	0.46	ปฏิบัติบ่อยครั้ง

จากตารางที่ 4.12 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขต สิรินครราชวิทยาลัย จำแนกตามคณะที่กำลังศึกษา มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ โดยรวม มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.92$) เมื่อแยกตามคณะพบว่า คณะสังคมศาสตร์มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.93$) และคณะศาสนาและปรัชญา มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.86$)

ตารางที่ 4.13 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคณะที่ศึกษา จำแนกตามคณะที่ศึกษาต่างกัน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way ANOVA)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	2	.087	0.044	0.203	0.816
ภายในกลุ่ม	197	42.220	0.214		
รวม	199	42.307			

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 4.13 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขต สิรินครราชวิทยาลัย ที่มีคณะที่ศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.1.5 สมมติฐานข้อที่ 4 ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขต สิรินครราชวิทยาลัย ที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.14 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของพฤติกรรมการเรียน ภาษาอังกฤษ จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

ชั้นปีที่ศึกษา	n	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
ชั้นปีที่ 1	63	3.82	0.48	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
ชั้นปีที่ 2	48	3.86	0.48	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
ชั้นปีที่ 3	50	4.14	0.36	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
ชั้นปีที่ 4	39	3.88	0.43	ปฏิบัติบ่อยครั้ง
รวม	200	3.92	0.46	ปฏิบัติบ่อยครั้ง

จากตารางที่ 4.14 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินครราชวิทยาลัย จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ โดยรวม มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.92$) เมื่อแยกตามชั้นปีที่ศึกษา พบว่า นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=4.14$) รองลงมาคือนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.88$) และนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.82$)

ตารางที่ 4.15 แสดงการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตาม ชั้นปีที่ศึกษา โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way ANOVA)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	Sig
ระหว่างกลุ่ม	3	3.328	1.109	5.578	0.001
ภายในกลุ่ม	196	38.979	0.199		
รวม	199	42.307			

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 4.15 พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขต สิรินครราชวิทยาลัย ที่มีชั้นปีที่ศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงต้องทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเซฟเฟ (Scheffe') ดังตารางที่ 4.16

ตารางที่ 4.16 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของนักศึกษามหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา ด้วยวิธีของเซฟเฟ (Scheffe')

ชั้นปีที่ศึกษา	พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ			
	ชั้นปีที่ 1 ($\bar{x}=3.81$)	ชั้นปีที่ 2 ($\bar{x}=3.86$)	ชั้นปีที่ 3 ($\bar{x}=4.14$)	ชั้นปีที่ 4 ($\bar{x}=3.87$)
ชั้นปีที่ 1 ($\bar{x}=3.81$)	-			
ชั้นปีที่ 2 ($\bar{x}=3.86$)	-.04518	-		
ชั้นปีที่ 3 ($\bar{x}=4.14$)	-.32320*	-.27802*	-	
ชั้นปีที่ 4 ($\bar{x}=3.87$)	.05927	-.01409	-.26393	-

* $p < 0.05$

จากตารางที่ 4.16 การเปรียบเทียบเป็นรายคู่ของพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย พบว่า มี 2 คู่ มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ 1) ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยมากกว่าศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 และ 2) ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ยมากกว่าศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2

ตารางที่ 4.17 แสดงข้อเสนอแนะ จำแนกตามความถี่

ข้อ	ประเด็นสาเหตุ	ความถี่ (200 คน)
1	สาเหตุของความชอบหรือไม่ชอบภาษาอังกฤษ <ul style="list-style-type: none"> - ไม่สนุกกับการเรียน 79 - คิดว่าตัวเองไม่เก่งภาษาอังกฤษ 47 - ขาดวินัย และแรงจูงใจในการฝึกฝนภาษาอังกฤษอย่างแรง 39 - ไม่ได้ต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง 35 	
2	ประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ <ul style="list-style-type: none"> - ช่วยเสริมสร้างความมั่นใจ เพราะเป็นภาษาที่ใช้กันทั่วโลก หากว่าสามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วแล้ว ดูเหมือนว่าพวกเขาเหล่านี้จะมีความมั่นใจในตัวเอง ไม่ว่าจะเดินทางไปไหนก็จะมีข้อจำกัดที่ขวางกั้น และทำให้สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมั่นใจ 53 - ช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ เพราะสามารถมีแนวโน้มที่จะมีความคิดสร้างสรรค์มากกว่าคน และสามารถช่วยในเรื่องของการคิดอย่างเป็นระบบแล้ว 47 - ช่วยทำให้เป็นคนฉลาด เพราะจะช่วยในเรื่องของความจำ และช่วยลดโอกาสการเกิดโรคอัลไซเมอร์ และจะทำให้มีไอคิวที่สูงกว่าผู้ที่พูดได้เพียงภาษาเดียว 23 - หากพูดภาษาอังกฤษได้แล้ว การเรียนรู้ภาษาอื่น ๆ จะง่ายมากยิ่งขึ้น เพราะรากภาษานั้นมีความใกล้เคียงกัน อีกทั้งผู้เรียนก็สามารถจับทางได้ว่าควรจะเรียนรู้อย่างไรจึงจะได้ผล 21 - ช่วยให้ได้พบผู้คนใหม่ ๆ เพราะประตูแห่งการสื่อสารจะเปิดกว้างต้อนรับสู่สถานที่ใหม่ ๆ ผู้คนใหม่ ๆ และจะเป็นเรื่องง่ายในการทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ ๆ 17 - ช่วยสร้างความประทับใจให้กับนายจ้าง เพราะความก้าวหน้าในหน้าที่การงานและเงินเดือนส่วนมาก ภาษาอังกฤษจะมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นในภาคธุรกิจและการงาน 41 	

ตารางที่ 4.17 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นสาเหตุ	ความถี่ (200 คน)
3	<p>พฤติกรรมกรเรียนภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน</p> <p>ด้านผู้เรียน</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้เรียนเข้าเรียนไม่ตรงเวลา ทำให้ไม่เข้าใจกิจกรรมและเนื้อหาในชั้นเรียน จึงไม่สามารถเชื่อมโยงเนื้อหาวิชาที่ผู้สอนจัดเตรียมเป็นระบบไว้ได้ 31 - ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ไม่เท่ากันทำให้คนที่สื่อสารได้ดีกว่าทำหน้าที่แทนเพื่อนร่วมกลุ่มหรือสมาชิกในห้องเรียน ส่วนผู้เรียนที่มีความสามารถน้อยกว่าจะประหม่าและไม่กล้าแสดงออก จึงไม่ค่อยมีส่วนร่วมมากนัก 43 - ผู้เรียนต้องการให้ผู้สอนจัดกิจกรรมแบบผู้เรียนมีส่วนร่วม เช่น การเล่นเกม เพียงอย่างเดียวแทนการสอนบรรยายตลอดทั้งคาบเรียน 35 - ผู้เรียนไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งหรืองานที่มอบหมายในการเรียนแบบมีส่วนร่วม เพราะยังไม่คุ้นเคยกับการทำกิจกรรมหรือไม่เข้าใจคำสั่งที่ผู้สอนอธิบาย 41 - ผู้เรียนบางส่วนไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม หลีกเลียงการมีส่วนร่วม โดยหลบออกนอกห้องเรียน หรือนิ่งเฉยไม่เข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อน 21 - ผู้เรียนไม่พยายามแสดงความคิดเห็นหรือทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายแต่รอคัดลอกคำตอบจากเพื่อนที่มีทักษะมากกว่าหรือทำงานเสร็จก่อน 29 <p>ด้านการจัดการเรียนการสอน</p> <ul style="list-style-type: none"> - กลุ่มเรียนที่มีจำนวนผู้เรียนมากเกินไป ทำให้เกิดความวุ่นวายและส่งเสียงดังในชั้นเรียนระหว่างที่ผู้เรียนทำกิจกรรมที่ต้องขยับตัวหรือเคลื่อนที่ไปรอบ ๆ ห้อง ทำให้ผู้สอนจัดการเวลาและควบคุมกระบวนการในกิจกรรมได้ 79 - จำนวนอุปกรณ์และสถานที่อาจไม่เพียงพอต่อการจัดกิจกรรมที่มีจำนวนผู้เรียนกลุ่มใหญ่ และบางส่วนมาจากหลายสาขาวิชาที่ไม่คุ้นเคยกันหรือยังไม่กล้าทำกิจกรรมร่วมกัน ทำให้ใช้เวลานานในการกระจายสื่อการสอนและการทำกิจกรรมอย่างทั่วถึง 91 - สภาพแวดล้อม เช่น อากาศร้อน มีแดดจัด ทำให้ไม่เอื้ออำนวยในการทำกิจกรรมฝึกปฏิบัติ เช่น พละและสันตนาการในทีกลางแจ้ง 30 	

ตารางที่ 4.17 (ต่อ)

ข้อ	ประเด็นสาเหตุ	ความถี่ (200 คน)
4	ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ	
	- ไม่รู้ว่าจะเรียนภาษาอังกฤษไปทำไม	29
	- ไม่มีเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษที่ชัดเจน	21
	- ไม่ได้วางแผนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	16
	- ไม่ตรวจสอบทักษะและความก้าวหน้าของตัวเองอย่างสม่ำเสมอ	11
	- ไม่รู้วาทักษะภาษาอังกฤษของตัวเองอยู่ในระดับไหน	35
	- หลีกเลี่ยงเรียนรู้และทำในสิ่งที่ยากเกินความสามารถของตัวเอง	26
	- ทำแต่สิ่งง่าย ๆ หรือทำแต่ในสิ่งที่ตัวเองชอบ	31
	- ไม่มีวินัยในการเรียนรู้	19
	- ซ้ำๆ	12

จากตารางที่ 4.17 อธิบายได้ว่า

คำถามข้อที่ 1 ว่า สาเหตุของความชอบหรือไม่ชอบภาษาอังกฤษ พบว่า ส่วนใหญ่เห็น
ว่าไม่สนุกกับการเรียน จำนวน 79 คน รองลงมาคิดว่าตัวเองไม่เก่งภาษาอังกฤษ จำนวน 47 คน และ
ไม่ได้ต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างแท้จริง ลำดับสุดท้าย จำนวน 35 คน

คำถามข้อที่ 2 ว่า ประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ส่วนใหญ่เห็นประโยชน์
ของการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะว่าช่วยเสริมสร้างความมั่นใจ เป็นภาษาที่ใช้กันทั่วโลก หากว่า
สามารถพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วแล้ว ดูเหมือนว่าพวกเขาเหล่านี้จะมีความมั่นใจในตัวเอง
ไม่ว่าจะเดินทางไปไหนก็จะไม่มีข้อจำกัดที่ขวางกั้น และทำให้สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมั่นใจ
จำนวน 53 คน รองลงมาเห็นว่าช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ เพราะสามารถมีแนวโน้มที่จะมี
ความคิดสร้างสรรค์มากกว่าคนอื่น ๆ สามารถช่วยในเรื่องของการคิดอย่างเป็นระบบ จำนวน 47 คน
และลำดับสุดท้ายคือช่วยให้ได้พบผู้คนใหม่ ๆ เพราะเป็นประตูแห่งการสื่อสารจะเปิดกว้างต้อนรับสู่
สถานที่ใหม่ ๆ ผู้คนใหม่ ๆ และจะเป็นเรื่องง่ายในการทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ ๆ จำนวน 17 คน

คำถามข้อที่ 3 ว่า พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน ด้านผู้เรียน
พบว่า ผู้เรียนมีพื้นฐานความรู้ไม่เท่ากันทำให้คนที่สื่อสารได้ดีกว่าทำหน้าที่แทนเพื่อนร่วมกลุ่มหรือสมาชิก
ในห้องเรียน ส่วนผู้เรียนที่มีความสามารถน้อยกว่าจะประหม่าและไม่กล้าแสดงออก จึงไม่ค่อยมีส่วน
ร่วมมากนัก จำนวน 43 คน รองลงมาคือผู้เรียนไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งหรืองานที่มอบหมายใน
การเรียนแบบมีส่วนร่วม เพราะยังไม่คุ้นเคยกับการทำกิจกรรมหรือไม่เข้าใจคำสั่งที่ผู้สอนอธิบาย

จำนวน 41 คน และอันดับสุดท้ายคือผู้เรียนบางส่วนไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม หลีกเลี่ยงการมีส่วนร่วม โดยหลบออกนอกห้องเรียน หรือนิ่งเฉยไม่เข้าร่วมกลุ่มกับเพื่อน จำนวน 21 คน สำหรับด้านการจัดการเรียนการสอน พบว่า ส่วนใหญ่เห็นว่าจำนวนอุปกรณ์และสถานที่อาจไม่เพียงพอต่อการจัดกิจกรรมที่มีจำนวนผู้เรียนกลุ่มใหญ่ และบางส่วนมาจากหลายสาขาวิชาที่ไม่คุ้นเคยกันหรือยังไม่กล้าทำกิจกรรมร่วมกัน ทำให้ใช้เวลานานในการกระจายสื่อการสอนและการทำกิจกรรมอย่างทั่วถึง จำนวน 91 คน และอันดับสุดท้ายคือสภาพแวดล้อม เช่น อุณหภูมิสูง สภาพอากาศร้อน มีแดดจัด ทำให้ไม่เอื้ออำนวยในการทำกิจกรรมฝึกปฏิบัติ เช่น พละและสันตนาการในที่กลางแจ้ง จำนวน 30 คน

คำถามข้อที่ 4 ว่า ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ส่วนใหญ่เห็นว่าไม่รู้วาทักษะภาษาอังกฤษของตัวเองอยู่ในระดับไหน จำนวน 35 คน รองลงมาคือต้องการทำแต่สิ่งง่าย ๆ หรือทำแต่ในสิ่งที่ตัวเองชอบ จำนวน 31 คน และอันดับสุดท้ายคือไม่ตรวจสอบทักษะและความก้าวหน้าของตัวเองอย่างสม่ำเสมอ จำนวน 11 คน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาระดับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย และ 2. ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ เมื่อจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ปีการศึกษา 2564 จำนวน 365 รูป/คน (สรุปมติที่ประชุมวิทยาลัยศาสนศาสตร์ ประจำปี 2564: 7) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย จำนวน 200 รูป/คน โดยใช้วิธีการเปิดตารางสำเร็จรูปของเกรจซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 สำหรับความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 และใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ตามสัดส่วนประชากร จำแนกตามคณะที่ศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ จำนวน (n) ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One – Way ANOVA)

5.1 สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล ผลการวิจัยสรุปเป็นประเด็นสำคัญได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ส่วนมากมีสถานภาพเป็นคฤหัสถ์หญิง จำนวน 97 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 48.50 มีอายุ 25 – 30 ปี จำนวน 67 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 33.50 กำลังศึกษาอยู่คณะสังคมศาสตร์ จำนวน 178 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 89.00 และกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 จำนวน 63 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 31.50

2. ข้อมูลเกี่ยวกับระดับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

2.1 พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า โดยรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}$ = 3.82)

2.2 นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ด้านอารมณ์ความรู้สึก มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับการปฏิบัติ บ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.97$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด คือ นักศึกษาสร้างความมั่นใจให้ตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ แม้พูดผิดก็ตาม มีการปฏิบัติเป็นประจำ ($\bar{x}=4.58$) รองลงมาคือนักศึกษาชมเชยหรือให้รางวัลตนเองในการพูดภาษาอังกฤษได้ดี มีการปฏิบัติ บ่อยครั้ง ($\bar{x}=4.39$) และข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในด้านต่ำสุดคือนักศึกษาจะบันทึกความรู้สึกของ ตนเองด้วยภาษาอังกฤษ มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=2.21$)

2.3 นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ด้านความจำ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.79$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด คือนักศึกษา เชื่อมโยงความรู้เก่าที่เคยเรียนกับสิ่งที่เรียนรู้ใหม่เป็นภาษาอังกฤษ มีการปฏิบัติเป็นประจำ ($\bar{x}=4.58$) รองลงมาคือนักศึกษาหัดใช้คำศัพท์ใหม่มาใช้แต่ประโยคเพื่อช่วยให้จำคำศัพท์นั้นดียิ่งขึ้น มีการปฏิบัติ บ่อยครั้ง ($\bar{x}=4.39$) และข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในด้านต่ำสุดคือนักศึกษาจำคำศัพท์ใหม่หรือวลีใหม่ โดยนึกถึงตำแหน่งของคำนั้นที่ปรากฏในหนังสือ บนกระดาน หรือตามป้ายประกาศต่าง ๆ มีการปฏิบัติบางครั้ง ($\bar{x}=3.18$)

2.4 นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ด้านความรู้ความเข้าใจ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับการปฏิบัติ บ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.72$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด คือ นักศึกษาฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ มีการปฏิบัติเป็นประจำ ($\bar{x}=4.58$) รองลงมาคือนักศึกษาจะค้นหา คำภาษาไทยที่มีความหมายตรงกับความหมายภาษาอังกฤษ มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=4.43$) และข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในด้านต่ำสุดคือนักศึกษาฝึกเขียนบันทึกข้อความหรือรายงานต่าง ๆ เป็น ภาษาอังกฤษ มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=2.42$)

2.5 นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับการปฏิบัติ บ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.87$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุด คือ นักศึกษามีเป้าหมายในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างชัดเจน มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=4.09$) รองลงมาคือนักศึกษาพยายามหาโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษบ่อย ๆ เท่าที่ทำได้ มีการ ปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=4.08$) และข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในด้านต่ำสุดคือนักศึกษาขวนขวายที่พูด ภาษาอังกฤษมากเท่าที่จะทำได้ มีการปฏิบัติบางครั้ง ($\bar{x}=3.44$)

2.6 นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ด้านสังคม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.29$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงสุดคือเมื่อนักศึกษาฟังภาษาอังกฤษไม่ทัน นักศึกษาจะขอให้คนนั้นพูดให้ช้าลงหรือพูดใหม่อีกครั้ง มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=4.03$) รองลงมาคือนักศึกษาฝึกถามเป็นภาษาอังกฤษเสมอ ๆ มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=3.86$) และข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในด้านต่ำสุดคือเมื่อนักศึกษาพูดกับเจ้าของภาษา นักศึกษาก็ขอให้เขาปรับแก้ภาษาให้ด้วย มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง ($\bar{x}=2.37$)

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ได้ค้นพบและอภิปรายผลดังนี้

5.2.1 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามสถานภาพ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ที่มีสถานภาพต่างกัน มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน เนื่องจากนักศึกษาทุกรูป/คน ทั้งเพศบรรพชิต หรือคฤหัสถ์ชาย และคฤหัสถ์หญิง ได้มองเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ เพราะปัจจุบันนี้บริษัทส่วนใหญ่จะมีชาวต่างชาติมาทำงานด้วย การมีทักษะด้านภาษาอังกฤษ ทักษะการสื่อสารด้านภาษาต่างประเทศ จะส่งผลทำให้มีโอกาสในการทำงาน ได้รับความไว้วางใจให้ทำงาน สร้างความประทับใจให้กับชาวต่างชาติได้ รวมถึงการได้รับค่าตอบแทนมากกว่าคนที่ไม่มีความรู้ด้านภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัยสอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจของ Gardner and Lambert (1972) พบว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาที่สองนั้นสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ แรงจูงใจแบบบูรณาการ (Integrative motivation) เป็นทัศนคติเชิงบวกของแต่ละบุคคลที่จะเรียนรู้ภาษาวัฒนธรรม และชุมชนของภาษาที่สอง ผู้เรียนมีเหตุผลที่สำคัญและชัดเจนในการเรียนรู้ภาษาที่สองในการสื่อสารกับชาวต่างชาติ ขณะที่แรงจูงใจแบบเครื่องมือ (Instrumental motivation) เป็นเหตุผลเชิงปฏิบัติของบุคคลในการเรียนรู้ภาษาที่สอง บางคนอาจมีแรงจูงใจจากเพื่อนนำไปสู่การได้งานที่ดียิ่งขึ้น สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น ด้านอารมณ์ ความรู้สึก ด้านความจำ ด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ และด้านสังคม อยู่ในระดับการปฏิบัติบ่อยครั้ง ซึ่งความสนใจและความตั้งใจเรียนวิชาภาษาอังกฤษจะสามารถนำไปสู่ความเชี่ยวชาญในด้านภาษาอังกฤษ ซึ่งงานวิจัยฉบับนี้ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรพิน ศรีสัมพันธ์ และคณะ (2554: 15) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อเปรียบเทียบตามเพศต่างกัน พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และงานวิจัยของ สุภันทนา เจริญวัลย์ (2560: 3) ได้ศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา

กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนมีทัศนคติต่อการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง นักเรียนที่มีเพศต่างกัน มีทัศนคติต่อการเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียนชาย

5.2.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์การเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามอายุ พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ที่มีอายุต่างกัน มีพฤติกรรมการณ์การเรียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน เนื่องจากว่า อายุไม่เป็นเหตุผลต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ จึงส่งผลให้นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ที่มีอายุต่างกัน จึงได้มีพฤติกรรมการณ์การเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน ดังบทความใน 5 เหตุผลที่ไม่มีใครเคยแก่เกินเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (จากเว็บไซต์ <https://englishgang.com>. สืบค้นเมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2565) พบว่า 1) อายุไม่ใช่ปัจจัยในการเรียนรู้ เพราะผู้ใหญ่มีข้อได้เปรียบทางด้านสมาธิ และการเข้าใจหลักการทางภาษาเชิงลึกได้ 2) มีแหล่งเรียนรู้มากมาย เพราะสมัยนี้มีทั้งเว็บไซต์ หนังสือ คลาสเรียนภาษาอังกฤษออนไลน์ เป็นต้น 3) การจัดระเบียบวินัยในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้วยวุฒิภาวะที่เป็นผู้ใหญ่ทำให้สามารถจัดระเบียบวินัยและกระตุ้นตัวเองให้เรียนได้ดี 4) สามารถค้นหาและแก้ไขเมื่อมีสิ่งผิดพลาด ในฐานะผู้เรียนวัยผู้ใหญ่ จะมีแรงกระตุ้นในการพยายามเรียนรู้ ค้นหาและแก้ไขสิ่งผิดพลาดในการเรียนนั้น ๆ ได้ดี และ 5) วัยผู้ใหญ่มักจะมีประสบการณ์ชีวิต จึงทำให้มีแรงบันดาลใจและแรงกระตุ้นในการเรียนรู้ได้ดี อีกทั้งประสบการณ์จะสอนให้ต้องตั้งใจเรียน และเก็บเกี่ยวความรู้ให้ได้มากที่สุด จึงทำให้การเรียนภาษาอังกฤษในวัยผู้ใหญ่ นั้น ได้ประสิทธิภาพสอดคล้องกับงานวิจัยของ จริยาพร วรรณโชต (2561: 73) ศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยอายุ 2 - 4 ปี จะมีคุณลักษณะ “พัฒนาการดี มีความสุข สนุกเรียนรู้เชิดชูคุณธรรม” ซึ่งการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กครั้งนี้ต้องการที่จะหารูปแบบที่เหมาะสมกับบริบทของศูนย์ฯ กล่าวคือ เด็กมีความสุข สนุกในการเรียนรู้และมีประสิทธิภาพสำหรับเด็ก อีกทั้งมีความเหมาะสมของค่าใช้จ่ายที่ผู้ปกครองสามารถสนับสนุนได้และมีความพึงพอใจ โดยเน้นการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง ได้แก่ ร่วมตัดสินใจ ร่วมดำเนินการ และร่วมประเมินผลตามบทบาทการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการติดต่อสื่อสาร ด้านการอาสาสมัคร ด้านการเรียนรู้ที่บ้าน ด้านการตัดสินใจ และด้านการร่วมมือกับชุมชน

5.2.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการณ์การเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามคณะที่ศึกษา พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ที่มีคณะที่ศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการณ์การเรียนภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากทุกคณะวิชา จำเป็นต้องเน้นการศึกษาภาษาอังกฤษ จึงส่งผลให้นักศึกษาแต่ละคณะวิชา มีพฤติกรรมการณ์การศึกษาที่ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุดคนึง นฤพนธ์จิรกุล (2560) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาร่างจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาการประถมศึกษา คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร พบว่า ระดับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา โปรแกรมวิชาการประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ในภาพรวมอยู่ในระดับสูง งานวิจัยของ อรพิน ศรีสัมพันธ์ และคณะ (2554) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่า พฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ โดยรวมนักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนเหมาะสมค่อนข้างมาก เมื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามสาขาวิชาพบว่า มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 งานวิจัยของ ผ่องใส ถาวรจักร (2555) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องความพึงพอใจของนักศึกษาวิทยาลัยราชพฤกษ์ต่อการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนของวิทยาลัยราชพฤกษ์ เมื่อจำแนกตามรายคณะ/สาขา พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่ออาจารย์ที่สอนในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน อยู่ในระดับพอใจมาก และนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจสาขาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยว มีความพึงพอใจต่ออาจารย์ในด้านการใช้สื่อการสอนและอุปกรณ์การสอน และด้านคุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอนอยู่ในระดับพอใจมากที่สุด แต่สำหรับนักศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการโรงแรมและการท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่ออาจารย์ผู้สอนในด้านการสอนอยู่ในระดับพอใจปานกลาง งานวิจัยของ สุภันทนา เจริญวัลย์ (2560) ได้ศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพต่างกันมีทัศนคติต่อการเรียนโดยรวมและเป็นรายด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5.2.4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ที่มีชั้นปีที่ศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากแต่ละชั้นปีที่ศึกษาอาจารย์แต่ละท่านอาจจะเข้มงวดหนักเบาไม่เหมือนกันที่แตกต่างกัน จึงส่งผลให้นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนที่แตกต่างกัน ในงานวิจัยฉบับนี้พบว่า มี 2 กลุ่ม ที่มีพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันคือ กลุ่มที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 ($\bar{x}=3.81$) กับกลุ่มที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 ($\bar{x}=4.14$) และกลุ่มที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 2 ($\bar{x}=3.86$) กับกลุ่มที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 ($\bar{x}=4.14$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ อรพิน ศรีสัมพันธ์ และคณะ (2554: 15) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อจำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 งานวิจัยของ สุภันทนา เจริญวัลย์ (2560: 3) ได้ศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกัน มีทัศนคติโดยรวมแตกต่างกันในด้านเนื้อหาวิชา ด้านครูผู้สอนและด้านกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5.3 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัย

1. ด้านครูผู้สอน

- ควรเพิ่มจำนวนอาจารย์ด้านภาษาอังกฤษ เพื่อให้สามารถบริหารการสอนในรายวิชาได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีการดูแลและให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาได้อย่างทั่วถึง

2. ด้านการจัดการเรียนการสอน

2.1 ควรเน้นการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของนักศึกษา เช่น การจัดประสบการณ์ให้นักศึกษาได้ชมภาพยนตร์ต่างประเทศ ฟังเพลงสากล และสื่อต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและพัฒนาทักษะการฟังของนักศึกษา

2.2 การสอนหลักไวยากรณ์ (Grammar) ภาษาอังกฤษควรใช้เทคนิคและวิธีการสอนที่มีลักษณะคล้าย ๆ กับรูปแบบการสอนของสถาบันติวภาษา

2.3 ควรพัฒนาทักษะของผู้เรียนตามระดับความรู้และความสามารถของแต่ละกลุ่ม เพื่อให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน และควรใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการติดต่อสื่อสารระหว่างอาจารย์ผู้สอนและนักศึกษาในระหว่างการเรียนการสอน

2.4 พัฒนานักศึกษาให้มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น

2.5 เพิ่มประสิทธิภาพการสอนในชั้นเรียนภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (ALC) เช่น การแบ่งกลุ่มผู้เรียนตามระดับความสามารถ เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนสามารถสอนเนื้อหาได้จำนวนมาก และเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียน

2.6 เพิ่มเวลาเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้มากขึ้น

2.7 ควรนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ไปศึกษาและปรับปรุงด้านความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีต่อไป

2.8 อาจารย์ควรจะช่วยให้นักศึกษามีความกล้าแสดงออกในด้านการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนรู้สึกว่าคุณเองประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาอังกฤษ

3. ด้านปัจจัยสนับสนุนการเรียนการสอน

3.1 ให้เวลาว่างที่เพียงพอสำหรับนักศึกษาในการทบทวนบทเรียนและการฝึกหัดศึกษาด้วยตนเอง

3.2 ควรจัดสภาพแวดล้อมภายในห้องเรียนให้เอื้อต่อการพัฒนาภาษาอังกฤษของนักศึกษา เช่น กำหนดให้มีวันพูดภาษาอังกฤษ (English Speaking Day) อย่างน้อย 2 วัน/สัปดาห์ เพื่อให้นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารมากขึ้น เกิดความเคยชิน และลดความเขินอายในการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้เรียนควรได้เรียนพิเศษกับอาจารย์ที่เป็นชาวต่างประเทศ หาสื่อการเรียนการสอนให้แก่เรียน รวมทั้งคอยให้กำลังใจนักเรียน ไม่กดดันในเรื่องการเรียนของนักเรียน

1.2 ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอน โดยใช้เกมเป็นสื่อการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อ และให้รางวัลเป็นการสร้างแรงจูงใจ

1.3 ผู้เรียนควรถามครูผู้สอนเพื่อทำให้ปัญหาในการเรียนกระจ่างขึ้น จัดระเบียบของข้อมูลในการเรียนเป็นภาษาของตนเอง จดจำคำศัพท์ใหม่ ท่องหรือการเขียนซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้ง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยเพื่อทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตลอดจนแนวทางพัฒนาให้บรรลุผลที่เน้นการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ (Expert) ในลักษณะเชิงอนาคต (Futuristic Research) ต่อไป

2.2 ควรมีการวิจัยเพื่อหากลยุทธ์การเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในประเด็นใดประเด็นหนึ่งที่เป็นปัญหาสำคัญและที่ต้องแก้ไขเร่งด่วน จากข้อค้นพบจากการวิจัยในครั้งนี้

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *การจัดสาระการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตาม หลักสูตรขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กานดา พูนลาภทวี. (2530). *สถิติเพื่อการวิจัย*. กรุงเทพฯ: พิสิกส์เซ็นเตอร์การพิมพ์.
- กัลญญ เพชรภรณ์. (2561). *จิตวิทยาครูสำหรับการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษิต). สืบค้นจาก www.eledu.ssru.ac.th.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2548). *สถิติสำหรับงานวิจัย*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาสถิติ คณะพาณิชยศาสตร์ และบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2549). *สถิติสำหรับงานวิจัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักงานพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กาญจนา จันทะดวง. (2542). *พฤติกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โครงการตำราวิชาการราชภัฏ เฉลิมพระเกียรติ*. สงขลา. สถาบันราชภัฏสงขลา.
- เกศินี ชัยศรี. (2561). *สภาพการณ์การเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสในปัจจุบันและปัญหาการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในบริบทจังหวัดภูเก็ต*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษิต). สงขลา. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตภูเก็ต.
- คลังความรู้ออนไลน์ IM2. (2559). *พฤติกรรม หมายถึง?*. สืบค้น 15 พฤษภาคม 2565. จาก <https://www.im2market.com/2016/02/12/2892>.
- จริยาพร วรรณโชติ. (2561). *การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัยใน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก*. วารสารวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้าจันทบุรี, 29 (2), 73.
- เจตน์สถุษฐ์ สังกพันธ์ และคณะ. (2558). *สภาพและปัญหาการเรียนรู้อังกฤษของโรงเรียน ระดับมัธยมศึกษาสังกัดเทศบาลในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้*. การประชุมมหาดใหญ่ วิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่, 6 (15 พฤษภาคม 2565), 270.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (มปป). *การใช้เทคโนโลยีด้านบริหารและจัดการอาชีวศึกษาในพุทธศตวรรษที่ 26 ตามแนวทาง Thailand 4.0*. สืบค้น 15 พฤษภาคม 2565. จาก www.cmcat.ac.th.
- ชัยวัฒน์ สุภัทรวงศ์. (2558). *สภาพและปัญหาการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษิต). มหาสารคาม. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2548). *การจัดระบบงานสื่อและเทคโนโลยีการศึกษาและห้องสมุดสื่อโรงเรียน*. มหาสารคาม: ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหาสารคาม.

- ดีเด่น เบ็ญฮาวัน. (2556). *ทัศนคติและพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ*. สืบค้น 22 พฤษภาคม 2565. จาก www.clibin.psu.ac.th.
- ติศนา แคมมณี. (2548). *การจัดการเรียนรู้โดยผู้เรียนใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ทิพวัลย์ มาแสง. (2532). *การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ทิพย์อักษร.
- นwor ชลารักษ์. (2559). *สภาพการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูไทยระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาการประถมศึกษาลำพูน เขต 1*. สืบค้น 15 พฤษภาคม 2565. จาก <https://www.im2market.com/2016/02/12/2892>.
- นิภา เมธธาวิชัย. (2543). *วิทยาการวิจัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญนำ พัชรปิยะกุล. (2549). *การศึกษาทัศนคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต่อการใช้การสอนแบบ CISST*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรเมศร์ กลิ่นหอม. (2552). *แหล่งเรียนรู้และประกอบการสอนรายวิชาพฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนาตน*. สืบค้น 15 พฤษภาคม 2565. จาก hbdkru.blogspot.com/2009/12/3.html.
- ประเพศ ไกรจันทร์. (2563). *การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของพนักงานในเขตนิคมอุตสาหกรรมเหมราช จังหวัดระยอง*. วารสารสังคมศาสตร์และมานุษยวิทยาเชิงพุทธ, 5 (11), 134.
- ปรัชญา บินหมัดหน และคณะ. (2561). *ศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้*. วารสาร AL-NUR บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยฟาฏอนี, 13 (25), 35.
- ปัทมา ชวงค์. (2558). *ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเรียนภาษาอังกฤษทางเฟซบุ๊ก*. ประชุมวิชาการระดับชาติ ประจำปี 2558 คณะนิเทศศาสตร์และนวัตกรรมการจัดการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ผ่องใส ถาวรจักร์. (2555). *ความพึงพอใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชพฤกษ์ต่อการจัดการเรียนการสอนของอาจารย์ผู้สอนของวิทยาลัยราชพฤกษ์*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์วิทยาลัยราชพฤกษ์.
- พระมหาประสิทธิ์ ปสฺสโธ. (2562). *จิตวิทยาสำหรับครู*. กรุงเทพฯ: หจก. ประยูรสาส์นการพิมพ์ จำกัด.
- พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ. (2521). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. สงขลา: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา.
- พัชรภรณ์ จันทพล. (2559). *ภาวะผู้นำทางวิชาการของผู้บริหารโรงเรียนในอำเภองครักษ์สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษานครนายก*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

- มนัสวี ดวงลอย. (2558). ปัจจัยที่มีผลต่อปัญหาในการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ. วารสารครุศาสตร์อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี, 3 (1), 155.
- ยุพเยาว์ เมืองหมุด และคณะ. (2548). ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาแรกเข้าระดับปริญญาตรี หลักสูตร 2 ปีต่อเนื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกกรี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). พระนครศรีอยุธยา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ วิทยาเขตพระนครศรีอยุธยา วาสุกกรี.
- ยุวพร ต้นตระกูล. (2555). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- รายการสาขาวิชา. สืบค้น 9 กันยายน 2564, จาก <https://th.wikipedia.org/wiki>.
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2543). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วลีษฐ์ เกษมทรัพย์. (2548). ปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ตอนการสวนทางของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระบบการศึกษา. วารสารวงการครู, 2 (20), 83.
- วัชรา หมัดป่องตัว. (2555). การศึกษาปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนเกษมโปลีเทคนิค. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2542). การวัดการเรียนการสอนที่เป็นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ: บริษัทเลิฟ แอนด์ ลิฟเพลส จำกัด.
- วิจิต สุรัตน์เรืองชัย. (2560). การศึกษาสภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนของคณาจารย์มหาวิทยาลัยบูรพา. วารสารศึกษาศาสตร์, 17 (2), 37.
- วิภาวรรณ สิงห์พริ้ง และคณะ. (2559). ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการเรียนการสอนวิชาพื้นฐานของคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี เทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. วารสารวิจัยและพัฒนา มจร. 29 (4), 57.
- ศรียัย สุวรรณกิติ. (2522). วิธีสอนภาษาอังกฤษ. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริพงศ์ พยอมแย้ม. (2533). การเลือกและการใช้สื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. (2545). องค์การและการจัดการฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ: บ.ธรรมสาร.

- ศิวาตี สาและ. (2553). *ปัญหาการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูผู้สอนระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานราธิวาส เขต 2*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). สงขลา. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สงศรี ชมพวงค์. (2547). *การวิจัย*. นครศรีธรรมราช: สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช.
- สมบัติ คชสิทธิ์ และคณะ. (2560). *การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนยุค Thailand 4.0*. วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์), 7 (2), 177.
- สรุปมติที่ประชุมวิทยาลัยศาสนศาสตร์ ประจำปี 2563*. มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย, นครปฐม: 7.
- สังเวียน สฤติกุล และคณะ. (2521). *วิธีสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2554). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554*. สืบค้น 15 พฤษภาคม 2565. จาก <http://www.royin.go.th/dictionary/>.
- สุนทร หล่อประพันธ์. (2547). *การศึกษาปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงโรงเรียนโยนออฟอาร์คเทคโนโลยี*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุนิดา ปานดำรงสถิตย์. (2562). *ความต้องการใช้ภาษาอังกฤษของบุคลากรในสถานประกอบการธุรกิจโรงแรม จังหวัดปทุมธานี*. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยปทุมธานี, 5 (1), 29-38.
- สุพิน บุญชูวงศ์. (2536). *หลักการสอน*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยครูสวนดุสิต.
- สุภัทธานา เจริญวัลย์. (2560). *การศึกษาทัศนคติที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุมาลี จันทร์ชลอ. (2542). *การวัดผลและการประเมินผล*. กรุงเทพฯ: บริษัท พิมพ์ดีด จำกัด.
- สุไร พงษ์ทองเจริญ. (2522). *ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา*. วารสารมนุษยศาสตร์ปริทรรศน์. 1 (2), 62-70.
- สุดคณิง นฤพนธ์จิรกุล. (2560). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการเรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริงเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษาอังกฤษและการรับรู้ความสามารถของตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี*. (ปริญญาโทศึกษานิพนธ์). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

- เสาวภาคย์ ศรีโยธา. (2555). *ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพัทลุง เขต 1.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). สงขลา. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ. (2531). *หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา.* กรุงเทพฯ: ประยูรวงศ์.
- หัสติน แก้ววิจิต. (2559). *พฤติกรรมมนุษย์เพื่อการพัฒนาตน.* อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.
- อนุ ยอดพรหมมินทร์ และ นวมินทร์ ประชานันท์. (2559). *กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ.* กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- อรพิน ศิริสัมพันธ์ และ ภัทรพล มหาจันทร์. (2554). *การศึกษาพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์.* วารสารศิลปากร. 4 (2), 15.
- อรอุมา จารเครือ. (2562). *การศึกษาทักษะการพูดภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยใช้เกมส์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนทุ่งใหญ่วัดนาคศึกษา.* การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 20 (15 มีนาคม 2562). ขอนแก่น. มหาวิทยาลัยขอนแก่น: 1752.
- อาภรณ์ รัชไช. (2560). *พฤติกรรม.* สืบค้น 15 พฤษภาคม 2565. จาก <http://www.scimath.org>.
- อุบล แคล้วกลาง. (2560). *การศึกษาปัญหาและความต้องการของครูผู้สอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในเขตปฏิบัติการทางการศึกษาที่ 2 สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดนครราชสีมา.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- 5 เหตุผลที่ไม่มีใครเคยแก่เกินเรียนรู้ภาษาอังกฤษ. (2565). สืบค้น 27 พฤษภาคม 2565 จาก <https://englishgang.com>.

ภาษาอังกฤษ

- Anastasi, A. (1982). *Psychological testing* (5th ed.). New York: Mac Millan.
- Anderson, J.A. (2000). *Explanatory roles of mission and culture: Organizational effectiveness in Tennessee's community colleges.* Memphis: The University of Memphis.
- Atkinson, J.W. (1966). *Motive in Fantasy Action & Society.* New Delhi: East West Press Clay.
- Bennett, N. (1979). *Population Growth, Individual Demographic Decisions, and the Quality of life. A source Book on population Education.* Bangkok: Population Education project, Mahidol University.

- Brown, D.H. (2000). *Principle of Language Learning and Teaching*. (th⁴ ed.) New York. Cambridge University Press. (2019). *Cambridge dictionary/english/attitude*. Available from: <https://dictionary.cambridge.org>. (2022, May, 15).
- Ellis, R. (1994). *The Study of Second Language acquisition*. New York: Oxford University Press.
- Erik H. Erikson. (1978). *Experience in Science for Young Children*. New York: A Division of Litton Educational Publishing.
- Gerlach, V. S., and Ely, D. P. (1980). *Teaching and media: A systematic approach (2nd ed.)*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall Incorporated.
- Koivo, Anne Diblak. (1983, February). *The Relationship of Student Perception of Study Habits and Attitudes Based on Differences ins Sex, Grade, and Academic Achievement*. Dissertation Abstracts International. 43: 2624-A.
- Lukitasari, N. (2003). *Students' Strategies in Overcoming Speaking Problems in Speaking Class University of Muhammadiyah Malang, Indonesia*. Retrieved June 20, 2019, from <http://eprints.umm.ac.id/id/eprint/5210>.
- Maslow, A. (1970). *Motivation and Personality*. (2nd ed.). New York: Harpers and Row.
- McClelland, D.C. (1953). *The Achievement Motive*. New York: Appleton-Century Crofts,Inc.
- Miller, Petricis. (1987). *The Characteristics of Good Teacher*. English Teaching Forum. 19 (1), 40-41
- Shumin, K. (1997). *Developing Adult EFL Students' Speaking Abilities*. English Teaching Forum, 35 (3), 8-23.
- Thornburg, Hershall D. (1975). *Attitudinal Determinants in Holding Drop Out in school*. The Journal of Educational Research. 6 (8), 181-185.
- WebFinance Inc. (2019). *Business Dictionary*. Available from: www.Businessdictionary.com/definition/behavior.html. (2022, May, 15).
- Woodrow, L. (2006). *Anxiety and Speaking English as a Second Language*. RELC Journal, 37 (3), 308-328.
- Gardner, R. C. & Lambert, W. E. (1972). *Attitudes and motivation in secondlanguage teaching*. Harlow, UK: Pearson.
- Martin Bygate. (1991). *Speaking*. Oxford: Oxford University Press.

Gillian Brown and George Yule. (1983). *Teaching the Spoken Language: An Approach Base on the Analysis of Conversation English*. Cambridge: Cambridge University.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย (IOC)

วิทยาลัยศาสนศาสตร์สิรินธรราชวิทยาลัย

รับเลขที่ ๐๓๑ (๑)

วันที่ ๒๕ พ.ค. ๖๕

ผู้รับ พระสิริชัย

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

ที่ อว ๗๙๑๓ (๒.๙)/๐๐๙ วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ตรวจสอบเครื่องมืองานวิจัยเพื่อประเมินค่า IOC

กราบเรียน พระครูอรุณจริยานุวัตร, ดร. หัวหน้าฝ่ายจัดการศึกษา

กระผม พระครูปลัด ประสิทธิ์ ปสิทธิโส อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ และคณะ ได้รับอนุมัติจากการประชุมคณะกรรมการวิจัย สถาบันวิจัย ญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๔ ให้ดำเนินโครงการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ตามมติที่ ๑๔๑/๒๕๖๔ ความทราบแล้วนั้น

ในการนี้ กระผมขอความอนุเคราะห์ให้ท่านได้กรุณาตรวจสอบเครื่องมืองานวิจัย เป็นการประเมินค่า IOC ดังที่ได้แนบเครื่องมืองานวิจัยมาพร้อมนี้แล้ว เพื่อความถูกต้อง ความตรงของ เนื้อหา และความสมบูรณ์ของงานวิจัยต่อไป

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณารับตรวจสอบเครื่องมืองานวิจัยต่อไป

รับทราบ
อ.นส.ไพโรจน์ วัฒนคุณธรรม
พร้อมส่งมอบ
พระครูอรุณจริยานุวัตร
๒๕ พ.ค. ๖๕

ทศป.

(พระครูปลัด ประสิทธิ์ ปสิทธิโส)

อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

หัวหน้าโครงการวิจัย

วิทยาลัยศาสนศาสตร์สิรินธรราชวิทยาลัย

รับเลขที่... ๑๐๓๑

วันที่... ๒๕ พ.ค. ๖๕

ผู้รับ... พระครูปลัด

บันทึกข้อความ

ส่วนงาน คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการศึกษาภาษาอังกฤษ วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

ที่ อว.๗๙๑๓๓(๒๙)/๐๑๐ วันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุมัติครุภัณฑ์เครื่องมืองานวิจัยเพื่อประเมินค่า IOC

เจริญพร ดร. กรุณา มธฺลาภรังสรรค์ อาจารย์ประจำวิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

อาตมาภาพ พระครูปลัด ประสิทธิ์ ปสิทฺโธ อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ และคณะ ได้รับอนุมัติจากการประชุมคณะกรรมการวิจัย สถาบันวิจัย ญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๔ ให้ดำเนินโครงการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ตามมติที่ ๑๔๑/๒๕๖๔ ความทราบแล้วนั้น

ในการนี้ อาตมาภาพขอความอนุเคราะห์ให้ท่านได้กรุณาตรวจเครื่องมืองานวิจัย เป็นการประเมินค่า IOC ดังที่ได้แนบเครื่องมืองานวิจัยมาพร้อมนี้แล้ว เพื่อความถูกต้อง ความตรงของ เนื้อหา และความสมบูรณ์ของงานวิจัยต่อไป

จึงเจริญพรมาเพื่อทราบและพิจารณาปรับตรวจเครื่องมืองานวิจัยต่อไป

รับทราบ
อ.กรุณา มธฺลาภรังสรรค์
๒๕ พค ๖๕

พระครูปลัด ประสิทธิ์ ปสิทฺโธ
(พระครูปลัด ประสิทธิ์ ปสิทฺโธ)
อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
หัวหน้าโครงการวิจัย

บันทึกข้อความ

วิทยาลัยศาสนศาสตร์สิรินธรราชวิทยาลัย

รับเลขที่ ๖.๐๓๑

วันที่ ๒๕ พ.ค. ๒๕๖๕

ผู้รับ พระปลัด

ส่วนงาน คณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

ที่ อว.๗๙๑๓(๒๙)/๐๑๑ วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุมัติตรวจสอบเครื่องมืองานวิจัยเพื่อประเมินค่า IOC

เจริญพร ผศ.ดร. ภาชิต สุขวรรณดี ผู้ช่วยอธิการบดี วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

อาตมาภาพ พระครูปลัด ประสิทธิ์ ปสิทฺโธ อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ และคณะ ได้รับอนุมัติจากการประชุมคณะกรรมการวิจัย สถาบันวิจัย ญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ครั้งที่ ๑/๒๕๖๔ เมื่อวันที่ ๒๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๔ ให้ดำเนินโครงการวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย ตามมติที่ ๑๔๑/๒๕๖๔ ความทราบแล้วนั้น

ในการนี้ อาตมาภาพขออนุมัติให้ท่านได้กรุณาตรวจสอบเครื่องมืองานวิจัย เป็นการประเมินค่า IOC ดังที่ได้แนบเครื่องมืองานวิจัยมาพร้อมนี้แล้ว เพื่อความถูกต้อง ความตรงของ เนื้อหา และความสมบูรณ์ของงานวิจัยต่อไป

จึงเจริญพรมมาเพื่อทราบและพิจารณาปรับตรวจเครื่องมืองานวิจัยต่อไป

ฉันได้รับทราบเรื่องเครื่องมืองานวิจัย
เรื่องค่าประเมินค่า IOC

พระครูปลัด ประสิทธิ์ ปสิทฺโธ
ผศ.ดร. ภาชิต สุขวรรณดี

๒๕ พ.ค. ๒๕๖๕

ทศ. ๕๕

(พระครูปลัด ประสิทธิ์ ปสิทฺโธ)

อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

หัวหน้าโครงการวิจัย

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บรวบรวมข้อมูลงานวิจัย

ภาคผนวก ค
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง : การศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

- คำชี้แจง:** แบบสอบถามฉบับนี้ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป และแบบสอบถามมี 3 ตอน ดังนี้
- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม
  - ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา
  - ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

อนุโมทนาขอบคุณ

(พระครูปลัด ประสิทธิ์ ประสิทธิ์)

หัวหน้าโครงการวิจัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ท่านโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง (.....) หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง

1. สถานะภาพ

(.....) 1. บรุษชิต   (.....) 2. คฤหัสถ์ชาย   (.....) 3. คฤหัสถ์หญิง

2. อายุ

(.....) 1. ไม่เกิน 20 ปี   (.....) 2. 21 – 25 ปี
(.....) 3. 26 – 30 ปี   (.....) 4. ตั้งแต่ 31 ปีขึ้นไป

3. คณะที่กำลังศึกษา

(.....) 1. คณะศึกษาศาสตร์   (.....) 2. คณะสังคมศาสตร์
(.....) 3. คณะศาสนาและปรัชญา

4. ระดับชั้นปี

(.....) 1. ระดับชั้นปี 1   (.....) 2. ระดับชั้นปี 2
(.....) 3. ระดับชั้นปี 3   (.....) 4. ระดับชั้นปี 4

ตอนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา

ท่านโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องคำตอบทางขวามือตามความเป็นจริง มี 5 ระดับ ดังนี้

ระดับที่ 4	= การปฏิบัติ 7 ครั้งต่อสัปดาห์ขึ้นไป	หมายถึง	การปฏิบัติเป็นประจำ
ระดับที่ 3	= การปฏิบัติ 5 - 6 ครั้งต่อสัปดาห์	หมายถึง	การปฏิบัติบ่อยครั้ง
ระดับที่ 2	= การปฏิบัติ 3 - 4 ครั้งต่อสัปดาห์	หมายถึง	การปฏิบัติบางครั้ง
ระดับที่ 1	= การปฏิบัติ 1 - 2 ครั้งต่อสัปดาห์	หมายถึง	การปฏิบัติน้อยครั้ง
ระดับที่ 0	= การปฏิบัติ 0 ครั้งต่อสัปดาห์	หมายถึง	การไม่เคยปฏิบัติ

ที่	รายการคำถาม	ระดับการปฏิบัติ				
		4	3	2	1	0
ด้านอารมณ์ความรู้สึก						
1	นักศึกษาไม่กลัวที่จะพูดภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา					
2	นักศึกษасร้างความมั่นใจให้ตนเองในการพูดภาษาอังกฤษ แม้พูดผิดก็ตาม					
3	นักศึกษารู้สึกภูมิใจหรือรู้สึกชื่นชมตนเองเมื่อพูดภาษาอังกฤษได้ดี					
4	นักศึกษารู้สึกเครียดหรือประหม่าเมื่อเรียนหรือพูดภาษาอังกฤษ					
5	นักศึกษาระวังบันทึกความรู้สึกของตนเองด้วยภาษาอังกฤษ					
6	นักศึกษาระวังแสดงความรู้สึกที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ					
ด้านความจำ						
1	นักศึกษาเชื่อมโยงความรู้เก่าที่เคยเรียนกับสิ่งที่เรียนรู้ใหม่เป็นภาษาอังกฤษ					
2	นักศึกษาคัดใช้คำศัพท์ใหม่มาใช้แต่งประโยคเพื่อช่วยให้จำคำศัพท์นั้นดียิ่งขึ้น					
3	นักศึกษาเชื่อมโยงเสียงของคำศัพท์ใหม่กับรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับคำนั้นเพื่อช่วยให้จำคำศัพท์นั้นดียิ่งขึ้น					
4	นักศึกษาคำศัพท์ใหม่โดยการจินตนาการถึงสถานการณ์ที่อาจใช้คำศัพท์นั้น					
5	นักศึกษานำคำศัพท์ที่มีเสียงคล้องจองเพื่อช่วยให้จำคำศัพท์นั้นดียิ่งขึ้น					
6	นักศึกษานำบัตรคำเพื่อช่วยให้จำคำศัพท์นั้นดียิ่งขึ้น					
7	นักศึกษานำท่าทางประกอบเพื่อช่วยให้จำคำศัพท์นั้นดียิ่งขึ้น					
8	นักศึกษาทบทวนบทเรียนอย่างสม่ำเสมอ					
9	นักศึกษานำคำศัพท์ใหม่หรือวลีใหม่โดยนึกถึงตำแหน่งของคำนั้นที่ปรากฏในหนังสือ บนกระดาน หรือตามป้ายประกาศต่าง ๆ					

ที่	รายการคำถาม	ระดับการปฏิบัติ				
		4	3	2	1	0
ด้านความรู้ความเข้าใจ						
1	นักศึกษาพูดหรือเขียนคำศัพท์และรูปประโยคที่เรียนใหม่หลาย ๆ ครั้ง เพื่อให้จำได้					
2	นักศึกษาพูดภาษาอังกฤษได้เหมือนกับเจ้าของภาษา					
3	นักศึกษาฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ					
4	นักศึกษาใช้คำศัพท์และรูปประโยคที่รู้จักในหลาย ๆ เรื่องที่เกี่ยวข้อง					
5	นักศึกษาเริ่มสนทนาเป็นภาษาอังกฤษตั้งแต่เริ่มเรียน					
6	นักศึกษาดูรายการโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ที่พูดภาษาอังกฤษ					
7	นักศึกษ้อ่านบทความเป็นภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ					
8	นักศึกษาฝึกเขียนบันทึกข้อความหรือรายงานต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ					
9	นักศึกษาฝึกอ่านจับใจความคร่าว ๆ ก่อน แล้วจึงกลับไปอ่านซ้ำอีกครั้ง					
10	นักศึกษาค้นหาคำภาษาไทยที่มีความหมายตรงกับความหมายภาษาอังกฤษ					
11	นักศึกษายกยืมฝึกพูดภาษาอังกฤษตามโครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต้อง					
12	นักศึกษาค้นหาความหมายภาษาอังกฤษโดยแยกคำออกเป็นส่วน ๆ ตามที่เข้าใจ					
13	นักศึกษาหลีกเลี่ยงการแปลภาษาอังกฤษแบบคำต่อคำ					
14	นักศึกษาฝึกสรุปสาระจากการฟังและอ่านภาษาอังกฤษ					
ด้านการนำไปสู่ความสำเร็จ						
1	นักศึกษายกยืมหาโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษบ่อย ๆ เท่าที่ทำได้					
2	เมื่อรู้ว่าใช้ภาษาอังกฤษผิด นักศึกษานำข้อผิดพลาดนั้นมาปรับปรุงให้ดีขึ้น					
3	นักศึกษาตั้งใจฟังเมื่อมีคนพูดภาษาอังกฤษ					
4	นักศึกษายกยืมหาวิธีที่จะพัฒนาให้ภาษาอังกฤษของตนดีขึ้น					
5	นักศึกษาจัดตารางเวลาให้ตนเองในการศึกษาและทบทวนภาษาอังกฤษ					
6	นักศึกษายกยืมหาเวลาพูดภาษาอังกฤษมากเท่าที่จะทำได้					
7	นักศึกษามีเป้าหมายในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษอย่างชัดเจน					
8	นักศึกษานึกถึงความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษอยู่เสมอ					

ที่	รายการคำถาม	ระดับการปฏิบัติ				
		4	3	2	1	0
ด้านสังคม						
1	เมื่อนักศึกษาฟังภาษาอังกฤษไม่ทัน นักศึกษาจะขอให้คนนั้นพูดให้ช้าลงหรือพูดใหม่อีกครั้ง					
2	เมื่อนักศึกษาพูดกับเจ้าของภาษา นักศึกษาก็ขอให้เขาปรับแก้ภาษาให้ด้วย					
3	นักศึกษาฝึกถามเป็นภาษาอังกฤษเสมอ ๆ					
4	นักศึกษาสนใจเรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาเมื่อเรียนภาษาอังกฤษ					
5	นักศึกษาสนใจพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ					
6	นักศึกษาขอความช่วยเหลือด้านการพูดภาษาอังกฤษจากเจ้าของภาษา					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

1. สาเหตุของความชอบหรือไม่ชอบภาษาอังกฤษ

.....

.....

.....

2. ประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ

.....

.....

.....

3. พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษทั้งในและนอกห้องเรียน

.....

.....

.....

4. ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ

.....

.....

.....

ขอขอบคุณที่สละเวลาตอบแบบสอบถามครบถ้วนสมบูรณ์ทุกข้อ

ภาคผนวก ง

เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการทำวิจัย

ที่ จว. ๐๒๔/๒๕๖๔

**เอกสารรับรองผลการพิจารณาจริยธรรมการทำวิจัยในคน
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย**

๑. ชื่อโครงการวิจัย

ชื่อเรื่อง : พฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

TITLE : THE STUDY OF ENGLISH LEARNING BEHAVIOR OF STUDENTS MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY, SIRINDHORN CAMPUS

๒. ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย

พระครูปลัดประสิทธิ์ ปสิทโธ (สระทอง)

๓. ผลการพิจารณาของคณะกรรมการจริยธรรมการทำวิจัยในคน

คณะกรรมการจริยธรรมการทำวิจัยในคน สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในการประชุมครั้งที่ ๔/๒๕๖๔ วันที่ ๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๔ มติที่ ๕/๒๕๖๔ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าโครงการวิจัยดังกล่าวเป็นไปตามหลักการของจริยธรรมการทำวิจัยในคน โดยที่ผู้วิจัยเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีในความเป็นมนุษย์ ไม่มีการล่วงละเมิดสิทธิ และไม่ก่อให้เกิดภัยอันตรายแก่ตัวอย่างการวิจัย กลุ่มตัวอย่างและผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยในขอบข่ายของโครงการวิจัยที่เสนอได้ ตั้งแต่วันที่ออกเอกสารรับรองผลการพิจารณาการทำวิจัยในคนฉบับนี้ จนถึงวันที่ ๖ เดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๕

ออกให้ ณ วันที่ ๖ เดือน กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๔

ลงนาม

(พระมหามหาธีรวิมล ปุริสุตตโม, ผศ.ดร.)
ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการทำวิจัยในคน
มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ภาคผนวก จ
ประวัตินักวิจัย

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ – ฉายา	พระครูปลัด ประสิทธิ์ ปสิทฺโธ (สระทอง)
ตำแหน่ง	อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2549	สำเร็จการระดับปริญญาโท (ศศ.ม.) (สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน) มหาวิทยาลัยศิลปากร
พ.ศ. 2545	สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ศาสนศาสตรบัณฑิต (ศน.บ.) (สาขาวิชาภาษาอังกฤษ) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2558 – ปัจจุบัน	อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
พ.ศ. 2551 – 2557	อาจารย์พิเศษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม
ผลงานทางวิชาการ	
พ.ศ. 2563	<i>การศึกษาคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการครูสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่ส่งผลต่อการปรับตัวในการปฏิบัติงานในสถานการณ์โรคระบาดโควิด-19. วารสารสิรินธรปริทรรศน์ ปีที่ 21 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม-ธันวาคม): 82-96.</i>
พ.ศ. 2563	<i>การจัดการศึกษาในยุคไทยแลนด์ 4.0 ที่ส่งผลต่อความฉลาดทางอารมณ์. วารสารสิรินธรปริทรรศน์ ปีที่ 21 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน): 235-244.</i>
พ.ศ. 2563	<i>การสร้างความสุขในทัศนะของพระพุทธศาสนา. วารสารสิรินธรปริทรรศน์ ปีที่ 21 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน): 254-261.</i>

- พ.ศ. 2562 การศึกษาตามหลักไตรสิกขาเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์. วารสาร Veridian E-Journal, Silpakorn University. Volume 12 Number 1 January – February 2019: 888-901.
- พ.ศ. 2561 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการสูบบุหรี่และพฤติกรรมการเลิกสูบบุหรี่ของวัยรุ่นในเขตการปกครองฝั่งธนบุรี กรุงเทพมหานคร. วารสาร Veridian E-Journal, Silpakorn University. ปีที่ 11 ฉบับที่ 2 (พฤษภาคม – สิงหาคม): 2282-2309.
- พ.ศ. 2561 ครูมืออาชีพสู่การเรียนรู้แบบมืออาชีพ. วารสาร Veridian E-Journal, Silpakorn University. ปีที่ 11 ฉบับที่ 1 เดือนมกราคม – เมษายน): 2486-2499.

ผลงานวิจัย

- พ.ศ. 2563 การศึกษาคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการครูสังกัดกรุงเทพมหานคร ที่ส่งผลต่อการปรับตัวในการปฏิบัติงานในสถานการณ์โรคระบาดโควิด-19
- พ.ศ. 2560 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
- พ.ศ. 2559 บทบาทการอบรมสั่งสอนประชาชนให้ห่างไกลจากอบายมุขของพระสังฆาธิการในเขตการปกครองคณะสงฆ์ ภาค 14 ทั้งมหานิกายและธรรมยุต
- พ.ศ. 2559 ประสิทธิภาพของการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาชั้นปีที่ 5 มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

สถานที่ทำงานในปัจจุบัน

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
26 หมู่ 7 ตำบลอ้อมใหญ่ อำเภอสสามพราน จังหวัดนครปฐม
73160

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ – สกุล	พระครูสิริธรรมนิเทศ,ผศ.ดร.
ตำแหน่ง	อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต รก.ผู้อำนวยการสำนักงานวิทยาเขต วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
ตำแหน่งทางวิชาการ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สาขาวิชาการศึกษา
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2532	สอบได้เปรียญธรรม 3 ประโยค และมัธยมศึกษาปีที่ 6 (วิทย์-คณิต) โรงเรียนพระปริยัติธรรมวัดอินทรวีหาร บางขุนพรหม เทเวศร์
พ.ศ. 2536	สำเร็จการศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศน.บ.) สาขาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
พ.ศ. 2548	สำเร็จการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
พ.ศ. 2552	สำเร็จการศึกษาปริญญาเอก (Ph.D.) คณะสังคมศาสตร์ สาขาเอเชียศึกษา และอินเดียโบราณ มหาวิทยาลัยมคอ ประเทศอินเดีย
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2537	เป็นเลขานุการ คณะศาสนาและปรัชญา
พ.ศ. 2538	เจ้าหน้าที่งานห้องสมุดสิรินธรราชวิทยาลัย
พ.ศ. 2539	เป็นนายทะเบียนและวัดผล/หัวหน้างานห้องสมุดสิรินธรราชวิทยาลัย
พ.ศ. 2540	เป็นคณะกรรมการประจำศูนย์บริการวิชาการ
พ.ศ. 2544	เป็นหัวหน้าฝ่ายบริหารงานทั่วไป ศูนย์บริการวิชาการ
พ.ศ. 2552	เป็นหัวหน้าโครงการหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู
พ.ศ. 2552	เป็นผู้ประสานงานครูพระสอนศีลธรรมในโรงเรียน
พ.ศ. 2553	เป็นหัวหน้าคณะนิเทศโครงการครูพระสอนศีลธรรมในโรงเรียน
พ.ศ. 2557	เป็นผู้อำนวยการวิทยาลัยศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
พ.ศ. 2557	เป็นคณะกรรมการประจำวิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
พ.ศ. 2561	เป็นผู้รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานวิทยาเขต ในวิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

พ.ศ. 2564 เป็นผู้ทรงคุณวุฒิอ่านบทความวิชาการ/บทความงานวิจัย ตีพิมพ์ใน
ฐานข้อมูล TCI วารสารสิรินธรปริทรรศน์

ผลงานทางวิชาการ

1. ครูผู้เป็นนักบริหารที่ดี
2. สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ในห้องเรียน
3. ภาวะความเป็นผู้นำ
4. ความคาดหวังในพระราชบัญญัติแห่งชาติ
5. ครูมืออาชีพสู่การเรียนรู้แบบมืออาชีพ
6. การศึกษาตามหลักไตรสิกขาเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
7. การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษา
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
8. การจัดการชั้นเรียนในยุคการศึกษาเปลี่ยนแปลง

ผลงานบทความวิจัย

1. ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัย
มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
2. คุณลักษณะของนักศึกษาครูตามจรรยาบรรณวิชาชีพครูวิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย

ผลงานวิจัย

1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตของบุคลากร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
2. บทบาทการอบรมสั่งสอนประชาชนให้ห่างไกลจากอบายมุขของพระสงฆ์
ในเขตการปกครองคณะสงฆ์ ภาค 14 ทั้งมหานิกายและธรรมยุต
3. คุณลักษณะของนักศึกษาครูตามจรรยาบรรณวิชาชีพครู : วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
4. บทบาทของพระสงฆ์ที่ส่งเสริมการปฏิบัติตนตามหลักจริยธรรม ในจังหวัดสกลนคร
5. ความคาดหวังของนักเรียนที่มีต่อการใช้สื่อของครูพระสอนศีลธรรมในโรงเรียน
วัดศรีสำราญราษฎร์บำรุง (แฉ่มประชาอุทิศ) ตำบลอ้อมน้อย อำเภอกะทู้งแบน
จังหวัดสมุทรสาคร
6. การศึกษาความเชื่อ บุญ-บาป ของนักศึกษาวิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
ภาคพิเศษห้องเรียนเพชรบุรี

สถานที่ทำงานในปัจจุบัน

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
26 หมู่ 7 ตำบลอ้อมใหญ่ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม 73160

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ-สกุล	นางบานชื่น นักการเรียน
ตำแหน่ง	อาจารย์ประจำหลักสูตรคณะสังคมศาสตร์ สาขาวิชาการปกครอง มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
ประวัติการศึกษา	ธรรมศึกษาชั้นเอก ศาสนศาสตรบัณฑิต (สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ประกาศนียบัตรบัณฑิตวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชารัฐศาสตร์การปกครอง) มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย Ph.D. (Political Science) Magadh University, India
ประวัติการทำงาน	พ.ศ. 2558 – ปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตรคณะสังคมศาสตร์ สาขาวิชาการปกครอง
สถานที่ทำงานในปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย 26 หมู่ 7 ตำบลอ้อมใหญ่ อำเภอสสามพราน จังหวัดนครปฐม 73160

ประวัตินักวิจัย

ชื่อ-สกุล	นางพาฝัน ธนากรเมธา
ตำแหน่ง	อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย
ประวัติการศึกษา	ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ) ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ)
ประวัติการทำงาน	พ.ศ. 2558 – ปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตรศึกษาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
ผลงานทางวิชาการ	พ.ศ. 2563 เรื่อง “การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมตามหลักไตรสิกขา”
ผลงานวิจัย	พ.ศ. 2564 เรื่อง “การปฏิบัติตนตามหลักกัลยาณมิตรธรรมของนักศึกษา วิชาชีพครู ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย”
สถานที่ทำงานในปัจจุบัน	มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตสิรินธรราชวิทยาลัย 26 หมู่ 7 ตำบลอ้อมใหญ่ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม 73160